

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД ОКАЕШИ

Част 12 от „Сано Ичиро“

Превод от английски: Людмила Левкова, 2008

chitanka.info

В памет на Фат Бой (1988–2007)

ПРОЛОГ

Езогашима

Период Генроку^[1], година XII, месец IX

тоест Хокайдо^[2], октомври 1699

Тя бързаше по тясната криволичеща пътека, осветена от пълната есенна луна, която сияеше над гората. Нозете ѝ, обути в сандали с високи, покрити с черен лак подметки, се препъваха по неравната повърхност. От непрогледния мрак внезапно изникваха вейки, които се закачваха по дългите ѝ коси и широките ѝ копринени роби. Пронизващ вятър брулеше листата от оголяващите дървета, които полюшваха скърцащи клони. В далечината се носеше вълчи вой.

Отвикнала от всякакво физическо усилие, тя дишаше тежко, вдъхвайки мириса на бор и шума, примесен с пушек. Сърцето ѝ биеше все по-учестено от гнева, който я завладяваше. Все едно нямаше какво по-добро да прави, та се бе залутала в тази студена нощ! Мразеше горите. Тръпки я побиваха от зловещите гласове на духовете, населяващи околната пустош. Ако зависеше от нея, никога нямаше да дръзне да се озове тук. Това място ѝ бе чуждо, макар че от незапомнени времена предците ѝ наричаха тукашната земя свой дом. Беше къде-къде по-добре да си почива в топла, осветена уютна стая, вместо да се тормози с тази глупост!

Задъхана от гняв и умора, тя се взря напред през шепнещите сенки. Но не видя никого, не чу ничии стъпки или дишане, освен своите собствени. В устата ѝ напирала ядни слова. Ускори крачка, изгаряйки от нетърпение да разреши този въпрос веднъж завинаги.

Усети някаква пречка, все едно кракът ѝ се бе заплел в пресичаща пътеката лоза. Препъна се. В същото време чу отривисто изщракване. Облада я инстинктивен страх. Разпозна звука. Политна напред с разперени ръце, полагайки отчаяни усилия да запази равновесие, и в този момент нощта бе разсечена от отривисто бръмчене, устремено през гората към нея. Почувства рязък удар под дясната си гръд. Острието се заби между ребрата ѝ. Връхлетяна от

неистова болка, тя се строполи на земята с пронизителен писък. Ударът изтласка въздуха от дробовете ѝ. Тя посегна към гърдите си в опит да достигне източника на мъчителната болка.

Напипа заоблена дълга тънка дървена пръчка. Върхът ѝ, забит дълбоко в плътта, бе от желязо. Противоположният край завършваше с две втъкнати в него твърди пера. Беше стрела.

От раната бликна кръв, блестящо черна на лунната светлина. Усети я топла и лепкава върху пръстите си. Болката бе жестока — наподобяваше освирепяло от глад животно, ръфащо органи и сухожилия, и изтръгна от нея охкания и стенания. При все това тя знаеше, че лошото тепърва предстои, и беше наясно какво трябва да направи, за да се спаси.

Сграбчи стрелата и дръпна рязко. Металният връх разкъса вече пронизаната плът и задра околните кости. Викът ѝ отекна в смълчаната гора. Стрелата излезе напред фонтан от кръв и падна от ръцете ѝ. Черни звезди се сляха в едно, замъглиха погледа ѝ и затъмниха лунната светлина. Зави ѝ се свят, заля я немощ. С мъчително стенание тя посегна към пояса си. Само че твърде отдавна бе отвикнала да носи нож. Впи отчаяно пръсти в гърдата си, раздирайки плътта около раната така, че под ноктите ѝ се набиха късчета кожа. През цялото време кръвта не спираше да струи.

Осъзнаваше, че действията ѝ са безсмислени. Стрелата бе проникнала твърде дълбоко, бе достигнала вътрешностите ѝ, бе посяла унищожение. Зави ѝ се свят и я побиха ледени тръпки. Луната блестеше ярка и гореща като слънце. Гърлото ѝ се скова, призля ѝ. Горските духове се надигнаха, устремиха се към нея и я обкръжиха в шеметен вихър, грачейки като лешояди.

Тя се изправи с мъка и олюлявайки се, пое обратно по пътеката, по която бе дошла. Извика за помощ, но онзи, който можеше да се отзове, не го стори. Всички други бяха твърде далеч, за да я чуят, камо ли да откликнат на воплите ѝ. Разтърсиха я конвулсии, които я събориха на земята. Тя изплака в болезнено негодувание.

Чу как духовете възкликнаха тържествуващо сред зловец кикот:
Сега вече никога няма да ни напуснеш!

На другия край на света, в град Едо^[3], есенната луна сияеше над храма Зоджо. Топла мека светлина заливаше пагодата^[4] с нежна позлата. Глъч и смях се носеха откъм тълпата люде, които се бяха събрали, за да съзерцават луната в тази лятна нощ. Самураи и дами в модни одежди бяха полегнали на тревата и съчиняваха стихове. Слуги им сипваха вино и поднасяха сладки с форма на месечина. Наоколо с весели крясъци търчаха деца. Момци самураи водеха въображаеми битки, дървените им мечове потракваха, а виковете им се извисяваха над бумтенето на храмовите гонгове. Въздухът бе наситен с аромата на тамян. Пламъци в каменните фенери прогонваха мрака досами градината, където пейзажът потъваше в гъстите сенки на борови дървета.

Седнали сред приятели и прислужници, дворецовият управител Сано Ичиро и господарката Рейко — неговата съпруга — се смееха на глупавите стихове, които рецитираха. Но макар че се наслаждаваше на рядката възможност да се откъсне от задълженията си да ръководи дейността на правителството, Сано не можеше да се отпусне напълно. Дългите години на политически интриги и заговори го бяха научили на предпазливост. Вече беше късно, а него и свитата му ги чакаше продължителна езда обратно до крепостта Едо през тъмните улици на града, където вилнееха бунтовници.

Той вдигна чашата си с вино и обяви:

— Един последен тост за сполука! После трябва да се прибираме.

С приглушени възгласи на разочарование хората му се приготвиха да потеглят, сбогувайки се с околните групи. Сано каза на Рейко:

— Сега остава да намерим нашия немирник.

Масахиро бе осемгодишен. Независим и пораснал, той предпочиташе да лудува с връстниците си, вместо да седи хрисимо до възрастните.

— Ще го доведе.

Рейко пое през тълпата към играещите на война момчета.

— Масахиро! Време е да тръгваме!

Не последва отговор. „Вероятно не иска да се откъсне от играта“, помисли си Рейко. Зашари с поглед, дирейки сина си сред търчащите, надаващи бойни викове момчета, но не го видя. По-скоро нетърпелива,

отколкото притеснена, тя се отправи към края на градината. Може би се беше скрил в гората. И тогава забеляза познат предмет, захвърлен на земята близо до боровите дървета.

Беше дървеният меч на Масахиро — точна имитация на истинско самурайско оръжие. Имаше дръжка, омотана с черна копринена корда, месингов предпазител с фамилия герб, изобразяващ летящ жерав, и дървено острие. Нетърпението на Рейко премина в тревога, защото синът ѝ никога не би избягал, изоставяйки своето най-ценно притежание.

— Масахиро! — извика тя, трескаво оглеждайки останалите деца, веселата гълпа, храма. В сърцето ѝ нахлу ужас: — Къде си?

[1] Септември 1688 — март 1704 г. — Б.пр. ↑

[2] Вторият по големина от четирите главни острова на Япония, разположен в най-северната ѝ част и представляващ самостоятелна административна област. Езо или Езогашима е едно от старите имена на острова. — Б.пр. ↑

[3] Старото име на Токио. — Б.пр. ↑

[4] Будистки или хиндуистки храм, построен на няколко етажа или нива с декоративен покрив на всеки от тях. — Б.пр. ↑

1 ГЛАВА

Едо

*Период Генроку, година XII, месец X
тоест Токио, ноември 1699*

Над Едо се бе спуснал сивкав, забулен от облаци здрач. Ситен дъжд бе полирал керемидените покриви на столицата и бе усмирил тълпите от хора, които се движеха трудно по мокрите улици. Над река Сумида се стелеха студените изпарения на късната есен. Падналата мъгла почти скриваше крепостта Едо, кацнала на хълма, и пропиваше с влага светлините в охранителните кули.

Седнал в своя кабинет в жилището си, разположено в специално ограждение вътре в крепостта, Сано видя, че на прага стои детектив Маруме — един от личните му телохранители. Прекъсна писмото, което диктуваше на секретаря си, и попита рязко:

— Е? Намери ли го?

Тъжното изражение върху грубоватото, обичайно ведро лице на детектива бе достатъчно красноречив отговор. Надеждата, обхванала за момент Сано, угасна, залята от разочарованието му. Масахиро бе изчезнал преди близо два месеца по време на празненството, посветено на съзерцанието на луната. И досега войници на Сано продължаваха да го издирват, но напразно. Самият той не бе изключил и възможността за отвличане, макар че никой не бе поискал откуп. Бе хранил известни подозрения относно евентуалния извършител, но бе разследвал всички свои врагове и не бе открил никакви улики, свързващи изчезването на Масахиро с някого от тях; всъщност улики изобщо липсваха. След всеки изминал ден без Масахиро Сано все поточно се опитваше да открие обичния си син и все повече се страхуваше, че това никога няма да се случи.

— Съжалявам — рече Маруме. — Огледахме района, но сигналът се оказа поредната фалшива следа.

Тази подвеждаща информация терзаеше Сано от самото начало на издирването. До неотдавна двамата с Рейко се въодушевяваха при

всяко ново сведение, че малко момче, което отговаряше на описанието на Масахирос, е било забелязано тук или там. Но колкото повече се проточваше разследването и след като всеки път надеждите им биваха жестоко разбивани, Сано започна да изпитва ужас при появата на поредната нова следа. Беше му непоносимо за кой ли път да съобщи на Рейко, че и последният сигнал се е оказал фалшив, да я гледа как страда.

Единственото изпитание, по-ужасно за тях от поредния ден без Масахирос, бе неведението за онова, което се бе случило с него.

— Не се тревожете, ще намерим момчето ви — заяви настоятелно Маруме, сякаш искаше да убеди самия себе си.

Съпротивявайки се на мисълта, че въпреки цялата си власт, войската и богатството си не е способен да върне Масахирос, както и полагайки усилие да съхрани надеждата си, Сано попита:

— Някакви нови сведения?

Маруме се поколеба, но после отвърна:

— Днес не.

Единственото, което можеше да бъде по-лошо от фалшивите следи, бе пълната им липса. Сано усети как издръжливостта му се срива под бремето на скръбта, но нямаше право да рухва. На него се осланяше не само съпругата му, но и целият режим на Токугава^[1].

— Продължавайте издирването. Няма да се отказваме.

— В никакъв случай — отвърна Маруме.

До прага приближи слуга.

— Простете, уважаеми дворецов управителю, получи се вест от шогуната. Искане незабавно да се явите в двореца.

Беше знак, който целеше да напомни на Сано, че изчезването на сина му далеч не бе единствената му неприятност.

Сано го завари в банята. Токугава Цунайoshi, военният диктатор на Япония, седеше гол във ваната, пълна с вдигаща пара вода. Сляп масажист разтриваше хилавите му рамена. Във ваната до шогуната се бе излегнал любимият му компаньон — красив младеж на име Йоритомо. Наоколо кръжаха слуги и стражи. До вратата бе клекнал владетелят Мацудайра, братовчед на шогуната. В бойно снаряжение, той се обливаше в пот, а стоическото му изражение не скриваше

негодуванието му, че е принуден или да обръща внимание на своя братовчед, или да изгуби контрол над него и режима.

— Поздрави, дворецов управителю Сано — рече той.

Преди пет години владетелят Мацудайра си бе поставил за цел да оглави режима, тъй като смяташе, че ще бъде по-добър диктатор от безволевия и глупав шогун. Първата му стъпка бе да отстрани предишния дворецов управител — Янагисава, който от години бе любовник на шогуната и управляваше Япония зад трона. Владетелят Мацудайра бе победил Янагисава на бойното поле и го бе пратил в изгнание. Но впоследствие удържането на властта се бе оказало по-трудно от завземането ѝ. Сега непримиримостта му към Сано вледеняваше привидната му вежливост. Сано усети как застава нащрек в присъствието на този човек, който се бе превърнал в негов личен враг.

— Изненадан ли си, че ме виждаш? — попита владетелят Мацудайра.

— Ни най-малко.

Сано не бе въодушевен от срещата с владетеля Мацудайра, а и появата му не бе неочаквана. Владетелят Мацудайра винаги гледаше да е наоколо, когато Сано се срещаше с шогун, за да възпрепятства евентуалното им сближаване.

— Тогава — продължи владетелят Мацудайра — вероятно си разочарован, че все още съм жив след снощното произшествие.

Сано вече се досещаше какво предстои. „Не отново“, помисли си той.

— Какво произшествие?

— Снощи, докато давах банкет във вилата си край реката, вътре бе хвърлена бомба — отвърна владетелят Мацудайра.

— Мили Небеса, колко ужасно! — измърмори шогунът. — Май... тъ... все такива неща ти се случват.

Макар че Мацудайра бе прочистил режима от съюзниците на Янагисава, като бе успял да подчини някои от тях, а останалите бе пратил в изгнание или езекутирал, бившият дворецов управител Янагисава и до днес разполагаше с нелегални сподвижници, които се опълчваха срещу владетеля Мацудайра, извършвайки подривни дейности. Вследствие на това владетелят Мацудайра бе станал тъй несигурен във властта си, че отношенията му със собствените му

поддръжници се бяха влошили значително. При най-незначителния признак за липса на лоялност той ги наказваше сурово, като в същото време ги принуждаваше да плащат огромни суми в брой, за да доказват предаността си към него. Бе създал такъв климат на страх и недоволство, че в собствения му лагер вече имаше мнозина, които не биха скърбели особено, ако го видеха мъртъв.

— Предполагам, че ти ще знаеш за бомбата повече от всеки друг — владетелят Мацудайра хвърли поглед към шогуна, който изглеждаше объркан от усилието да схване насоката на разговора, а после се взря укорително в Сано. — Очевидно съм прибързал с преценката си.

— Грешите! — възрази Сано ядосан, защото през изминалите три месеца владетелят Мацудайра за трети път го обвиняваше несправедливо. Не беше отговорен за бомбата, макар че владетелят имаше своите основания да смята така.

Миналата година хората, издигнали владетеля Мацудайра на върха, бяха почнали да дирят човек, който да го свали от власт. Сано се бе озовал изтикан начело на редицата от възможните избраници.

Първоначално той бе отхвърлил идеята да се опълчи срещу владетеля Мацудайра, защото дългът и клетвата му за вярност бяха не само към шогуна, но и към целия клан Токугава. Но владетелят Мацудайра се отнасяше с него много зле, вечно го критикуваше и обвиняваше в предателство и корупция и непрестанно заплашваше него и семейството му със смърт. Сано бе изправен пред избора или да оглави движение срещу владетеля Мацудайра, или да преклони глава и да се откаже от поста си, от самоуважението си и от самурайската си чест.

Това практически го лишаваше от всякакъв избор.

Сега владетелят Мацудайра го гледаше с враждебност, явно убеден, че дворецовият управител има вина за нападението, независимо от възраженията му.

— Може би ще ти е интересно да научиш, че моите стражи заловиха мъжа, който хвърли бомбата. Преди да се прости с живота си, той ми каза кой го е пратил.

— Убеден съм, че когато е дошъл моментът да приключите с него, той вече е бил готов да изрече всичко, което пожелаете заяви Сано. Сега той имаше собствени сметки за уреждане с владетеля

Мацудайра. — Ако сте тъй твърдо решен да обвинявате, разглеждайте нападението като отмъщение.

— За какво? — попита владетелят Мацудайра недоволно.

— Преди осем дни група войници бяха причакани в засада и обстрелвани.

Със съзнанието, че шогунът слуша, Сано внимаваше думите му да прозвучат предпазливо и благоразумно. Той не каза, че войниците са били от неговата армия, нито че според него виновен за инцидента бе владетелят Мацудайра.

— За първи път чувам за това.

Макар че в думите на владетеля Мацудайра прозвуча искрена изненада, Сано не му повярва повече, отколкото той на него.

— Може би ще ви бъде интересно да научите, че очевидци са видели стрелците, преди те да успеят да избягат. Носели са познат фамилен герб — вашия, говореше недвусмислено погледът му, вперен във владетеля Мацудайра.

Върху лицето на противника му се изписаха негодувание и неверие.

— Очевидците лъжат! Защо някой ще праща свои хора да извършват тайно нападение, носейки собствения му герб?

— Защото въпросният някой не е очаквал, че ще има оцелели, които да разкажат за случилото се — отвърна Сано.

Докато стояха безмълвни, вперили гневни погледи един в друг, Сано усети подтик, който заплашваше да наруши равновесието помежду им, все едно бяха двама конници, които се спускат устремно по хълм, докато се сражаваха един с друг. Той очакваше владетелят Мацудайра да посрещне противопоставянето му с ответна сила. Сано се бе въоръжил с дългосрочна стратегия за изграждане на поддръжка и се бе надявал на безболезнено постигане на надмощие, но нападенията ги тласкаха към открито стълкновение. Духът му на самурай се изпълни с жажда за кръв. Усети вкуса на победата, но и на смъртта.

— Не знам за какво спорите — намеси се шогунът заядливо, тъй като Сано и владетелят Мацудайра го бяха изключили от разговора им.

— Уредете противоречията си другаде. Дворцов управителю Сано, повиках те тук, за да обсъдим много важен въпрос.

— Какъв е той, ваше превъзходителство? — попита Сано.

— Един доклад, който ми изпрати — шогунът потърси опипом между останените до ваната свитъци. — Кой точно беше?

Йоритомо се пресегна, вдигна един свитък и го поднесе на своя господар и любовник. После хвърли напрегнат поглед към Сано, който изпита жалост към него. Йоритомо бе син на Янагисава — бившия дворецов управител. Макар че владетелят Мацудайра бе пратил в изгнание Янагисава и семейството му, шогунът бе настоял да задържи Йоритомо. Във вените на момъка течеше кръв на Токугава — по майчина линия, тъй като майка му бе роднина на шогун — и според слуховете той бе най-вероятният наследник на диктатурата. Сано се бе сприятелил с Йоритомо, свестен млад мъж, който изглеждаше самотен и изоставен в двора и който заслужаваше нещо повече от отредената му роля на политическа пионка и мишена за кроежите на владетеля Мацудайра.

Шогунът разгъна свитъка и мушна мокър пръст в изписания текст.

— Притеснен съм за... ъ-ъ... положението, за което спомена — напоследък шогунът бе започнал да проявява явен интерес към управленските дела, вместо да ги оставя на своите подчинени, както обикновено правеше. Може би усещаше до каква степен бе загубил контрол над събитията и искаше да си го върне, макар и късно. — Става въпрос за Езогашима.

Езогашима, наричан понякога Хокайдо или „района в Северно море“, бе островът, разположен в най-северната част на Япония. Огромна пустош с оскъдно население и множество гори, планини и реки, той се състоеше от две области. По-голямата бе Езочи — варварското убежище — и бе населена с местни жители, първобитни люде, които живееха на племена в разпръснати малки селца. Другата бе Ваджинчи „японското място“, — сбутана в югозападния ъгъл, който бе отдалечен преден пост на режима на Токугава и негова опорна точка в чуждата територия.

— Спомена, че имало проблеми с клана Мацумае — каза шогунът.

Членовете на клана бяха негови васали, които управляваха Езогашима — тяхно отколешно наследствено владение. В строго организирания свят на Япония техният статут бе твърде неясен. Те не бяха традиционни земевладелци като даймио^[2] феодални владетели,

управляващи провинциите. В Езогашима почти нямаше земеделие, нито доходи от обработвани земи. По-скоро васалите Мацумае добиваха своето богатство и политическата власт посредством монопола си върху търговията с местните жители. Вземаха дял от средствата, изкарани от търговията с кожи, злато, дивеч, риба и други стоки, изнасяни на юг. Обществото на самураите гледаше на тях с пренебрежение, защото те заличаваха границата между воина и търговеца.

Присвивайки очи над открилия се текст, шогунът рече:

— Припомни ми какъв бе проблемът, Йоритомо сан^[3].

— Тази година владетелят Мацумае не се появи за обичайната си аудиенция — отвърна младежът с приглушен, почтителен глас.

— Трябваше да дойде през лятото — уточни Сано.

Членовете на клана Мацумае пристигаха в Едо на аудиенция при шогуна веднъж на три години — по-рядко от останалите владетели, които идваха всяка година. Този факт се обуславяше не само от значителната отдалеченост на Езогашима, а и от редица политически съображения. Смяташе се, че владетелят Мацумае е ангажиран с отбраната на северната граница на Япония и е тъй далеч от политическите игри в Едо, че не представлява особена заплаха за режима на Токутава, вследствие на което му се предоставяше относителна свобода. Той дори не бе принуден да оставя съпругата си и децата си в Едо като зложници, които да обезпечават доброто му поведение. Но, от друга страна, дължеше безспорно уважение към шогуна. Неявяването му в уречения период бе сериозно нарушение на протокола.

Още по-обезпокоителен е фактът, че от два месеца нямаме никаква връзка с Езогашима — добави владетелят Мацудайра, очевидно запознат с положението. На лицето му се появи лукава усмивка, която не се хареса на Сано.

— Какво си предприел по този... ъ-ъ... въпрос? — обърна се шогунът към Сано.

Наложи се за момент Сано да се замисли. Изчезването на Масахиросу му пречеше да се съсредоточи върху останалите проблеми.

— Проводих пратеници да установят какво се е случило. Никой от тях не се е върнал.

— Още по-зле — измърмори владетелят Мацудайра, но по някакви необясними, лични причини изглеждаше доволен.

— Каква може да е причината за всичко това? — попита шогунът.

— Възможно е да е избухнало въстание на местните жители, което да е попречило на владетеля Мацумае да изостави областта си или да прати вести — предположи Сано.

От време на време варварите воюваха срещу японците неизменно заради спорове относно търговията и нахлуването на японците в ловните и риболовните територии на местните. Последната война се бе водила преди около трийсет години, когато главатарите на местните се бяха съюзили, бяха нападнали клана Мацумае и се бяха опитали да го прогонят от Езогашима. Повече от двеста японци намериха смъртта си, преди накрая хората на Мацумае да отстъпят пред варварите. Но една нова война с тях не бе най-ужасната възможност.

— Може манджурците^[4] да са осъществили нападение — предположи владетелят Мацудайра.

Режимът отдавна се страхуваше от едно такова нападение през Езогашима от страна на манджурците в Китай. Кланът Мацумае бе буферът на Япония срещу евентуални техни вражески действия. Сано си представи бушуваща в Езогашима война, поражение на клана Мацумае и после вражески легиони, които превземат японските провинции една по една, преди някой в Едо да е разбрал. Докато всички си представяха подобна съдба, устата на шогуна зейна от ужас. Той се пресегна към Йоритомо, който хвана ръката му.

— Трябва да се направи нещо — обърна се шогунът към Сано.

Сано знаеше какво предстои. Дори и инстинктът му да не го бе призовал към повишена бдителност, тя бе предизвикана от лукавата усмивка на владетеля Мацудайра. Той побърза да го предотврати.

— Още днес ще изпратя един батальон в Езогашима.

— Не е достатъчно — шогунът посочи Сано с мършавия си пръст, от който капеше вода. — Искам да отидеш там лично.

Чувство за грозна несправедливост лумна в гърдите на Сано. Бе възмутително, че шогунът продължаваше да се отнася с него като с момче за всичко, пращайки го тук и там в зависимост от прищевките си, макар че като дворецов управител той бе вторият по ранг в

държавата. При все това си даваше сметка, че няма право да се гневи, макар че едно пътуване до Езогашима бе последното, от което се нуждаеше в момента. Той бе неизменно на разположение на своя господар точно колкото и най-нисшият пехотинец. Дължеше на шогуна безпрекословна преданост, без да очаква отплата. Това бе Бушидо — Пътят на война, кодексът на честта, на който бе подчинил живота си. Но и знаеше, че изпращането му в Езогашима не бе идея на шогуна. Взря се гневно във владетеля Мацудайра.

Владетелят Мацудайра посрещна погледа му с благо равнодушие, след което заяви:

— Прекрасна идея, ваше превъзходителство. Убеден съм, че като наш пратеник дворцовият управител Сано ще се справи с всичко.

А по време на отсъствието му владетелят Мацудайра с измама щеше да привлече на своя страна всичките му съюзници и да изгради собствена бойна мощ. И тогава за Сано вече нямаше да има място в двора. Заминаше ли за Езогашима, спокойно можеше изобщо да не се връща.

— С готовност ще изпълня желанието ви, но ако отида, кой ще ви помага да ръководите правителството, ваше превъзходителство? — попита Сано, позовавайки се на личния интерес на шогуна.

Тази хитрост обикновено даваше резултат, но сега шогунът отвърна:

— Скъпият ми братовчед ме увери, че той ще... ъ-ъ... те замести, докато отсъстваш.

И той отправи усмивка на признателност към владетеля Мацудайра, който се ухили самодоволно.

Но освен политиката Сано имаше друга, далеч по-неотложна причина да иска да се отърве от това пътуване. Отчаянието го накара да умолява за специално съобразяване, макар че никога до този момент не го бе правил.

— Ваше превъзходителство, за мен това е твърде неподходящо време да напусна Едо. Синът ми изчезна.

— Аа... да, спомням си — рече шогунът разсеяно. — Горкото момченце! Какво ужасно премеждие за теб и госпожа Рейко.

Сано побърза да се възползва от крехкото си преимущество.

— Трябва да бъда тук, за да ръководя издирването му.

За миг шогунът се поколеба, но после се обърна към владетеля Мацудайра:

— Какво смяташ?

— Мисля, че желанието на дворцовия управител Сано да открие сина си представлява още един сериозен мотив да замине за Езогашима — заяви владетелят Мацудайра с многозначителен тон. — Преди да ми възразите за пореден път, дворецов управителю, държа да ви покажа нещо.

Той стана, мушна ръка в пояса си, извади някакъв предмет и го подаде на Сано. Беше дръжката на миниатюрен меч, чието дървено острие бе счупено и липсваше. Сано се втренчи в летящия жерав, изобразен върху месинговия предпазител, разпозна го и замръзна слисан. Дръжката принадлежеше на единия от двойката мечове играчки, които бе подарил на Масахиро. Другият бе мечът, който Рейко бе намерила в храма. Онази вечер Масахиро бе носил и двете оръжия.

— Откъде го взехте? — попита Сано рязко.

Владетелят Мацудайра сви рамене и се усмихна с невинно изражение.

— Смятам, че сам можеш да се досетиш.

Сано си представи как войници на владетеля Мацудайра внезапно изникват от гората при храма и залавят Масахиро. Видя как момчето се съпротивява, за да се защити, и в схватката чупи единия от мечовете си. Войниците отвличат тайно Масахиро от града, използвайки укритието на мрака, като внимават да не оставят никакви следи. Разкритието му потвърждаваше онова, което бе подозирал от самото начало въпреки липсата на доказателства.

Масахиро бе отвлечен от владетеля Мацудайра.

Такава ярост връхлетя Сано, че ушите му писнаха, а лицето му пламна от нахлупата в него кръв. Владетелят Мацудайра бе откраднал сина му и бе принудил него и Рейко да преживеят два месеца същински ад.

— Вие! — възкликна Сано и се хвърли към владетеля Мацудайра.

Шогунът възкликна ужасен. Стражите се спуснаха към Сано и насила го дръпнаха от владетеля Мацудайра, който остана невъзмутим. Отказвайки да се подчини, Сано изкрещя:

— Какво сте му сторили? Къде е?

— Какво става тук? — викна шогунът.

Сано пое дъх, за да заяви, че владетелят Мацудайра е отвлякъл сина му като пореден враждебен акт в тяхното несекващо единоборство, и най-накрая да обясни на шогуна, че неговият братовчед се домогва до поста му начело на управлението.

— Внимавай, дворцов управителю! — предупреди го владетелят Мацудайра, поклащайки глава. Гласът му прозвуча злоещо, а усмивката му бе изчезнала.

— Говори и ще навредиш повече на себе си, отколкото на мен.

Благоразумието се счепка с гнева у Сано и надделя. Той издиша войнствените си намерения със струята въздух, осъзнавайки, че владетелят Мацудайра е прав.

Шогунът продължаваше да тъне в неведение относно факта, че неговият братовчед бе заграбил властта в Япония, а Сано се опитваше да му се противопостави. Никой не му го беше казал, а той не беше достатъчно наблюдателен, за да го забележи. Сано и владетелят Мацудайра бяха наложили национално споразумение за потушаване на истината, защото, ако шогунът разбере, несигурното равновесие на силите можеше да се наруши в неблагоприятна и за двете страни посока. Тяхното съперничество можеше да прерасне в тристранна гражданска война, ако даймио от своя страна оттегля подкрепата си за шогуна, който притежаваше наследствено право да управлява. Те щяха да съзрат преимуществото да се съюзяват с един-единствен водач, вместо да делят силата си между двама. Шогунът можеше да се окаже победител, независимо от личните си недостатъци. А поражението щеше да бъде по-тежко за Сано, отколкото за владетеля Мацудайра.

Дори и да загубеше своите владения, политически позиции и армия в една война, роднинството на владетеля Мацудайра с шогуна можеше да го предпази от екзекуция за държавна измяна. Имаше реална възможност да оцелее. Но Сано, който по произход нямаше кръвно родство с двора, щеше да бъде осъден на смърт и убит, при това не само той, а цялото му семейство и всички негови най-близки съратници.

Ето защо в този момент Сано се оказа с вързани ръце и запушена уста. Единственото, което можеше да си позволи, бе да се втрени с

яроствна ненавист в своя враг, който подло му бе нанесъл съкрушителен удар в най-уязвимото място.

— Няма да забравя това! — заяви той, а тонът му бе тъй рязък и заплашителен, че владетелят Мацудайра трепна.

— Какво няма да забравиш? — обади се хрисимо шогунът.

— Къде е? — попита отново Сано.

Владетелят Мацудайра си възвърна самоувереността и усмивката.

— В Езогашима.

Макар и стъписан за пореден път, Сано си даде сметка, че не трябва да се чувства по този начин. Вестта за мястото, където владетелят Мацудайра бе изпратил сина му, внушаваше чувство за неизбежност. Всички нишки на противоречия и беди в живота му се бяха сплели в едно. Целият разговор от самото начало водеше към този решителен момент.

— В Езогашима — повтори владетелят Мацудайра, — където те чакат проблеми, които трябва да проучиш — очите му блестяха злорадо. — Най-вероятно преди месец е пристигнал в крепостния град Фукуяма. Не бива да губиш повече време, поемай незабавно натам.

„Ако искаш да спасиш сина си“, говореха неизречените думи. Откупът за Масахиро бе мисията на Сано до Езогашима, отсъствието му от Едо. Въпреки обстоятелствата Сано усети, че му олеква. Най-накрая вече знаеше къде е Масахиро. Не бе изключено владетелят Мацудайра да лъже, но самурайските инстинкти на Сано му подсказваха друго. А политическата му вещина говореше, че колкото и да е било лесно владетелят Мацудайра да заповяда убийството на Масахиро, в конкретния случай не бе постъпил така, защото момчето бе твърде ценно живо като заложник.

Мисълта на Сано се отклони от настоящата сцена към задачата от първостепенна важност — връщането на сина му. Хората около него сякаш се смалиха, все едно ги наблюдаваше през обратната страна на бинокъл. Съзнанието за новата мисия смали дори владетеля Мацудайра. Сано щеше да се разправи с него по-късно.

— Моля да ме извините, ваше превъзходителство — рече Сано с поклон към шогуна. — Трябва да се приготвя за пътуването си до Езогашима.

— Аа, значи все пак заминаваш? — в гласа на шогуна прозвуча облекчение. Всичко, което успя да разбере от техния разговор, бе, че Сано бе решил да се подчини на заповедите му. Йоритомо отпрати към Сано странен, тревожен, извинителен поглед, все едно изпитваше вина за цялото му изпитание. — Ами... ъ-ъ... приятно пътуване.

Сано вече излизаше от помещението. Бе готов да се втурне през глава на север като куче, на което владетелят Мацудайра бе хвърлил пръчка в очакване да му я донесе обратно.

[1] Династия шогуни (1603–1867), основана от Токугава Йеясу. По време на управлението им в страната царят продължителен мир, политическа стабилност и икономически растеж. — Б.пр. ↑

[2] Даймио — едри феодални земевладелци, управляващи провинциите в средновековна Япония. ↑

[3] Господин, госпожа, госпожица (яп.). — Б.пр. ↑

[4] Племя, населявало областта Манджурия, голям историко-географски регион в Североизточна Азия. През XVII в. те завземат и управляват Китай до рухването на династията Цин през 1911 г. — Б.ред. ↑

2 ГЛАВА

Водопадът се спускаше от върха на висока скала. Залязващото слънце обсипваше с позлата водата, която се разливаше покрай изкорубените борови дървета, хвърлящи сянка върху влажните, напукани от времето камъни. Студена вода се сипеше върху Хирата, който седеше потопен до кръста във вир в една гора, тъй затънтена, че в нея рядко стъпваше човешки крак.

Голо то му тяло се бе сковало под повърхността — не чувстваше задните си части, нито нозете или ходилата си. Горната му половина трепереше на мразовития вятър, а зъбите му тракаха въпреки стиснатите челюсти. Кожата му бе добила цвят на лед, а устните и ноктите му бяха посинели. Косите му бяха залепнали за главата му, мускулите и вените му бяха изпъкнали като метални струни под стегнатата му плът. Спуснатите му клепачи потрепваха, докато се опитваше да пренебрегне физическите несгоди. Това бе ритуал, необходим за преминаването към следващото ниво в овладяването на тайните на *дим мак* — древното мистично бойно изкуство, което изучаваше от четири години.

По време на последния си урок се бе сражавал със своя учител — стария свещеник Озуно — в тренировъчна битка, която бе започнала призори. Бяха използвали един срещу друг мечове, копия, кинжали, голи ръце и магически похвати. Преваляше следобед, когато Озуно най-накрая успя да повали Хирата на земята и опря острие в гърлото му. После и двамата рухнаха на земята изтощени.

— Колкото и да ми е неприятно да го призная, този път замалко не ме победи — заяви с неохота Озуно, но върху суровото му лице пролича гордостта, с която го изпълваше ученикът му. Проницателните му очи искряха под рошавите му посивели коси. Готов си за изпитанието при водопада.

Хирата изстена.

— Какъв смисъл има в това да си замразявам задните части в продължение на десет дни?

— Какъв смисъл има в това, какъв смисъл има в онова? — изкриви лице Озуно, имитирайки своя ученик. — Не можеш ли поне веднъж в глупашкия си живот да приемеш някакви указания, без да ги поставяш под въпрос? — после все пак поясни: — Твоето тяло е затвор, който държи в плен ума ти. За да сме в същинско единение с Космоса и с царящата там мъдрост, трябва да освободим съзнанието си. Постигаме това, като потискаме сетивата, като подлагаме тялото си на състояние, близко до смъртта. Тогава духът може да премине към по-високо ниво на просветление.

— Какво представлява истинското просветление? — попита Хирата.

— То не може да се опише, а само да се преживее. Ще го познаеш, когато го постигнеш.

Сега Хирата бе погълнат от усилията да забави ударите на сърцето си, да ограничи притока на кръв единствено до жизненоважните си органи, да сведе телесните си процеси до най-ниската степен, необходима за оцеляването, както го бе обучавал Озуно. Най-накрая студът, звукът, обилието на водопада се оттеглиха от съзнанието му. Духът му постигна равновесие на ръба между живота и смъртта. Границите между него и заобикалящата го среда се размиха. Умът му заплува в съвършен, освободен от всякакви ограничения покой.

Той усети хората в непознати затънтени селца. Почувства как се изкачва все по-нагоре и по-нагоре, отвъд необятния човешки свят, който отекваше с милиони гласове, мисли и вълнения. В най-отдалечените кътчета, доловени с вътрешното му зрение, се появиха звезди и планети. Възнесяше се все по-бързо. Духът му се бе устремил към непознати висини с увереност, че му предстои да премине на по-високо равнище на съзнание.

Внезапно движението му рязко спря. В съзнанието му нахлуха сетивни възприятия. Обзелият го покой бе проникнат от отблясъците на водата, която се сипеше отгоре му, и от острата болка в костите, причинена от студа. Звездите и планетите угаснаха като духнати свещи. И той полетя надолу; умът му бе скала, която падаше от огромна височина към тялото, треперещо във вира. Врълетя го смазващо разочарование.

Пробивът му бе убягнал. Възприятията му бяха твърде ограничени. Духът му бе лишен от някакво неизвестно, критично измерение.

Докато се гмурваше обратно в света на хората, някакво съчетание от мисъл и емоция, единствено сред хиляди, сграбчи ума му. Той застина неподвижен и остана така достатъчно дълго, за да разпознае този модел, тази неповторима жизнена енергия. Знаеше на кого принадлежи. Тя затрептя през пространството, устремена към него. В мига, в който душата му се озова обратно в своето сковано от студ, мокро треперещо тяло, всяка негова фибра бе проникната от просветналата в съзнанието му мисъл.

Сано е в беда!

Олюлявайки се, Хирата излезе от водата. Премръзнал и вдървен, едва изпъзля на брега. Сано — неговият господар, пред когото бе положил клетва за вярност и който великодушно го бе освободил от този дълг на честта, за да му даде възможност да се посвети на изучаването на бойни изкуства — сега се нуждаеше от него. Хирата не можеше да устои на този призив, макар че онова, което бе доловил, бе неволен вик за помощ, а не пряка заповед от страна на Сано. Колкото и да копнееше да постигне просветление, щеше да му се наложи да почака.

Вечерите бяха най-тежкото време за Рейко. С настъпването си всяка от тях слагаше край на поредния ден без Масахиро. Започваха да се точат мъчителни, безкрайни часове мрак, преди утрото да донесе нова надежда, че ще намерят сина ѝ. Сега, след като коленичи в осветената от лампите детска стая с едногодишната си дъщеря в скута, тя потъна в отчаяние. Дори и бебето не можеше да я успокои. Акико се гърчеше, дърпаше се и пищеше. Не искаше да спре, макар че Рейко я люлееше и ѝ пееше. Мъничкото ѝ лице бе почервеняло, устата ѝ бе широко отворена, а очите ѝ бяха здраво стиснати и от тях непрестанно се стичаха сълзи.

— Шшш, Акико, всичко е наред — редеше приглушено Рейко.

Но Акико плачеше все по-безутешно, при това без видима причина. Беше капризно дете, което не даваше на Рейко нито миг покой. Тя често се питаше дали причина за това не бяха

неприятностите, които бе преживяла по време на бременността си. Акико не приличаше на брат си, който навремето бе енергично, но иначе много по-лесно за гледане бебе.

Мисълта за Масахиро като малък предизвика такава мъка у Рейко, че тя изстена, все едно бе изпитала физическа болка. Знаеше, че трябва да е благодарна, заедно все пак ѝ бе останало едно дете, но сърцето ѝ бе изпълнено с толкова скръб, че в него нямаше място за признателност.

— Моля те, престани да плачеш, Акико! — изстена тя.

В стаята припряно влезе приятелката ѝ Мидори.

— Дай ми я за малко — тя коленичи, взе Акико и прегърна Рейко. — Не се тревожи — опита се да я успокои, — ще го намерят.

— Но вече мина толкова време! — разтресе се в ридания Рейко. — Толкова ме е страх, че повече няма да го видя!

Всеки път, когато ѝ се струваше, че бе изплакала всичките си сълзи, установяваше, че кладенецът е бездънен. Акико закрепя по-силно и за пореден път Рейко си даде сметка, че собствената ѝ мъка утежнява състоянието на детето ѝ, но не можеше да престане да плаче.

— Разбира се, че ще го видиш! — взе да я утешава Мидори твърдо и убедено. — Скоро ще се върне — тя отново прегърна Рейко. — Но не знам как ще те познае. Така си се стопила, че усещам костите ти. Днес яла ли си нещо?

Рейко поклати глава. Сложеше ли нещо в уста, гърлото ѝ се свиваше и дори не можеше да преглътне. Плътта ѝ се бе стопила. Изглеждаше толкова слаба и изтощена, колкото бе закръглена и силна, докато носеше Масахиро. Все едно сега бе бременна с мъка.

— Трябва да си пазиш силите — рече Мидори. — Ще ти донеса малко супа.

— Не, благодаря.

Рейко преглътна, но сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ. Тя ги избърса с изтъняла ръка. Преди време преливаше от жизненост, упражняваше се в бойни изкуства и пътуваше из града, за да помага на хора в беда така, както никоя друга жена не го бе правила, камо ли съпруга на висш служител. Сега се чувстваше крехка и уязвима, сякаш, ако излезеше навън, щеше да падне и да си счупи нещо или да я стъпче препускащ кон. Но макар че тялото ѝ линееше от мъка, онова, което изпиваше духът ѝ, бе неистовият ужас.

— Ох, Мидори сан^[1] — възкликна тя, — ами ако Масахиро е... ако е... — не бе в състояние да произнесе кошмарната дума.

Мидори се обърна и рече:

— Дворцовият управител Сано е тук.

Рейко вдигна поглед и видя съпруга си, застанал на прага. Бебето престана да плаче и протегна ръчички към него. Той влезе в стаята и пое дъщеря си от Мидори. Акико обожаваше баща си. Загука и се заигра с кичура коси върху обръснатото му теме. Рейко престана да ридае и впери поглед в лицето на Сано, както правеше всеки ден, дирейки някакъв знак за добра вест.

Този път, когато съпругът ѝ коленичи пред нея, тя видя тревогата, която всеки път предизвикваше у него състоянието ѝ, но в същото време очите му блестяха от радост. Сълзите изсъхнаха върху страните ѝ. Сърцето ѝ заблъска неудържимо.

— Какво има? — попита, останала без дъх от надежда.

— Знам къде е Масахиро — отвърна Сано.

Рейко ахна, почти задавена от вълнение, и притисна ръка до гърдите си.

— Милостиви Небеса! — духът ѝ напусна бездната на скръбта и се устреми към висините на радостта.

— Това е прекрасно! — възкликна Мидори. — Ох, Рейко сан, толкова се радвам за теб!

Рейко така се разрида от облекчение, че едва след няколко минути си даде сметка, че всъщност Сано не бе казал, че е намерил Масахиро.

— Къде е той? — попита тя, скачайки на крака. — Защо не ми го доведе?

Сано се пресегна, хвана я за ръката и я дръпна да седне обратно на пода.

— В Езогашима.

— Езогашима? — възкликна Рейко озадачена и радостта ѝ секна, заменена от недоумение.

— Но как се е озовал там? — възкликна Мидори.

— Владетелят Мацудайра е заповядал да го отвлечат. После са го отвели там — гняв изкриви чертите на Сано.

Докато ѝ разказваше подробности, Рейко изпита две противоположни чувства, които я заляха като мощни, връхлитащи една

срещу друга вълни. Първото бе радост, че синът ѝ е жив и вече знае къде е. А второто бе ужас, че момчето е тъй далече, че са му сторили нещо ужасно, че вероятно се намира в смъртна опасност. Представи си Масахиро нападнат от разбойници по пътя или от пирати по море, докато се намира под съмнителната защита, осигурявана от хората на владетеля Мацудайра, които бяха способни да отвлекат едно малко момче, за да обслужат политическите цели на своя господар.

— Трябва да го спасиш! — възкликна тя и се вкопчи в Сано.

— Точно това смятам да направя. Веднага щом успея да подготвя кораб, ще отплавам за Езогашима.

Рейко не беше удовлетворена.

— Тръгвам с теб.

Сано я погледна така, сякаш реакцията ѝ, макар и очаквана, бе неприемлива.

— И дума да не става! В Езогашима има сериозни проблеми — и той я осведоми за прекъснатата връзка с областта, както и за вероятните причини. — Твърде опасно е за теб.

— Не е по-опасно, отколкото за Масахиро! — възрази Рейко. Майчината потребност да бъде със сина си надхвърляше всякакви тревоги за собствената ѝ сигурност.

— Дори в най-благоприятния сезон пътуването дотам е тежко. Зимата на север е сурова — предупреди я Сано.

— Не ме е грижа!

— Ще го доведе. Имай ми доверие. По-добре ще е да го изчакаш тук.

— Колко време? — попита Рейко, изтерзана от нетърпение. — Месец? Два? Три?

— При възникналите обстоятелства не мога да кажа — призна Сано. — Преди да се върна, трябва да оправя нередностите в Езогашима, което може да ми отнеме повече време, отколкото да открия Масахиро.

— При това положение не мога да чакам, не съм в състояние просто да седя тук и да се чудя кога ще се върнеш — дори мисълта за подобно непоносимо напрежение ѝ се стори абсурдна. — Трябва да дойда — настоя Рейко. — Трябва да видя Масахиро още щом го откриеш, не по-късно. А и той ще има нужда от мен.

Бебето в ръцете на Сано нададе жален писък. Акико беше усетила, че родителите ѝ я пренебрегват, и това никак не ѝ се нравеше.

— Акико се нуждае от теб — рече Сано. — Трябва да си останеш у дома.

Все едно разбрала, че майка ѝ възнамерява да я изостави, Акико отново се разплака. Рейко бе връхлетяна от чувство за вина, защото бе готова да пренебрегне дъщеря си заради сина си. Обичаше и двамата с еднаква сила, но първородният ѝ син бе превзел сърцето ѝ. Това я изпълваше със срам, но не можеше да го отрече.

— Аз ще се грижа за Акико, докато те няма — каза Мидори и отправи към Рейко поглед, изпълнен с болезнено разбиране и състрадание.

Рейко си даде сметка, че Мидори прекрасно знае какво означава съпругът да е заминал далеч от семейството дори без да е загатнал кога може да се завърне. Хирата отсъстваше вече година, при това, без да проводи никаква вест. Мидори предлагаше да освободи Рейко, за да можеше поне една от тях да е щастлива.

— Благодаря! — възкликна Рейко с искрена признателност, след което се обърна към Сано: — Не дойда ли с теб, може и да не доживея да ви дочакам с Масахиро.

Погледите им се срещнаха. Нейният говореше, че е взела своето решение. Неговият се плъзна изпитателно по крехкото ѝ тяло и недвусмислено подсказа, че няма да има спор въпреки притесненията му за безопасността ѝ, тъй като се опасяваше, че чакането ще я убие.

Сано бавно и с неохота кимна в знак на съгласие.

Бяха му необходими осем дни, за да установи нахождението на подходящ плавателен съд, да го докара до Едо, да го оборудва и да му набере екипаж. И сега, в това ясно и необичайно топло за сезона утро, бойната джонка^[2] се полюшваше до кея в пристанището на река Сумида. Направена от кедрово дърво, джонката имаше две мачти с няколко бели платна, сложен такелаж и флагове с герба на Токугава, изобразяващ трилистна ружа. На носа ѝ се бе озъбил грамаден дракон. Палубата бе отрупана с оръдия. От корпуса под нея стърчаха гребла; там гребците седяха готови да я подкарат надолу по реката към морето. Детектив Маруме надзираваше носачите, които мъкнеха провизии

нагоре по трапа. Детектив Фукида — другият личен телохранител на Сано — погледна надолу от марса към другите два по-малки кораба, които щяха да превозват войници и слуги. Закритата част на джонката представляваше постройка с извит покрив подобно миниатюрен храм. Вътре Рейко крачеше неспокойно сред завивки и сандъци с дрехи и от време на време надзърташе през прозорчето, изгаряйки от нетърпение да потеглят.

Откакто Масахиро бе изчезнал, тя за първи път се чувстваше по-добре. Вдишваше опияняващия въздух на надеждата, който възвръщаше апетита ѝ и наливаше мускулите ѝ със сила. Чакането отиваше към своя край. Непокойна от изпълващата я енергия, тя се озърна нетърпеливо за Сано.

Той се изкачваше по трапа редом с някакъв човек с такава странна външност, че пред околните складове взеха да се събират хора, които го сочеха и се смееха. Рейко си спомни, че това е техен стар познайник с прозвището Плъха. Беше нисък, с гъста рошава брада и мустаци, които бяха рядкост в Япония. На гърба си носеше вързоп. Върху дивашкото му лице бе изписана печал.

— Плъхът не харесва Езогашима, макар че това е родното му място — заяви Плъха. — Затова я напуснах. Надявам се, разбираш каква огромна услуга ти правя, като тръгвам с теб.

— Услуга друг път — възрази Сано. — Плащам ти доволно.

— Както си му е редът — рече Плъха. — Аз съм единствен в града, няма друг като мен. Кой може да ти служи и като водач, и като преводач в Езогашима?

След като двамата се качиха, моряците издърпаха трапа на палубата и вдигнаха котвата. Сърцето на Рейко биеше учестено, а очакването и нетърпението я изпълваха с въодушевление. Скоро щеше да бъде с Масахиро. Капитанът подвижна на гребците. Изпод палубата се разнесе тяхното припяване, а греблата им се врязваха във водата и отдалечаваха джонката от брега на реката. Зрителите махаха и крещяха възторжено.

— Чакайте!

Викът долетя откъм кея. Рейко отправи поглед натам и видя мъж, който тичаше към кораба. Двата меча на кръста му сочеха, че е самурай. Дългите му несресани коси, излинелите му памучни одежди и вързопът на гърба му подсказваха, че е странстващ *ронин*^[3] — воин

без господар. Първоначално Рейко се запита кой ли е и какво може да иска. После, когато непознатият се приближи, тя забеляза, че леко накуцва. Разпозна чертите му, скрити зад мустаците и брадата. Възкликвайки, изтича навън на палубата, където Сано се бе втренчил в странника изненадан.

— Наистина ли е този, който си мисля?

— Хирата *сан* — викна Рейко, като му махаше.

Той стигна до края на кея. Корабът се бе придвижил двайсетина стъпки надолу по течението, но както тичаше, Хирата скочи по-високо и по-далеч, отколкото Рейко смяташе за възможно. Кацна приклеknал върху перилото, след което скочи на палубата. Сано и Рейко се засмяха весело и поздравиха приятеля си.

— Не смятай, че не се радвам да те видя — рече Сано, — но какво правиш тук?

— Вие ме призовахте — отвърна Хирата.

Беше се променил, отбеляза мислено Рейко, излъчваше някаква несвойствена за него зрялост и сериозност.

— Така ли? — възкликна Сано озадачен.

— Съзнателно или не — поясни Хирата. — Всъщност къде отиваме?

— В Езогашима — отвърна Сано, докато флотилията се носеше надолу по реката.

[1] Сан — господин, госпожа, госпожица. ↑

[2] Китайски платноход с плоско дъно, висока кърма и квадратни платна. — Б.пр. ↑

[3] Ронин — самурай без господар. ↑

3 ГЛАВА

В продължение на единайсет дни корабите плаваха в северна посока покрай брега. Застудя трайно. През по-голямата част от пътуването Сано, Рейко, Хирата, детективите и Плъха седяха в каютата, сгъсени около мангалите с дървени въглища. Небето остана ясно, докато стигнаха до протока Цугару, който отделяше варварската територия от същинска Япония. Загърнати в подплатени наметала и с ботуши, те стояха на палубата, а сипещият се сняг замъгляваше крайбрежието на Езогашима, което виждаха за първи път. Мразовитият вятър виеше покрай кораба и завихряше падащите снежинки.

— За първи път виждам такава виелица — отбеляза Сано, докато бързаше заедно със спътниците си обратно към каютата.

— Свиквай — рече Плъха мрачно. — Не ми е приятно да ти го кажа, но още нищо не си видял.

Мощни вълни се разбиваха в кораба. Той се накланяше и се люлееше тъй силно, че всички губеха равновесие. В яростни пристъпи вятърът блъскаше капаците. На няколко пъти в каютата нахлуваха ледени пръски и сняг. Отвън моряците отчаяно се бореха да удържат кораба. Водата заля палубата зад гърба на Хирата, който влезе последен. Той затръшна вратата в опит да спре водата, която бе заляла пода.

— Тоя кораб да не вземе да потъне — измърмори мрачно Плъха. — Хич ме няма като плувец.

— Не може да потънем! — възкликна Рейко ужасена и се вкопчи в ръката на Сано тъй здраво, че той усети ноктите ѝ през подплатения си ръкав. — Трябва да спасим Масахиро!

Детектив Маруме се мъчеше да затвори капаците и да запре мебелите и багажа, които се плъзгаха по пода във всички посоки.

— Милостиви Буда, ако не си твърде зает, спаси окаения ни живот!

Мачтите скърцаха, корабните въжета бяха опънати до скъсване. Под палубата гребците крещяха за помощ, тъй като нахлуващата вода

ги заливаше. Откъм моряците се разнесоха викове:

— Хора извън борда!

Внезапен силен удар разтърси кораба. Сано и Рейко политнаха напред и се строполиха сред останалите. Всички се разкрещяха панически. Мощен трясък, оглушителен като гръмотевица, предизвести силно стържене, което се разнесе под кила. Корабът се издигна рязко, после изведнъж сведе нос, разтресе се и спря.

— Заседнахме на плитчина! — изкрещя Сано.

— Добре дошли в Езогашима — обяви Плъха. — Много скоро ще ви се изясни защо никога не съм си и помислял да се върна тук.

Сано чу как детективите му мълвяха под нос благодарствени молитви, а Рейко изстена с облекчение. Той самият дори нямаше време да се зарадва, че са оцелели, тъй като всички се втурнаха навън от каютата. Снегът се сипеше на плътни воали и вече бе покрил кораба... или онова, което бе останало от него.

— Ей! Къде е другата половина? — възкликна Маруме.

Кърмата зад каютата се бе отцепила. Снежинки влетяха в очите на Сано, който се взря в ширналата се пред него сива повърхност на океана, осеяна с пенести вълни, премрежена от виелицата и пуста, докъдето му стигаше погледът.

— Няма я — отбеляза той, — заедно с екипажа!

Никой не би могъл да оцелее в ледената вода. Сърцето на Сано се сви от мъка заради множеството жертви. Сега той и неколцината му другари трябват сами да се изправят лице в лице с дебнещите опасности в Езогашима.

— Къде сме? — попита Фукида.

— Колкото ти знаеш, толкова и аз — отвърна Сано.

Пред тях се простираше застлан със снежна пелена бряг и обрасъл с дървета склон. Заснеженият терен трудно можеше да се разграничи от побелялото небе.

— Може да сме се отклонили от курса към град Фукуяма.

Забеляза, че почва да се здрачава — нощта на север се спускаше бързо. Сега имаше по-неотложни грижи от това, как да намери сина си, да разреши проблемите в Езогашима и впоследствие да се върне у дома.

— По-добре да се махаме от тази развалина и да си потърсим някъде подслон, преди да измръзнем до смърт.

Всички взеха по няколко вещи, прехвърлиха се през перилата и прецапаха през ледените плитчини, докато виелицата ги блъскаше и връхлиташе. Скупчиха се заедно на брега. Сано се обърна към Рейко:

— Как си?

— С всеки миг ми става все по-добре. Вече сме близо до Масахино, знам го, чувствам го. А ти?

Лицето ѝ бе почервенияло и изтръпнало от студа, но усмивката ѝ сияеше от щастие.

— И аз — отвърна Сано, макар че само му се щеше да е така.

Онова, което изпитваше, бе жестока несигурност относно бъдещето. Взря се в гората, напрягайки очи, и каза:

— Може там горе да има село. Да тръгваме.

Хирата пое нагоре по склона, изпреварвайки спътниците си, без да усеща нито студа, нито снега или тежкото им положение. От първия миг, в който бе стъпил в Езогашима, бе почувствал в атмосферата някаква непонятна странност. Тя вибрираше със звуците на границата на възприеманите от слуха му шумове подобно на неземна музика. Хирата долавяше лек и в същото време могъщ пулс, който се излъчваше от пейзажа. Той отекваше във всяка негова фибра и намираше отклик в някакво дълбоко и непознато кътче от същността му. Осъзна, че това пътуване не бе изоставяне на обучението му в мистичните бойни изкуства, а продължение на диренията му. Тук щеше да намери просветлението, което търсеше.

Неволният зов за помощ на неговия господар го бе довел в тази земя на съдбата му.

Щом приближи гората от оголели дъбове и брези, нервите му се напрягнаха от нечие чуждо присъствие, което нямаше нищо общо със следващите го спътници. Внезапно иззад дърветата наред снежната виелица изникнаха три човешки фигури. Хирата замръзна на място, тъй като странниците препречиха пътя му. Той се взря в тях изумен.

Това бяха най-високите хора, които бе виждал — стърчаха най-малко половин глава над детектив Маруме, а той бе най-грамадният в групата. Мощните им тела бяха облечени в палта и гамаши от животинска кожа. Геометрични фигури, включващи извивки, спирали и заострености, украсяваха дрехите им по ръбовете на полите, ръкавите и около врата. Гъстата козина, с която бяха обшити ръкавиците им, която покриваше прасците на ботушите им от рибешка

кожа и обточваше кожените им качулки, им придаваше вид на зверове. Тези странни люде очевидно не бяха японци. По всяка вероятност бяха езо-северните варвари.

Изглеждаха като великани — грубо и примитивно подобие на Плъха. Буйните им бради и мустаци бяха дори по-дълги от неговите. Под гъстите рошави вежди, склучени в самата основа на издадените им носове, очите им изглеждаха като цепки, все едно постоянно присвити срещу вятъра и снега. Лицата им бяха обветрени и набраздени, а изражението им сурово като климата, в който живееха.

Мъжът в средата се обърна към Хирата с груб откос от срички, които прозвучаха безсмислено. Макар че езо^[1] и японците търгуваха помежду си от векове, на варварите им бе забранено да учат японски. Това бе закон, наложен от клана Мацумае, за да запази своя монопол върху търговията. Ако владееха японския, езо щяха да общуват независимо с търговци от Япония и да прескочат посредниците от клана Мацумае. Сега варваринът направи жест, означаващ едно и също на всички езици — махайте се!

Хирата забеляза кинжалите, които носеха на кръста си в издялани от дърво ножници. Той инстинктивно стисна дръжката на меч си. В този момент до него се озова Сано.

— Време е да си заработиш заплатата — викна той към Плъха. — Говори с тях. Разбери какво се опитват да ни кажат.

Плъхът преглътна и се подчини с неохота. Щом заговори на сънародниците си на родния език, очите му загубиха обичайния си дързък блясък, а самият той изведнъж сякаш се смали. Хирата осъзна, че Плъхът не бе напуснал Езогашима само заради желанието си да търси щастието си в града; явно се бе чувствал непригоден сред себеподобните си.

След кратък разговор с варварите Плъхът се обърна към Сано и Хирата.

— Казват да си вървите у дома.

— Това го разбрах и аз — рече Сано. — Но защо?

— Казват, че сме в опасност.

— Какво ни заплашва?

Плъхът преведе въпроса му на варварите. Навъсени, те размениха няколко реплики помежду си. Говорителят, чиито волеви и нелишени от хубост черти го отличаваха от останалите, повтори

думите си с по-висок глас, сякаш това щеше да накара Сано да им обърне внимание.

— Искаме да стигнем до Фукуяма — заяви Сано на варварите. — Можете ли да ни упътите?

Плъхът отново преведе. Водачът на езо изглеждаше обезпокоен. Той обясни нещо на Плъха, който предаде на Сано:

— Казва да стоим далеч от град Фукуяма. Ако искаме да оцелеем, трябва да си тръгнем, преди „те“ да са разбрали, че сме тук.

— Кой са тези „те“? — попита Хирата.

Той видя по погледите им, че варварите бяха разбрали смисъла на въпроса му, но водачът им само повтори предупреждението с още по-категоричен тон.

— Не можем да продължаваме по този начин — заяви Сано на Хирата.

С явно усилие да потисне раздражението си, той се обърна към варварите:

— Бихте ли ни осигурили подслон за през нощта или ако не е възможно, бихте ли ни отвели при някого, който би го сторил?

Когато Плъхът преведе думите му, варварите поклатиха глава, споглеждайки се. Водачът им пристъпи дръзко към Сано, протегна ръка, посочи към морето и изкрещя команда с глас, едновременно властен и пропит с отчаяние.

— За ваше добро върнете се там, откъдето сте дошли — преведе Плъха.

— Не можем — обади се Маруме. — Корабът ни се разби.

Той пристъпи към варварите, които застанаха плътно един до друг:

— Или ни помогнете, или се махнете от пътя ни.

Езо откликнаха с молби, предупреждения и заплахи. Маруме и Фукида извадиха мечовете си. Варварите не отстъпиха и макар че в очите им проблесна страх, извадиха кинжалите си.

— Назад! — заповяда Сано на хората си. — Нуждаем се от тези хора, дори и присъствието ни тук да е нежелано. Не ги наранявайте!

Той се опита да умиротвори варварите, докато Плъха превеждаше трескаво. Накрая оръжията все пак се озоваха обратно в ножниците и духовете се усмириха.

— Дай им да разберат, че разчитаме на милостта им — нареди Сано на Плъха. — Кажи им, че ако не ни подслонят, ще умрем.

Плъхът преведе. Този път, докато варварите обсъждаха думите му, Хирата долови в тона им примирение. Макар и примитивни, те не бяха лишени от човешко състрадание, каквито и да бяха причините, поради които искаха да прогонят пришълците. Тримата закимаха, а главатарят им заговори на Сано.

— Елате с нас — преведе Плъха с въздишка. Щом групата на Сано последва варварите в гората, той измърмори: — Надявам се да не съжаляваме.

Варварите ги поведоха по една пътека, която вървеше успоредно на брега. Дърветата премрежваха гледката към океана и служеха като преграда срещу вятъра. Хирата беше доволен, че местните бяха решили да им съдействат. Колкото повече навлизаше в земята на Езогашима, толкова по-силно чувстваше нейния пулс и толкова по-настоятелно звучеше нейният призив.

Пред тях изникна сечище и Хирата забеляза нещо, което първоначално възприе като високи островърхи преспи сняг. Щом ги приближи, осъзна, че всъщност са колиби. От дупките на комините се виеше лютив дим от горящи дърва. Наблизо се виждаха и няколко помалки, издигнати върху колове пристройки, до които се стигаше по дървени стълби. Хирата по-скоро усети, отколкото чу, как разговорите в колибите секнаха, щом той и спътниците му наближиха. Нечии ръце отмахнаха сламените завеси, скриващи вратите, и от там надникнаха варвари, които се втренчиха с любопитство в чуждоземците.

Техният ескорт пое направо към най-голямата колиба в средата на селцето. За момент водачът изчезна вътре, после се появи отново, кимна и отправи някаква реплика към Сано.

— Каза да влезете — преведе Плъха.

Привличането, което островът упражняваше върху Хирата, се усили при колибата.

— Да вляза ли първи, за да проверя дали е безопасно? — попита той Сано.

Господарят му кимна и Хирата предпазливо мина под сламената завеса, която главатарят бе повдигнал вежливо. Озова се в наблъскано преддверие, където отръска снега от дрехите си и изу ботушите си. Главатарят го въведе под друга сламена завеса в стая, която бе

изпълнена с мъждива, трепкаща оранжева светлина от огъня, който гореше в квадратна яма в средата на помещението. Подът бе покрит с плетени раkitови рогозки. Събрал ръце в скута си, до огъня седеше един езо. Дългите му коси, мустаци и брада бяха побелели от възрастта му, но тялото му бе силно, а стойката — изправена. Ръцете и лицето му бяха тъй обветрени и набраздени от бръчки, че той изглеждаше като издялан от чворесто дърво. На ушите му висяха сребърни халки, на които се полюшваха черни мъниста. Беше облечен в синя роба с орнаментите, които красяха дрехите на останалите варвари. Хирата предполагаше, че мъжът, който бе разговарял с тях на брега, е главатарят, но сега разбра, че властта се държеше от този възрастен човек.

Очите му, които се вираха изпитателно в Хирата изпод гъстите бели вежди, отразяваха огъня и блестяха с достойна и невъзмутима интелигентност. Когато погледите им се срещнаха, в съзнанието на Хирата проблесна мисълта: „Срещата с този мъж е повратна за съдбата ми“.

Езо приведе тяло в поклон, с което показва познаване на японските обноски. После заговори с дълбок звучен глас и разпери ръце в общоприетия жест на гостоприемство.

Хирата се поколеба за момент, разтърсен от прозрението си. После отиде до прага и повика Сано и останалите, които чакаха отвън.

— Всичко е наред.

Те влязоха в колибата и коленичиха около ямата с огъня. Въздухът се изпълни с пара от топящия се по дрехите им сняг. Хирата седна от едната страна на домакина им, а Сано — от другата. Макар че бе като омагьосан от присъствието на възрастния варварин, Хирата не бе загубил самурайския си навик винаги да оценява обстановката наоколо и откъсна поглед от езо, за да огледа вътрешността на колибата.

До купчините пръст, натрупани за изолация покрай стените, лежах рибарски мрежи, ловни оръжия, кухненска посуда, завивки и домакински пособия. Прозорците бяха покрити със сламени рогозки. На тавана над огъня имаше окачена полица, от която висяха грънци и сечива. От фитилите, горящи в пълни с масло мидени раковини, се разнасяха още светлина и мирис на риба. В един от ъглите бе опряна тояга с обелена в горната част кора, която висеше на спираловидни

ивици. Хирата усети около нея трептяща в невидими вълни аура. Предположи, че е свещен предмет, вместилище на божествен дух.

— Представи ни — нареди той на Плъха.

Плъхът се поклони на домакина им, отпрати към него няколко думи, по всяка вероятност учтив поздрав на езика им, и продължи с припряна реч, от която Хирата разпозна единствено имената на спътниците си. Старейшината на варварите кимна, изрече нещо кратко в отговор и се поклони на групата.

— Казва, че името му е Аветок и че е главатар на племето — поясни Плъха.

Останалите варвари стояха до вратата.

Почитаеми Аветок, защо хората ти се опитаха да ни прогонят? — попита Сано.

Плъхът преведе думите му. Главатарят отвърна:

— За да ви спасят.

— От какво? — попита Сано. — Или от кого?

— От онези, които държат под контрол Езогашима.

— А те са...?

Хирата усети, че Сано се пита дали главатарят има предвид японците в лицето на клана Мацумае, или нашествениците от Китай, които бяха завзели Езогашима.

Щом Плъхът преведе въпроса му, в очите на Аветок проблесна предпазливост. Докато говореше, свали два предмета, завързани на пояса му, и ги вдигна. Единият представляваше метална лула за тютюн, подобна на онези, които можеше да се намерят навсякъде в Едо. Другият бе кесия от меча кожа. Аветок я отвори и от вътре се показа кварцов кремък, къс желязо, което служеше за ударник, парче въглен за прахан и сухи тютюневи листа. Очевидно пушенето сред жителите на Езогашима бе не по-малко популярно, отколкото сред японците.

— Предлага ни да запалим — обясни без нужда Плъха, след което добави: — Това е ритуал, изразяващ гостоприемство.

— Той явно шикалкави — рече Сано на Хирата, — но май е по-добре да се включим.

Лулата бе напълнена, запалена и подадена. Всички дръпнаха по веднъж, независимо от това, дали пушеха или не. Рейко едва успя да не се закашля. Въздухът в колибата натежа, изпълнен с лютив дим.

— Които и да са тези сили, защо представляват заплаха за нас?
— попита Сано.

— Защото чужденци нямат право да пребивават в Езогашима.

— Ще попитам по чия заповед — предложи услугите си Плъха.

След като той зададе въпроса си, главатарят отвърна:

— Забранено ни е да обсъждаме този въпрос.

— От кого? — Сано почваше да губи търпение и това пролича в тона му.

— Вече ви казах повече, отколкото трябваше.

— Аз съм втори по ранг след шогуна — заяви Сано.

— Имам право да знам какво става тук. Нарещдам ви да обясните.

— Това вече трябва да го принуди да говори — рече Плъха.

Но когато преведе заповедта, отговорът на главатаря последва с думи, тъй непреклонни, че Хирата разбра смисъла им въпреки езиковата бариера.

— Казва, че със съжаление трябва да ви уведоми, че рангът ви тук не значи нищо и че вашите закони не действат.

Сано впери изпитателен поглед в главатаря, след което заяви на Хирата:

— Смятам, че го е страх да говори.

Хирата се почувства принуден да кимне, макар че рядко бе виждал човек, който да изглежда по-малко уплашен. Лицето на Аветок бе безстрастно, но въпреки това на фино ниво Хирата долови несъмнени признаци на страха му. Той съзнателно потърси погледа на главатаря. Онова, което прочете в очите му, бе далеч от приятелско чувство, но трудно можеше да се определи като безразличие. В този момент с надигаща се в гърдите му възхита Хирата си даде сметка за причината, която го бе срещнала с главатаря на езо: „Когато човек е готов да се обучава, учителят се появява“. Така гласеше една важна постановка в теорията на бойните изкуства. Макар че вече знаеше кой би могъл да му помогне в диренето на просветление, тепърва му предстоеше да разбере как.

— Какво ще се случи, ако ми кажете какво става тук? — попита Сано, който, съсредоточен върху непосредствените си проблеми, не долавяше втория план в хода на разговора.

— Същото, което ще се случи с вас и другарите ви, ако не си тръгнете, преди да открият присъствието ви. Хората ми ще бъдат убити.

— А „те“ как ще разберат, че сте проговорили?

— Имат си начини.

Хирата предположи, че дори в тази пустош представителите на властта разполагаха със свои шпиони и информатори.

— Е, това решава въпроса — обърна се Сано към хората си. — Не можем да ги накараме да говорят с цената на собствения им живот.

— Какво ще правим тогава? — възкликна Рейко с лице, сковано от страха, че мисията им е обречена.

— Така или иначе, принудително сме се озовали тук. Първата ни стъпка е да оцелеем — Сано се обърна към главатаря: — Смирено ви умоляваме да ни предоставите храна и подслон.

Щом Плъха предаде молбата, сред езо избухна спор. Тримата по-млади изразиха несъгласие и очевидно се захванаха да убеждават главатаря, че трябва да откаже.

— Казват, че ако ни приемат, това ги поставя в смъртна опасност — преведе Плъха, кършейки ръце.

— Ох, ще ми се изобщо да не бяхме пристигали!

Главатарят Аветок вдигна ръка, принуждавайки с жест хората си да млъкнат. После се обърна към Сано:

— Заявява, че не може да откаже подслон на безпомощни люде в такова време, независимо от заплахата за собственото му племе — преведе Плъха. — Ще ни даде храна и ще ни осигури подслон в колибите.

Тримата по-млади приеха огласеното решение с неприязън, втрещени ядно в групата на Сано. Плъхът добави мрачно:

— Тая работа хич не ми харесва.

Но останалите спътници си размениха изпълнени с облекчение погледи. Сано рече:

— Хиляди благодарности за проявената щедрост, главатарю Аветок.

А Хирата вътрешно ликуваше, че се бяха сдобили с опора, макар и несигурна, в тези чужди земи.

[1] Езо, айну — племе, населявало остров Хокайдо и широка област в Северна Азия. ↑

4 ГЛАВА

Проблясък на светлина и мразовито течение, което облъхна лицето ѝ, събудиха Рейко. Тя се протегна под тежките спални завивки и отвори очи със същата мисъл, която повече от два месеца изникваше първа в съзнанието ѝ при посрещането на всеки нов ден — *Масахиросо няма!* Същата мъка сграбчи сърцето ѝ. Но когато замаяността от съня се разсея, втората ѝ мисъл бе: *Къде съм?*

В сумрачното топло помещение, наситено с мириса на пушек от горящо дърво, в ямата за огън близо до дебелия сбит рогозка, на която лежеше, просветваха въглени. Под подобни завивки от кожа спяха други човешки фигури. Тогава си спомни корабкрушението край брега на Езогашима. Това бе колибата, където варварите бяха приютили нея и Сано заедно със спътниците им. Следващата ѝ мисъл бе съпроводена с изблик на радост.

Днес ще намерим Масахиросо!

Протегна ръка към Сано, но той бе изчезнал от общото им легло. Тя бе почувствала слънчевите лъчи и вятъра, нахлули през вратата при излизането му. В следващия миг усети притеснителна тежест в долната част на корема си. Измъкна се изпод завивките. Нямаше нужда да се облича, те всички бяха спали с дрехите. Като внимаваше да не събуди останалите, намери обувките си в преддверието. Повдигна рогозката, закриваща външната врата, и пристъпи навън в един новороден свят.

Небето бе най-ярката и чиста синева, която бе виждала някога. Сняг бе покрил с бяла пелена земята, дърветата и колибите и искреше в пъстроцветни кристали на слънцето, които на сянка преливаха в мораво. Светлината така я заслепи, че очите ѝ се насълзиха. Въздухът бе тъй мразовит, че при вдишване ноздрите ѝ замръзваха. Насред откритото пространство лаеха и лудуваха кучета — подобни на вълци зверове с гъста черна и кафява козина. Един езо им хвърли къс месо. Те го заръфаха лакомо и се сборичкаха над храната. Мъжът зърна Рейко и посочи към гората.

Тя тръгна по една пътека, която я отведе до три малки, покрити със сламени покриви бараки. Влезе в едната, вдигна робите си и клекна над ямата. Всичко отне само няколко мига, но когато свърши, вече зъзнеше, а задните ѝ части бяха като вледенени. Навън срещна Сано.

— Добро утро — усмихна ѝ се той. — Съжалявам, че те събудих. Помъчих се да не вдигам шум, за да поспиш още малко.

— Няма нищо — отвърна Рейко. — Вече се канех да ставам. Кога можем да тръгнем да дириим Масахиро?

— Веднага щом успея да убедя нашите домакини да ни дадат някаква закуска и да ни упътят как да стигнем до Фукуяма.

Щом се върнаха в селцето, завариха езо да събират дърва за огрев от купчините, да пълнят кофи със сняг, който да топят за вода, и да носят храна от складовете. Внезапно всички замръзнаха наместо сякаш по безмълвна команда. После Рейко чу онова, което техният остър слух вече бе доловил — лай на кучета, които приближаваха.

Кучетата от селището заръмжаха в отговор. Откъм гората Рейко долови тракане, стържене, шумолене и свистене. По пътеката приближаваха десет хрътки, впрегнати поотделно в дървени шейни. На всяка от тях седеше по един самурай и управляваше кучето, все едно бе кон. Мъжете носеха мечове на кръста си, лъкове и колчани, пълни със стрели върху покритите с дебели кожи гърбове, както и кожени шлемове. Първоначално Рейко изпита радост при вида на тази японска цивилизация, но когато теглените от кучета шейни нахлуха в лагера, Сано посегна към меч си. Хирата, детективите и Плъха притечаха от колибата разтревожени, защото бяха доловили заплаха. Жителите на селото застанаха един до друг, готови за атака.

— Имам чувството, че стигането до град Фукуяма не ни е най-големият проблем — рече Сано.

Ездачите бяха младежи, видимо под двайсетте. Водачът им се отличаваше, тъй като шлемът му бе увенчан с еленови рога. Сано предположи, че са войници на Мацумае, намерили останките от кораба на брега и дошли да дирят оцелели. Те насочиха шейните си право към групата на Сано и дръпнаха юздите на кучетата си, които спряха задъхани с оголена паст и с висящи по муцуните им ледени шушулки.

— Твърде много са, за да ги върнем в крепостта и да ги екзекутираме — заяви Еленови рога, докато скачаше с другарите си от шейните. — Да ги убием тук!

Сано си даде сметка, че неуредиците в Езогашима са го връхлетели тутакси.

— Останете намясто! — заповяда им той.

Новодошлите не обърнаха внимание на думите му и продължиха към него. Детектив Маруме каза:

— Отдавна не съм участвал в добро сражение.

Той извади меча си. Фукида и Хирата го последваха. Самураите опънаха лъкове и насочиха към тях остри смъртоносни сгрели.

— Хвърлете оръжията! — нареди Еленови рога. Той имаше груби черти, изкривени в жестока алчна усмивка. — Застанете в една редица. Пригответе се да умрете!

Рейко изстена тихо, но продължи да стиска кинжала си в ръка. Сано знаеше, че дори и да успееш да победят тези мъже, там, откъдето идваха, имаше още твърде много. Щеше да е по-добре да предотврати битката, докато е време. Той заяви:

— Аз съм дворецовият управител на Япония. Оставете лъковете си и паднете на колене!

Еленови рога се прицели в Сано и отсече:

— Я млъквай! Прави каквото ти казвам!

Но другарите му зяпнаха Сано, размениха си тревожни погледи и свалиха лъковете си.

— Ей, какво си мислите, че правите? — възкликна Еленови рога. — Имаме заповед. Застреляйте ги!

— Заповед от кого? — попита Сано.

— От владетеля Мацумае.

— Аз съм по-вишестоящ от него. Длъжни сте да се подчинявате на моите заповеди, не на неговите — заяви Сано с най-авторитетния глас, на който беше способен.

Десет тетиви се отпуснаха. Еленови рога възкликна:

— Не го слушайте!

Приятелите му възразиха:

— Твърде високопоставен е, за да го убиваме. Ще загазим.

— Тук съм по нареждане на шогуна — рече Сано. — Нараните ли мен или някой от хората ми, се смятайте за мъртви!

— Ще загазим, ако го оставим жив — заяви Еленови рога, насочил стрелата си към Сано. — Владетелят Мацумае ще ни убие.

Един от хората му каза:

— Тогава ти го застреляй. Когато не се върне у дома, когато войниците на шогуна пристигнат тук, за да разберат какво се е случило с него, и установят, че е убит, ще кажем, че смъртта му е твое дело.

Еленови рога се разколеба, разкъсван между желанието да убива и страха от наказание. Зашари с очи, търсейки начин да отстъпи, без да се унижи. Сано каза:

— Да отидем в крепостта Фукуяма и да разрешим този проблем.

— Добре — прие навъсено Еленови рога. — Но първо си предайте оръжията.

Колкото и да не му се искаше да се раздели с мечовете си, Сано кимна на хората си. Понесли вещите си във вързопи, те поеха по пътя, а самураите се качиха на шейните си и подкараха зад тях. Задъхани, кучетата ги следваха по петите. Между дърветата се виждаше океанът, искрящо син и заледен покрай брега. Въпреки слънцето чистият въздух бе мразовит, но Сано взе да се поти от газенето в дълбокия сняг. Рейко изоставаше и той й помагаше да върви редом с него. Ако не друго, усилията ги сгряваха.

— Ще съжалявате, че дойдохме — мърмореше Плъха.

Сано се питаше какво ли ги очакваше в крепостта Фукуяма. Не беше възможно да измисли стратегия, без да имаше и най-малка представа за обстоятелствата.

— Защо владетелят Мацумае желае смъртта ни? — викна той през рамо.

— Млъквай! — достигна до него свадливият глас на Еленови рога.

— Какво се е случило с него?

— Гледай си пътя!

Нови въпроси накараха Еленови рога да се приближи плътно до Сано. Кучетата се хвърлиха върху гърба му и го събориха в снега. Хирата му помогна да се изправи и го изтупа.

След близо час в далечината пред тях се появи град Фукуяма. Беше построен на пристанище, където корабите стояха на сух док в близост до множество складове. Над селището, което приличаше на малък укрепен японски град, се виеха струи дим. Отрупани със сняг

постройки бяха скупчени около крепостта, кацнала на възвишение. Отвъд се простираха необятните гори на Езогашима, а далечните планински върхове се стапяха в синевата на небето. На юг се простираше океанът — пуст и безграничен.

Самураите, които съпровождаха Сано и хората му, ги преведоха през един военен пропускателен пункт. Бързината, с която се озоваха в града, обезпокои Сано. Поради някаква странна заблуда разстоянието изглеждаше по-голямо. От двете страни на главната улица се намираха неугледни дървени постройки с дюкяни. Търговци чистеха снега от праговете на магазините си. Сано не видя нито една жена; по тези места броят им бе оскъден. Чу наблизо да бие гонг, после си даде сметка, че звукът идва от храм, кацнал на висок хълм, който едва се различаваше в далечината. Необичайното качество на въздуха изкривяваше и образ, и звук. Това му внуши тревожното чувство, че обичайните закони на природата не действат в Езогашима.

— Всички тук са японци — отбеляза тихо Рейко.

— Законът забранява на езо да живеят в града — поясни Сано.

Улиците се охраняваха от самураи пешаци, далеч по-многобройни от обикновените жители, които се движеха със сведена глава от страх да не привлекат вниманието им. Сано имаше чувството, че се е озовал в град, където военната диктатура действа още побезмилостно, отколкото у дома. Вече се питаше какво изобщо правеха тук местните, които бяха срещнали. Езо пристигаха от вътрешността да живеят в селището само по време на търговския сезон — от пролетта до края на есента. Онова, което бе видял, представляваше поредното странно обстоятелство.

Шествието пое нагоре по склона към крепостта. Оградена с високи зидове със закрити коридори и стражница върху тях и построена над подсилени с железен обков порти, тя наподобяваше крепостта в Едо, но бе по-малка и по-ниска. Няколкото островърхи покрива сякаш бяха хлътнали под тежестта на натрупания върху им сняг. Над тях се извисяваха борови дървета и кулата на крепостта. Еленови рога изтича до двамата пазачи, които крачеха пред портите. Известно време тримата се препираха как да постъпят със заловените, след което единият от пазачите каза:

— Води ги при владетеля Мацумае.

Преведен през главните порти, Сано се озова в двор с разположени в срещуположния край паянтови постройки на казармите. Пред тях се шляеха и други самураи от охраната. Еленови рога мина през друга порта към вътрешността, извика един от стражите и посочи към Рейко.

— Отведи я в женското крило.

Рейко изглеждаше ужасена от възможността да бъде разделена от своята група. Сано се възпротиви:

— Не, тя остава с нас.

— Само още една дума — и ще те посека, макар и да си дворецовият управител!

Еленови рога нареди на пазача:

— Отведи я!

Сано се почувства безпомощен, тъй като го отделиха от Рейко и го отведоха в друга посока. Той отправи безмълвна молитва за нейната сигурност. Изобщо не трябваше да й позволява да тръгва с него.

Дворецът бе заобиколен от градина, чиито храсти и големи валчести камъни бяха отрупани със сняг. Слуги почистваха пътеките, оградени с преспи от предишни снеговалежи. Рошави вечнозелени дървета почти скриваха наполовина дървените стени. Други стражи пуснаха Сано, другарите му и придружителите им през вратата. Еленови рога ги поведе по някакъв коридор, където бе почти толкова студено, колкото навън. Влязоха в приемната. Топлината и пушекът от многобройните мангали с дървени въглища и мъждивата светлина на фенерите бяха истинско облекчение. Но въпреки това Сано долови нещо злокобно в атмосферата още преди да бе видял онези, които ги очакваха.

Владетелят Мацумае бе клекнал на подиума. Той мигом скочи на крака, щом хората му накараха Сано, Хирата, Плъха и детективите да коленичат пред него. Износената, избеляла черна роба, която висеше върху съсухреното му тяло, му придаваше вид на гарван. Лицето му бе изпито, засенчено от наболи мустаци и брада, а по отдавна небръснатото му теме бяха избуяли кичури коса. Очите му бяха хлътнали, кървясали и искряха със странна трескавост.

Сано го бе виждал веднъж, по време на посещениято му в Едо преди три години. Помнеше владетеля Мацумае като интелигентен човек с фини черти, изискани обноски и безупречен външен вид.

Промяната в него сега го изуми. Когато владетелят Мацумае се придвижи към ръба на подиума и се надвеси над него, Сано усети отблъскваща миризма на немито тяло. Робата му бе осеяна с мръсни петна. Какво се бе случило с него?

— Уважаеми дворецов управителю — в гласа на владетеля Мацумае прозвуча насмешка. — За мен е голяма чест, че сте били целия този път, за да ме видите — после присмехът премина в гняв и той изкрещя: — А сега ми кажете какво, по дяволите, правите в моето владение?

Сано осъзна, че владетелят Мацумае бе загубил разсъдъка си. Независимо от причината явно той бе източникът на проблемите в Езогашима. А невменяемите бяха опасни, особено когато командваха цяла армия. Хирата и детективите погледнаха към Сано, разгневени от грубостта на владетеля Мацумае към него и очаквайки той да го постави на мястото му. Но Сано прецени, че е по-разумно да бъде предпазлив.

— Шогунът е разтревожен за вас, защото не се явихте на обичайната си визита — отвърна Сано с преднамерено благ тон. — Прати ме да разбере дали сте добре.

— Аа, идеално съм.

Внезапно в очите на владетеля Мацумае заблестяха сълзи. Вниманието му бе раздвоено — едната половина бе насочена към Сано, а другата — някъде навътре в него, обсебена от нещо мрачно и непонятно.

— В такъв случай защо не дойдохте? — попита Сано.

— Имах по-важни дела, за които трябваше да се погрижа.

За един самурай не можеше да има нещо по-важно от това да се подчини на заповедта на своя господар.

— По-точно?

От вълнение лицето на владетеля Мацумае се сгърчи в нервни тикове.

— Защо сте затворили Езогашима? — попита Сано с изчерпващо се търпение, но в същото време със страх, защото този човек, който бе на ръба на психичното разстройство, имаше властта да постанови живот или смърт за него и за другарите му. — Защо прекъснахте връзката с Едо?

Владетелят Мацумае коленичи и се озова лице в лице със Сано, който усети, че му призлява от зловонието, което се носеше от него. Сълзящите му очи блестяха трескаво.

— В името на справедливостта. Това е нещо, което трябва да разберете много добре, почитаеми дворцов управителю. Вие самият имате славата на човек, който неуморно дири справедливост и не би се спрял пред нищо, за да я постигне — той се изсмя на изненадата, която се изписа върху лицето на Сано. — О, да, знам достатъчно за вас. Ние тук в Далечния север не сме чак такава банда откъснати, тънещи в невежество зверове, за каквито ни мислите. Аз просто следвам вашия светъл пример.

Сано бе слисан от възможността именно той да е вдъхновил неподчинение на владетеля Мацумае, било то и несъзнателно.

— Справедливост за кого?

Владетелят Мацумае се отпусна на колене и прошепна:

— За Текаре.

Сано усети как Еленови рога и останалите стражи притаиха дъх — знак, че разговорът бе навлязъл в опасна територия.

— Коя е Текаре? — попита Сано.

— Беше моя любима — скръб скова чертите на владетеля Мацумае. Сълзите му руннаха. — Моятта скъпа, ненагледна Текаре. Мъртва е от близо три месеца.

Доволен, че най-накрая все пак бяха стигнали донякъде, Сано попита:

— Какво се е случило с нея?

— Тя беше... — владетелят Мацумае преглътна с мъка. Тялото му потръпна — ... убита.

Явно загубата на любимата бе причината за психичния му срив и за всички последвали събития. Любовта и мъката му го бяха лишили от разсъдък. После бе използвал властта си, за да даде воля на лудостта си, с което се бе злепоставил пред режима.

— Съжалявам да го чуя. Моите искрени съболезнования.

Но Сано не можеше да повярва, че единственото, което бе поболяло владетеля Мацумае, бе непрежалимата загуба. Не беше виждал траур да причинява такава драстична промяна на характера. Вероятно освен тази скръб владетелят Мацумае имаше и други неприятности, но Сано не можеше да си представи какви. Отново доби

смущаващото усещане, че нещата тук са различни, че хората и средата им са подложени на въздействието на странни явления.

— Все пак не разбирам защо сте затворили Езогашима. Каква е целта на подобно действие?

— Искам да разбера кой е убил моята Такере — отвърна владетелят Мацумае. През мъката му проблесна язвителен хумор. — Може и да се смятате за велик детектив, почитаеми дворцов управителю, но аз прекарах двайсет години в управление на това владение и поназнайвам нещо за полицейската работа. Как се постъпва с един заподозрян в убийство? Затваряте го и го разпитвате, докато си признае. Е, аз имам цял град със заподозрени в убийство — всички, които бяха в областта, когато Такере си отиде. И ги затворих до един. Бях зает да ги разпитвам. Не искам никой външен да идва и да ми се меси. И няма да спра, докато някой от тях не си признае, че е отнел живота на Такере.

Задържането на цяла област като заложник бе умен, макар и краен ход за разследване на убийство, който обаче явно не бе довел до очакваните резултати.

— И никой не направи самопризнания?

— Засега не. Но все някой ще се пречупи. Няма да издържат още дълго.

Тръпки побиха Сано, щом си спомни страха, изписан върху лицата на гражданите.

— Какво друго предприехте, освен че ги разпитвате?

— Хайде, почитаеми дворцов управителю. Вие отлично знаете какви са средствата да накараш дадени хора да говорят.

„Изтезанията“, помисли си Сано — законни, но невинаги резултатни.

— Знам със сигурност, че те често водят до фалшиви самопризнания.

— Няма значение — отвърна владетелят Мацумае, махвайки с ръка на множеството пострадали от тези методи. — Няма значение и фактът, че някои от заподозрените не издържаха разпитите.

— Колцина умряха? — попита Сано с нараснало безпокойство.

Върху лицето на владетеля Мацумае се изписа недоумение, след което той попита с насмешливо простодушие:

— Да съм казал, че някой е умрял? Но дори и да има такива, техният пример трябва да насърчи онзи, който знае истината за престъплението, да ме уведоми за извършителя.

Ако преди това владетелят Мацумае не убиеше всички. Злокобното предчувствие на Сано премина в ужас.

— Преди време ви проводих пратеници, които така и не се завърнаха. Какво се случи с тях?

Мракът във владетеля Мацумае взе да струи от него на почти осезаеми вълни.

— Питайте ги. Скоро ще ги видите.

Освен убедеността, че владетелят Мацумае бе убил хората му, както възнамеряваше да постъпи и със самия него, Сано изпита ужас и по друга причина.

— По нареждане на владетеля Мацудайра синът ми е бил отвлечен и доведен тук.

Тъй като не е можел да знае какви са проблемите в Езогашима, по една случайност владетелят Мацудайра бе изложил Масахиро и Сано на опасност, която далеч надхвърляше и най-необузданите му представи.

— Какво е станало с него?

5 ГЛАВА

Женското крило в крепостта Фукуяма имаше дълбоки стрехи, които засенчваха оградена с перила веранда, и обезопасени с дървени пречки прозорци. Градината, вероятно красива през лятото, сега изглеждаше пуста, покрита с дълбок сняг, с оголели дървета, замръзнало декоративно езеро и самотна беседка. Стражът придружи Рейко навътре, отвори една плъзгаща се врата и я бутна в някаква стая.

— Имате гостенка — обяви той на обитателите ѝ, след което посочи с пръст към Рейко. — А ти мирувай, че иначе ще загазиш.

След като стражът си тръгна, Рейко погледна петте жени, които се бяха скупчили около *котацу*^[1] — рамка с масичка с мангал с дървени въглища под нея и с разпъната над него и краката им плътна завивка. След като си размени поклони с жените, Рейко доби смущаващото усещане, че се е озовала в някоя женска стая в Едо. Всички бяха с копринени кимона, с бели напудрени лица, с ярко червило и руж точно както у дома. Очите им я измериха преценяващо изпод обръснатите и изрисувани вежди. Завършващите щрихи към тази илюзия се добавяха от сервираните пръчици, чай и храна в лакирани в черно купички, както и от порцелановите лъжици на масата.

— Добре дошли рече най-възрастната от жените със странно равен, безизразен глас. — Аз съм съпругата на владетеля Мацумае.

Бе прехвърлила четирийсетте. Вдигнатите ѝ на кок коси вече сребрееха. Лицето ѝ бе красиво, но изпод обичайния грим прозираха тъмни сенки на умора. Чертите ѝ бяха изпити от мъка, която бе тъй силна, че зарази и Рейко.

— Може ли да попитам коя сте?

Докато обявяваше името си, Рейко забеляза около себе си вещи, които се различаваха от вещите у дома. Подът бе застлан не с татами^[2], а с местни тъкани рогозки — същите, с които бяха покрити и стените. Жените бяха облечени в роби, подшити с кожа, която се показваше при якичката и маншетите, и носеха ръкавици. Рейко доби още по-странно

усещане за японска култура, присадена изкуствено в Езогашима подобно на праскова, израснала от трънлив храст.

— Съпругата на дворецовия управител Сано от Едо — отвърна Рейко.

Другите четири жени изглеждаха изненадани, но скръбното уморено изражение на госпожа Мацумае не се промени.

— Моля, заповядайте при нас.

Всички се размърдаха, за да ѝ направят място край котацу. Рейко седна до най-младата — момиче, което още нямаше двајсет, с кръгло лице, сплетени в дълга плитка коси и пълни издадени устни. Тя помогна на Рейко да покрие краката си със завивката. Господарката Мацумае представи другите си три компаньонки. Прехвърлили трийсетте, те бяха придворните ѝ дами — съпруги на васали на мъжа ѝ. Жените я поздравиха любезно с приглушени гласове. Толкова си приличаха, че Рейко тутакси забрави коя, коя е. Госпожа Мацумае не представи момичето, което очевидно бе прислужница. Робата му на цветя беше памучна, не копринена. То не носеше грим. Лицето му бе естествено бледо, с розови устни и страни. Момичето хвърляше искрящи любопитни погледи към Рейко.

Господарката Мацумае предложи храна и напитки. Рейко любезно отказа два пъти, след което се остави да бъде убедена. Не бяха имали време да закусят, преди войниците да пристигнат в стана на езо, и вече ѝ прималяваше от глад. Пийна горещ чай и хапна оризова каша с мариновани зеленчуци и късчета риба. Всичко ѝ се услади неимоверно.

— Какво ви води насам? — попита госпожа Мацумае с привидно безразличие.

Очите ѝ сякаш гледаха през Рейко, която си помисли, че ако размаха ръка пред тях, дори няма да помръднат.

— Моят съпруг има работа с вашия. Освен това дойдохме да вземем сина ни Масахиро. Беше отвлечен в Едо и разбрахме, че са го докарали тук — Рейко не можа да се сдържи заради надеждата, която се надигна в нея, и попита: — Виждали ли сте го?

— Опасявам се, че не — отвърна господарката Мацумае с такова откровено безразличие, че очевидно не си бе направила труда да помисли, преди да отговори.

— Той е осемгодишен и висок за възрастта си — настоя Рейко.
— Сигурна ли сте, че не знаете къде е?

— Да, сигурна съм.

Рейко се обърна към другите жени.

— А вие?

Придворните дами поднесоха тихо своите любезни извинения. Безчувственото им отношение смрази и озадачи Рейко. Прислужницата ѝ хвърли съчувствен поглед, но поклати глава.

— Може да е някъде в крепостта — предположи Рейко. — Ако Масахиро и придружителите му са стигнали до град Фукуяма, те най-вероятно биха дошли тук, нали така?

Тя се опита да не си припомня как войниците замалко не бяха убили нея и Сано в стана на езо. Отчаяно се съпротивяваше на страха си за онова, което можеше да се е случило с Масахиро.

— Трябва да го потърся. Ще ми помогнете ли?

Докато Рейко говореше, господарката Мацумае си ядеше кашата. Сега тя отпи от чая си и каза:

— Съжалявам, но това не е моя работа.

Прозвуча по-скоро твърде летаргична, за да помръдне и пръст, отколкото уплашена, че може да си навлече неприятности. Дамите поклатиха глава. Прислужницата безмълвно наля на Рейко още чай.

— Не съм виждала Масахиро от близо три месеца — заяви Рейко и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Той е толкова добро момче. Умен е и заляга над уроците. Освен това ще стане отличен боец с меч — тя знаеше, че не е учтиво да хвали собственото си дете, а и видя как на лицата на дамите се изписа неодобрение, но не можеше да се спре: — Толкова ми е мъчно за него! Моля ви, няма ли да ми помогнете да го открия?

Придворните дами впериха поглед в господарката Мацумае. Лицето ѝ потръпна. Можеше да се дължи на раздразнение или на лошо храносмилане. Тя заяви:

— Това е невъзможно.

— Защо? — възкликна Рейко.

— Искате твърде много.

Рейко не можеше да повярва, че са толкова безсърдечни. Усети порив да изкрещи: „Какво ви е станало?“ Вместо това каза:

— Знам, че за вас съм просто една непозната. Осъзнавам, че не ми дължите нищо.

Даже по-лошо — тя чувстваше, че някой в тази стая знае нещо за Масахиро. Усещаше го във въздуха. Но защо бе този заговор за мълчание? Обзета от отчаяние, тя все пак призова състраданието, на което бяха способни.

— Знаете ли какво е да загубите дете? Имате ли си собствени деца?

Господарката Мацумае се дръпна рязко, все едно Рейко я намушка право в сърцето. Безчувствеността ѝ се разпадна, заменена от мъчителна болка.

— Как смееете... не бива... нямате представа... — заекна тя.

В привидно безизразния ѝ поглед изригна неудържим гняв. Озадачена от реакцията ѝ, Рейко промълви:

— Съжалявам. Какво казах, че ви разстроих толкова?

Разнесе се неясно скърцане, все едно наблизко, но в друго помещение местеха нещо тежко по пода. Господарката Мацумае сякаш мигом забрави за Рейко. Гневът бе застинал на лицето ѝ, когато прошепна:

— Какво беше това?

— Вашият син?

Погледът на владетеля Мацумае стана предпазлив. Той присви очи и се втренчи в Сано. Тутакси всички в помещението за аудиенции замръзнаха, атмосферата се насити с напрежение.

— Не знам нищо за него.

— Лъжете! — гневен, Сано скочи на крака, но Еленови рога и един от стражите го повалиха.

— Никога не съм го виждал — добави владетелят Мацумае, внезапно заел отбранителна позиция. — Сигурно не е пристигнал тук.

— Кажете ми истината! — настоя Сано, пронизан от ужас. — Какво сте сторили на сина ми?

Нима Масахиро е бил убит, докато Сано го е дирел? Възможно ли е да е бил вече мъртъв, докато бе пътувал с Рейко на север? Той се хвърли към владетеля Мацумае. Двама стражи го хванаха, а владетелят Мацумае отскочи назад, за да избегне ръцете му, готови да го сграбчат.

Ярост и мъка замъглиха зрението на Сано до такава степен, че едва виждаше. Той замахна напосоки.

— Престанете!

Хирата, Маруме и Фукида се хвърлиха върху стражите, които го държаха. Еленови рога и останалите стражи се втурнаха към тях да ги спрат. Сано блъскаше, риташе и ругаше всеки, който го приближеше. Хирата засипа с удари стражите, които крещяха от болка, отхвъркваха във всички посоки и рухваха неподвижни, облени в кръв. Плъхът се бе свил страхливо в един ъгъл. Владетелят Мацумае отстъпи назад и опря гръб в стената зад подиума, когато Сано за пореден път се устреми към него.

— Помощ! — изкрещя той.

Сано се хвърли върху владетеля Мацумае и го сграбчи за гърлото.

— Къде е синът ми? Какво си му сторил?

Сано захвана да го души. Владетелят Мацумае взе да се дави и да кашля, впи пръсти в ръцете му и се опита да охлаби хватката му. В помещението нахлуха войници. Те сграбчиха Сано и го откъснаха от господаря си. Трима събориха Сано и го притиснаха към пода. Още толкова приковаха Хирата, надвиснали над него така, че той едва се виждаше под телата им. Други държаха Фукида и Маруме. На различни места в помещението лежаха осакатените мъртви тела на осмина стражи, които Сано и неговите хора бяха убили с голи ръце.

Сано дишаше тежко, изтощен и плувнал в пот. Яростният изблик бе отминал, заменен от хладно отчаяние. Синът му вероятно бе изгубен завинаги. В този момент Сано изобщо не се вълнуваше какво можеше да се случи със самия него.

— Изведете ги навън — нареди владетелят Мацумае на хората си. — Екзекутирайте ги до един!

— С удоволствие — заяви Еленови рога и впери свиреп поглед в Сано.

Устата му бе подпухнала и окървавена. Той нареди на приятелите си:

— Доведете и жената на дворцовия управител. Тя също трябва да умре.

Мисълта за Рейко събуди у Сано инстинкта за оцеляване. Самодисциплината се завърна. Беше длъжен да действа, независимо от

изкушението да се предаде.

— Давай, убий ни, владетелю Мацумае! — извика той през рамо, докато стражите извличаха него и хората му от залата. — Но не си мисли, че ще се измъкнеш безнаказано!

Хирата и останалите се съпротивяваха яростно. Сано пестеше силите си, за да изрече нужните думи въпреки бремето на мъката в сърцето си.

— Щом знаеш толкова много за мен, сигурно си научил, че в Едо разполагам с цяла армия. Като не се върна у дома, войниците ми ще тръгнат да ме търсят. И ще бъдат твърде многобройни, тъй че твоите хора няма да успеят да ги удържат. Ще убият и теб, и целия ти клан, за да отмъстят за смъртта ми. Тъй че, ако не искаш това, по-добре да поговорим.

Вече го измъкваха през вратата, когато владетелят Мацумае викна:

— Чакайте! Върнете ги обратно.

Със сподавени ругатни стражите стовариха Сано и другарите му обратно пред подиума.

— За какво да говорим? — попита владетелят Мацумае, очевидно не чак дотам луд, че да загуби изцяло инстинкта си за самосъхранение.

— Ти допусна няколко грешки — заяви му Сано, — но все още не е прекалено късно да поправиш щетите.

Владетелят Мацумае източи врат и Сано отново си помисли, че му прилича на гарван, този път разколебан дали да отлети, за да се предпази, или да изкълве очите на своя противник.

— Така съм затънал в неприятности, че не виждам друг изход, освен да се отърва от теб и хората ти.

Сано кимна. Владетелят Мацумае си даде сметка, че наличието на очевидци на случилото се само ще влоши положението му пред владетеля Мацудайра и шогуна. Не можеше вечно да се крие от гнева им. Те щяха да изтрият неговия клан от лицето на земята. Не можеше да си позволи да остави Сано жив, дори и убийството му да означаваше отмъщение от страна на армията му.

Обзет от отчаяние, Сано изрече първото, което му дойде на ум:

— Има начин да заобиколим всички проблеми.

— Какъв?

— Предлагам сделка.

Гледайки Сано със смесица от надежда и подозрение, владетелят Мацумае попита:

— Каква по-точно?

— Ще разкрия убицеца на Текаре вместо теб предложи Сано.

— Ще можеш ли?

Забравил за момент бедите си, владетелят Мацумае се приведе напред и събра ръце. Устата му буквално се изпълни със слюнка от глад за истина и отмъщение.

— Да — отвърна Сано, макар че нямаше големи очаквания относно шансовете си за успешно разследване на убийство, извършено преди три месеца на напълно непозната територия.

В изражението на владетеля Мацумае се прокрадна съмнение.

— И какво искаш в замяна?

— Да пуснеш на свобода мен и другарите ми. Да престанеш да нарушаваш разпоредбите и да убиваш хора и да възстановиш нормалния живот в Езогашима.

— Не! — заинати се владетелят Мацумае. — Дори и да го сторя, пак ще съм в беда заради онова, което вече съм извършил. Ти трябва да ме спасиш.

— Добре — съгласи се Сано. — Ще говоря с шогуна и с владетеля Мацудайра. Ще ги убедя да ти простят.

Сано нямаше представа, дали това щеше да се окаже по силите му, но бе готов да обещае моста Нихонбаши, че и да скочи от него, стигнеше ли се дотам. Тъй като владетелят Мацумае продължи да се колебае, Сано го подкани:

— Е? Спогодихме ли се?

Той не бе включил в преговорите сина си, макар че Масахиро бе по-важен от собствения му живот. Не желаше отново да пита за момчето и да чуе как владетелят Мацумае си признава, че го е убил. Не искаше да повярва. Възнамеряваше да търси Масахиро, докато разследваше убийството, и да го открие жив. Отказа да обмисля какъвто и да било друг изход.

— Не знам.

В погледа на владетеля Мацумае се мяркаха последователно подозрение за измама, копнеж по справедливост за неговата любима и страх от наказание.

Сано видя, че логиката няма нужното въздействие върху неговата лудост. Поривът да върши поразии и да упражнява насилие бе посилен. Те изглеждаха присъщи на Езогашима. Сано чакаше с тревога, която трудно можеше да скрие. Усети как Хирата и хората му съзнателно въздействат с волята си, за да могат везните да натежат в тяхна полза.

— Ще помисля — заяви накрая владетелят Мацумае, след което се обърна към стражите: — Междувременно отведете уважаемия дворцов управител и хората му в крилото за гости и ги заключете там.

Рейко проследи с поглед как госпожа Мацумае прекоси на пръсти стаята и отвори една плъзгаща се врата, скрита зад спуснати отгоре тъкани рогозки. От другата страна стояха пет жени с толкова странен вид, че Рейко не можа да прикрие изумлението си. Те бяха с ръст на мъже, облечени в кафяви роби от груба тъкан с избродирани над подгъва, по маншетите и якичките геометрични фигури. Носеха кожени гамаши и чехли. Черните им коси бяха дълги, вълнисти и се спускаха свободно върху раменете им. Рейко осъзна, че са жени езо. На врата си носеха нанизии от сини мъниста и месингови медальони. Ушите им бяха продупчени и от тях висяха златни халки. Но най-слисващи бяха татуировките им, които изглеждаха като сини мустаци около устните им.

Рейко дори нямаше време да се учуди какво правеха в крепостта, където се предполагаше, че достъпът за езо е забранен. Господарката Мацумае кресна:

— Подслушвахте ли? Как смеете!

Тя се отправи с гневна походка към една от тях, която изглеждаше по-млада от останалите и имаше хубави черти въпреки загрозяващите татуировки. Господарката Мацумае се изплю в лицето ѝ:

— Уличница! Животно! Мръсна варварка!

Юмруците ѝ заблъскаха младата жена в корема и гърдите. Жената вдигна ръце да се защити, но макар че изглеждаше достатъчно силна да събори господарката Мацумае, не оказа съпротива. Само охкаше приглушено от болка, докато понасяше ударите ѝ. Без да я защитят, другите четири жени наблюдаваха печално, но безмълвно.

Придворните дами отпиваха от чая си, все едно поведението на господарката им не бе нищо необичайно. Но Рейко бе твърде ужасена, за да може просто да стои като ням зрител. Тя се устреми към владетелката Мацумае и я откъсна от жените езо.

— Престанете!

— Пусни ме! — разкрещя се господарката и нахвърляйки се срещу Рейко като дива котка, започна да я ритва и да я дере.

Местните жени се сгушиха една в друга, притиснали ръка върху устата си. Същото сториха и придворните дами. Прислужницата се втурна навън. Рейко сграбчи владетелката Мацумае за китките и се обърна към езо:

— Вие по-добре си вървете!

Те побягнаха. Владетелката Мацумае крещеше и се съпротивяваше, докато Рейко се опитваше да я овладее. Прислужницата се върна бързешком с двама стражи, които разтърваха Рейко и владетелката Мацумае.

— Защо се държахте така лошо с нея? — обърна се Рейко към владетелката Мацумае. — Какво ви е направила?

Очите на владетелката Мацумае бяха зачервени и гледаха с безумен поглед, косите ѝ се бяха разрошили.

— Не е твоя работа! — отсече тя побесняла. — Не се меси в неща, които не разбираш!

Тя обърна гръб на Рейко и нареди на стражите:

— Махнете я от очите ми!

Крилото за гости в крепостта Фукуяма се намираше в една постройка, свързана с двореца чрез закрит коридор. Засенчена от тъмни борове и заобиколена от преспи, които стигаха до половината ѝ височина, къщата изглеждаше пуста и неприветлива. Стражите отведоха Сано и хората му в няколко усойни стаи. Пристигнаха слуги, за да покрият стените с тъкани рогозки, да напълнят и да запалят мангалите с дървени въглища.

— Почти домашна обстановка — отбеляза иронично детектив Маруме.

Преди да тръгне със стражите, Еленови рога предупреди Сано:

— Не пробвай нищо, ще те държа под око.

— Дали хранят затворниците в този зандан? — попита детектив Фукида. Когато други слуги внесоха подноси с оризови кюфтета, пушена съомга, мариновани репички и чай, той добави: — Не че много ме е грижа за маниерите на владетеля Мацумае, но не се държи чак толкова зле с гостите си.

— След като е решил да поотложи убийството им — добави Маруме.

Докато всички се хранеха, Сано си мислеше с тревога какво ли става с Рейко, но скоро двама стражи я въведоха в помещението. Тя изтича при Сано и коленичи до него.

— Толкова се радвам да те видя!

— Благодаря на Небесата, че си добре! — Сано задържа студените ръце на Рейко в своите. Къде беше? Какво стана?

— При госпожа Мацумае.

Рейко описа как ѝ бе попречила да пребие девойката езо и как в отговор владетелката Мацумае се бе нахвърлила върху самата нея.

— Не е ли странно?

— Да, наистина.

Сано неволно си помисли, че нямаше и час, откакто бяха пристигнали в крепостта, и Рейко вече се бе замесила в свада. Каза си, че трябва да се радва, че не се е случило нещо по-лошо. Поне засега.

— А още по-странното е — добави Рейко — че владетелката Мацумае, нейните помощнички и прислужницата ѝ категорично отказаха да ми помогнат да потърся Масахиро. Мисля, че знаят нещо, но не искат да говорят. Не ги е грижа. Не бях виждала толкова коравосърдечни жени! — после добави нетърпеливо: — Какво стана при владетеля Мацумае?

Това бе тема, която Сано не желаше да обсъжда.

— Прати ни храна. Остана малко. Гладна ли си?

— Вече ядох. Разбра ли какъв е проблемът? Пита ли го за Масахиро?

Тя се обърна към останалите мъже, които съзнателно избягнаха погледа ѝ. Настъпи неловко мълчание, при което Рейко попита приглушено:

— Какво се е случило?

Сано не можеше да крие от нея фактите, колкото и да му се искаше да я предпази от неприятности. Разказа ѝ по възможно най-

благия начин как убийството на любимата му е отнело разсъдъка на владетеля Мацумае, как той твърди, че Масахиро изобщо не е пристигал в крепостта, след което добави, че според него владетелят Мацумае не казва истината.

Очите на Рейко се окръглиха от стъписване и ужас, когато осъзна, че не е изключено владетелят Мацумае да е убил сина им. Въпреки това само кимна, без да се срине. Никога не си го бе позволявала в критично положение. Едно от нещата, с които бе заслужила любовта на Сано, бе именно смелостта ѝ.

— Масахиро е жив — промълви тя убедено. — Ако не е, щях да го почувствам.

След като ѝ помагаше да понесе реалността, Сано не възнамеряваше да възрази на твърдението ѝ, колкото и да се опасяваше, че то се основава единствено на силното ѝ желание. Въпреки съмненията чувства, че думите ѝ му вдъхват кураж.

— Ще продължим да го търсим.

— Но как? — в гласа на Рейко се прокрадна нотка на отчаяние. — Навън пазят войници. Не ни пускат да излизаме. Ние сме затворници.

— Надявам се това да се промени — и Сано ѝ разказа за сделката, която бе предложил на владетеля Мацумае. — Ако започна да разследвам убийството, ще имам позволение да се движа свободно из областта.

Надеждата му озари Рейко като слънчев лъч.

— Смяташ ли, че ще се съгласи?

„Кой може да каже на какво е способен един луд“, помисли си Сано, но отвърна:

— Да, разбира се. Просто трябва да проявим нужното търпение.

И да изчакат, докато владетелят Мацумае реши дали желанието му да постигне справедливост е по-силно от основанията му да ги убие.

[1] Мангал (яп.). — Б.пр. ↑

[2] Татами — сламена рогозка, стандарт за определяне размерите на стая; мека постелка, върху която се провеждат тренировки. ↑

6 ГЛАВА

Прекараха останалата част от деня в бездействие, затворени в крилото за гости, или топлейки се под завивките, или крачейки из помещенията. Ядоха от донесената за тях храна и един след друг се изкъпаха във ваната, която слугите пълнеха, мъкнейки тежки ведра с гореща вода. Настъпилата нощ бе най-дългата и най-студена в живота на Сано.

Японската архитектура не можеше да се сравнява с колибите на езо по отношение на качествата ѝ да предпазва хората от лошото време. Във всички стаи се усещаше силно течение. Мангалите с дървени въглища излъчваха едва доловима топлина. Притиснат до Рейко под натрупаните завивки, Сано не можа да заспи, макар че тя се бе унесла в неспокоен сън, а хората му похъркваха от противоположната част на помещението. Липсваха му обичайните шумове от човешки дейности в крепостта Едо — войниците, правещи своя редовен обход, музиката от увеселенията, звънът на храмовите гонгове. Тук долавяше единствено вой на вълци в гората. Заспа едва на разсъмване.

Малко по-късно се сепна, доловил чуждо присъствие. Седна в леглото и примига срещу застаналата на прага фигура.

— Почитаеми дворецов управителю — гласът бе мъжки, настоятелен. — Владетелят Мацумае иска да ви види.

Сано се надяваше, че това бе знак за добри новини.

— Един момент, само да се облека.

Нареди на Хирата да тръгне с него, а на другите мъже да останат с Рейко, която все още спеше. Когато излязоха навън и се озоваха в поредния ясен, насълзяващ очите мразовит ден, мъжът го поздрави и каза:

— Аз съм Мацумае Гизаемон, чичо на владетеля Мацумае.

Около шейсетгодишен, той изглеждаше като кръстоска между японец и езо. Носеше палто от еленова кожа, обшити с козина ръкавици и ботуши от рибешка кожа. Лицето му бе обветрено и

набраздено от бръчки също като на варварите, веждите му бяха гъсти и рунтави; очите под тях бяха присвити, сякаш открай време предпазвани от отразяването от снега слънце. Но голата му глава бе с обръснато теме, а посивелите му коси бяха събрани на висок кок в стила на самураите. На кръста му висяха традиционните два меча.

Сано представи Хирата. Докато вървяха по закрития коридор към двореца, зад тях поеха трима стражи. Гизаефон каза:

— Съжалявам, че вчера не бях тук да ви посрещна — имаше енергичната походка на значително по-млад човек. — Бях по важни дела на владетеля Мацумае.

— Какво вършиш за него?

— Съдействам му в управлението на областта. Аз съм главният му помощник.

Гизаефон бръкна в палтото си, извади една клечка за зъби и я задъвка усилено. Сано долови сладкия остър аромат на кора от сасафрас^[1]. — Проверявам търговските пунктове, надзиравам японските търговци, както и езо.

— Вероятно доста добре познаваш владетеля Мацумае предположи Сано.

— От самото му раждане. Баща му бе мой по-голям брат. Повери на мен обучението му. Всъщност аз съм го отгледал. Като роден син ми е.

В гласа на Гизаефон прозвучаха нотки на обич и загриженост. Явно бе притеснен от промяната, настъпила у владетеля Мацумае.

— Какво му е? — попита Сано. — Със сигурност не е просто разстроен от смъртта на любимата си?

— Не — съгласи се Гизаефон. — Обсебен е от нейния дух.

— Сериозно ли говориш?

— Да — засмя се сухо Гизаефон. — Очевидно смятате, че обсебването от духове е просто мит. Е, може в Едо да е така. Но тук е различно. Виждал съм как духове завладяват тела на хора, как ги карат да говорят на непонятни езици и да се хвърлят от високи скали — долавяйки недоверието в погледа на Сано, добави: — Не ми ли вярвате? Почакайте само известно време да поживеете в Езогашима.

— Владетелят Мацумае разказа ли ти за нашата среща? — попита Сано.

— Отчасти — отвърна Гизаефон. В тона му прозвуча гняв, но не към племенника му. — Страшни гости, няма що, пристигате тук и изстребвате хората ни.

— Съжалявам, но владетелят Мацумае не е съвсем невинен — отбеляза Сано с равен тон. — Знаеш ли как се държа?

— Пристигнахме — рече Гизаефон, изоставяйки темата за прегрешенията на своя племенник.

— Владетелят Мацумае взе ли решение относно предложението ми?

— Ще трябва да го попитате лично.

Гизаефон изплю клечката за зъби в снега под коридора и отвори вратата към двореца.

Владетелят Мацумае ги посрещна в личното си помещение. Бе обзаведено със същите вградени шкафове, лакирани в черно дървени мебели и приспособена за кабинет ниша, обичайни за всеки служител самурай, без друг местен декор, освен рогозките по стените. Проснат наред завивки, омачкани от безсънна нощ, той изглеждаше като човек, болен от неизлечима болест. Двете му страни горяха в трескава червенина.

— Поздрави, почитаеми дворецов управителю — рече той и надигна купичка с билков чай; докато пиеше, ръцете му не спираха да треперят. — Размишлявах над онова, което каза вчера. И реших да приема предложението ти.

— Добре — рече Сано с облекчение. — Незабавно започвам да разследвам убийството заедно с хората ми. — „И да диря Масахиро“ — помисли си той.

— Не бързай толкова!

Гласът, който излезе от гърлото на владетеля Мацумае, бе висок, различен от неговия. Сано усети, че го побиват тръпки и целият настръхва. С удивление видя как лицето на владетеля Мацумае се променя. Стана някак по-младо и женствено.

— Не може просто да си ходиш, където пожелаеш — гласът имаше странен акцент с извивки, които бе доловил в езика на езо. — Защо да ти имаме доверие? Откъде да знаем, че можеш да откриеш кой ме е убил?

Изумени, Сано и Хирата погледнаха към Гизаефон. Суровата усмивка на Гизаефон говореше: Казах ви.

— По-добре отговори на въпроса ми.

Сано поясни:

— Преди време бях личен следовател на шогуна. Негово превъзходителство ми поверяваше случаите на убийство в двора.

Бе тъй удивен от непознатата, която го гледаше през владетеля Мацумае, че говореше почти като в несвяст. Присъствието на духа зарази атмосферата. Сано усети, че го обзема атавистичен страх.

— Беше доволен от работата ми.

Лицето на владетеля Мацумае възстанови собствените си черти и заговори с естествения си глас:

— Ще ми казваш всичко, което възнамеряваш да правиш, и ще го съгласуваш предварително с мен. Ти и хората ти няма да ходите никъде без придружители.

— Тези условия не влизаха в уговорката — възрази Сано, обезпокоен не само защото вече имаше двама възложители, единият от които плод на въображението, или истински призрак. Наложенията ограничения щяха да го лишат от нужната свобода на действие както в издирването на сина му, така и в усилията да разкрие убицеца.

— Решавай — или приемаш, или се отказваш! — отсече владетелят Мацумае. В очите му горяха две ярки светлини — двете души.

— Добре — отвърна Сано, удивен, че приема.

Успокоен, владетелят Мацумае попита:

— Каква ще е първата ти стъпка?

— Обикновено започвам с оглед на трупа на жертвата — отвърна Сано. Само че бе минало твърде много време. Тялото вероятно отдавна бе кремирано и погребано. — Но тъй като това не е възможно, може би ще успееш да ми разкажеш какво се е случило...

— Възможно е — възрази владетелят Мацумае, след което се обърна към чичо си: — Отведи ги да видят Текаре.

Гизаефон подкани с жест Сано и Хирата да поемат към вратата, а очите му искряха в язвителна насмешка, породена от изненадата им.

— Оттук, моля.

Останала сама в стаята, Рейко се измъкна от леглото. Беше тъй студено, че виждаше дирята от собствения си дъх. Изми се, облече се,

натъкми се по най-бързия начин и изяде храната, която ѝ бе донесъл един слуга. После отвори капаците на прозорците, плъзна встрани хартиената преграда и надзърна навън.

По верандата лениво крачеха войници на Мацумае. Рейко изгаряше от непреодолимо желание да се впусне в издирването на Масахиро, но ако се опиташе, дали щяха да я спрат? Сано и Хирата бяха отведени някъде от други войници, които очевидно нямаха намерение да им позволяват да се отклоняват. И тя ли бе под същия арест? В Едо законите бяха ясно установени. Тук се чувстваше потопена в безправен, безсмислен кошмар.

Чу тихо почукване на вратата.

Беше прислужницата от стаята на владетелката Мацумае. Тя донесе вързоп кожи.

— Извинете, почитаема господарке — рече момичето, като се поклони, — но си помислих, че може би ще се нуждаете от тези неща.

Речта ѝ бе преднамерено вежлива. Тя коленичи и постави пред Рейко палто и качулка от еленова кожа, обшити с ивици козина, ръкавици и ботуши от рибешка кожа.

— Благодаря — каза Рейко, признателна за грижата на момичето, и побърза да облече дрехите. Бяха груба изработка, подобни на онези, които носеше прислужницата, и миришеха на животно, но бяха много по-топли от одеждите, които си бе донесла от Едо.

— Не очаквах, че *тя* ще ви даде каквото и да било — сподели прислужницата, — не и след онова, което се случи вчера.

Тя можеше да бъде само госпожа Мацумае. Рейко изгледа внимателно прислужницата, чиито повдигнати вежди и несигурна усмивка подсказваха готовност за сплетни.

— Можеш ли да останеш малко?

— Да — прислужницата се задъха от доволство. — Хиляди благодарности.

— Как се казваш?

— Люляк.

Очите ѝ напомняха на Рейко за пъстри пеперуди, стрелкаци се в дирене на сладки цветове. Люляк се отправи плахо към тоалетката и галовно докосна с пръсти сребърния гребен на Рейко, огледалото в рамка от черно лакирано дърво с инкрустации от нефрит и подобната

кутийка за грим. Чувствените ѝ заоблени устни се раздалечиха в благоговение.

— В Едо има ли много магазини, където хората могат да си купят такива хубави неща?

— Да — отвърна Рейко. — Не си ли ходила там?

— Не. Родена съм тук, в Езогашима, и никога не съм го напускала. Семейството ми са слуги на клана Мацумае. Но на мен ми се иска да отида в Едо гласът ѝ се изпълни със страст. — Повече от всичко на света!

Тя пристъпи към шкафа, където Рейко си бе наредила малкото дрехи, които бе успяла да спаси от кораба, и попита дръзко:

— Може ли да погледна?

Рейко кимна, тъй като двете бяха сключили безмълвно споразумение, което позволяваше на момичето да надзърта. Люляк отвори шкафа и извади едно копrienено кимоно на сини и сребърни пейзажи.

— Толкова е красиво! — възкликна тя, налагайки го върху себе си. После въздъхна. — Дори и да имах такива дрехи, къде бих ги носила тук? А и няма човек, който заслужава да ги види. Как ми се ще да живееш в големия град!

Беше време Рейко да изиска своята половина от споразумението.

— Може би ще успееш да ми отговориш на няколко въпроса.

— Ще положа всички сили — Люляк погали кимоното за последен път, прибра го и коленичи до Рейко.

В нея имаше безцеремонност, която отблъскваше Рейко, но пък тя не бе в положение да проявява каквато и да било придиричност по отношение на момичето.

— Първо, кои са тези местни жени?

— Наложници.

Рейко се слиса, тъй като варварите изглеждаха толкова странни, че тя не бе допускала възможност за сексуални отношения между тях и японците.

— На владетеля Мацумае?

— Не, собственост са на васалите му.

Това обясняваше защо жените се намираха в крепостта въпреки забраната по отношение на местните жители.

— Защо госпожа Мацумае им се ядоса толкова много?

— Тя ги мрази. И ще ви кажа защо.

Люляк погледна към отворената врата. В дъното други прислужници почистваха помещенията на мъжете. Те се кискаха, докато Маруме, Фукида и Плъха флиртуваха с тях. Люляк прикани с жест Рейко да се наведе към нея и прошепна:

— Тя и придворните ѝ дами смятат, че наложниците езо са понисши, като животни. Ревнуват, защото мъжете ги желаят. Наказват ги всеки път, когато им се открие възможност.

„Тъй като не могат да накажат мъжете, изливат ревността си върху наложниците“, осъзна Рейко. А наложниците не можеха да им отвърнат, защото, станеха ли причина за неприятности, и те, и роднините им щяха да бъдат наказани. Рейко изпита жалост към езо.

— Но подарката Мацумае започна да се държи с тях още по-зле след смъртта на дъщеря си.

Рейко започна да схваща.

— Кога се случи това?

— Миналата пролет.

— На колко години беше момичето?

— На осем.

Връстница на Масахиро.

— Има ли други деца?

— Не — Люляк добави: — Владетелят Мацумае разчита на един свой чичо, за да го направи наследник. Твърде стар е, за да има повече деца.

Най-накрая Рейко разбра защо госпожа Мацумае бе реагирала тъй бурно, когато я бе попитала дали има деца и дали знае какво е да загубиш свое. Неволно бе засегнала кървяща рана. Сега изпита съчувствие към нея; съжали за думите си и за това, че бе провокирала жестокостта ѝ към безпомощните наложници. Запита се как ли бе починала дъщеря ѝ, но не пожела да говори за смъртта на едно дете, докато собственият ѝ син продължаваше да бъде в неизвестност. Освен това имаше по-неотложни грижи.

— Искам да намеря сина си — рече тя. — Можеш ли да ми помогнеш?

Люляк се отдръпна от Рейко. Готовността да ѝ угоди бе заменена от тревога.

— Знаеш нещо, нали? — след като Люляк не пожела да срещне погледа ѝ, Рейко възкликна умолително: — Кажи ми!

— Мисля, че го видях — отвърна Люляк с неохота.

Замаяна от надежда, Рейко възкликна:

— Кога? Къде?

— Преди около месец. Тук, в крепостта. Малко момче, с трима войници. Не го бях срещала по-рано.

Трябва да е бил Масахиро, съпровождан от хората на владетеля Мацудайра, помисли си Рейко. Колебанието в думите на Люляк означаваше, че тя не иска да разкаже тази история, защото краят ѝ няма да се понрави на Рейко, но пък Рейко трябваше да узнае истината.

— Какво стана? — настоя тя.

Люляк въздъхна:

Войници на владетеля Мацумае ги въведоха в двореца, в личните помещения на владетеля Мацумае.

Значи владетелят Мацумае бе излъгал, твърдейки пред Сано, че момчето не е пристигало във Фукуяма.

— Не знам какво се е случило вътре, но...

— Продължавай — подкани я напрегнато Рейко, макар и обзета от ужас.

— След известно време войниците изведоха придружителите. Бяха вързани с въжета и със запушени уста. Отведоха ги във вътрешния двор. Накараха ги да коленичат. И после... — Люляк преглътна: — Отсякоха им главите.

Рейко почувства как зловец мрак затъмнява целия свят. Нямаше основание да смята, че владетелят Мацумае е пощадил сина ѝ, след като е убил придружителите му.

— А момчето? — изрече тя с мъка думите, макар че едва си поемаше дъх.

— Не зная — отвърна Люляк. — Не беше с войниците.

Плахо облекчение се прокрадна у Рейко. Ако Масахиро не е бил убит по време на екзекуцията, която бе видяла Люляк, може би все още беше жив.

— Какво стана с него? — попита тя, едва събрала смелост да изрече въпроса си.

— Не зная. Изобщо не е излизал от двореца или поне аз не съм го видяла.

„Може да е бил убит вътре от владетеля Мацумае, който е достатъчно обезумял да отнеме живота на сина на дворцовия управител“. Гласът на здравия разум терзаеше Рейко. „Владетелят Мацумае е излъгал, защото не е искал Сано да разбере, че е убил Масахиро. Имал е достатъчно разсъдък да се бои от наказание“. Но душата ѝ отказваше да го повярва.

— И повече не си го виждала? — попита отново тя.

Люляк се сви, стресната от настоятелния ѝ поглед.

— Не.

— Възможно ли е да е още в двореца?

Рейко застина неподвижно, наострила слух, отворила широко очи, със зяпнала уста, напрегнала до краен предел всички свои сетива да улови местонахождението на сина си.

— Да — отвърна Люляк, но прозвуча така, все едно по-скоро искаше да угоди на Рейко, отколкото да изрече онова, което мислеше.

Една от другите прислужници надникна в стаята.

— Люляк, владетелката Мацумае те вика.

— Трябва да тръгвам — рече Люляк и стана.

Рейко я стисна за ръката и прошепна:

— Можеш ли да разбереш дали синът ми е още тук? Ще го потърсиш ли вместо мен? Моля те!

Наред със съчувствието в очите на Люляк проблесна лукаво задоволство.

— Ще опитам.

Докато момичето излизаше бързешком, Рейко вече бе осъзнала, че се е поставила точно там, където желаше Люляк — беше ѝ станала длъжница. Не можеше да има доверие на човек, който би се възползвал от майката на едно отвлечено дете, но би влязла в съгласятелство с всички божества на злото, за да намери Масахиро. Сега поне имаше повече надежда от преди, нещо друго, което да чака, освен вести от Сано. Но чакането се оказа още по-тежко. С всеки изминал момент търпението ѝ все повече се изчерпваше и отстъпваше място на отчаянието.

Другите прислужници дойдоха да пометат стаята ѝ. Щом свършиха, жените закопчаха обшитите с кожа палта, дръпнаха кожените качулки на главите и се приготвиха да излязат на студа. Рейко се взря в дрехите им, след което отмести поглед към дрехите,

които ѝ бе донесла Люляк. Озари я внезапно вдъхновение. Навлече ги припряно. Хората приемаха слугите за даденост и изобщо не им обръщаха внимание. Прислужниците продължаваха да си бърбят в компания и, изглежда, не забелязаха Рейко. Тя мина покрай тях с наведена глава и стражите при портата изобщо не ѝ обърнаха внимание, когато излезе навън.

[1] Вид северноамериканско лаврово дърво — *Sassafras albidum*, чиято кора се използва за получаването на ароматна подправка. — Б.пр. ↑

7 ГЛАВА

Гизаемон и стражите поведоха Сано и Хирата навън, към една малка постройка за чаени церемонии със сламен покрив, дъсчени стени и каменна чешма за миене на ръцете преди влизане.

Този символ на високата японска култура изглеждаше нелепо в чуждия и враждебен Север. Сано се почувства по-скоро напрегнат, отколкото успокоен от познатата гледка, все едно бе летял до луната, за да открие там предмети от дома. Бе решил, че след всичко, което изживя тук, вече нищо не може да го слиса, но щом пристъпи в къщата заедно с Хирата и Гизаемон, установи колко се бе заблуждавал.

Трупът лежеше в ковчег от борово дърво, поставен върху застлания с татами под между чворести дървени колони, които поддържаха тавана. Около него бяха разпръснати златни лотосови цветове и месингови тамянци. Текаре бе облечена в пищно златисто кимоно от копринен брокат, върху който бяха избродирани по-тъмни златни водни лилии. Гъстите ѝ вълнисти черни коси се бяха разпилели върху възглавницата под главата ѝ. Очите ѝ бяха затворени, ръцете — положени отстрани до тялото. Владетелят Мацумае бе направил гробница за останките на своята любима. Студът я бе запазил, макар и не съвсем, тъй като лицето ѝ бе съсухрено и хлътноло. Първоначално Сано помисли, че синкавото обезцветяване около устата е гниене, но после си даде сметка, че това е татуировка като тази, която Рейко бе описала, че е видяла у наложниците езо.

— Мъртвата любовница на владетеля Мацумае е била езо — отбеляза Сано.

Докато той и Хирата стояха, втречени в трупа, той забеляза сплесканата копринена възглавничка до главата на Текаре. Владетелят Мацумае вероятно прекарваше часове наред, коленичил до нея. В жалеене. И благоговение. Сано си помисли за сцената в стаята на владетеля Мацумае. Умът му отказваше да приеме онова, което бе видял, чул и почувствал. Несъмнено мъртвата Текаре не бе обсебила владетеля Мацумае — вероятно лудостта му го караше да се

превъплъщава в нейната личност. Но обсебването от духове, изглежда, бе преобладаващото убеждение относно причината за болестното му състояние... и Сано, неговият пленник, нямаше кой знае какъв избор, освен да действа, изхождайки от същото предположение.

— В тези райони вземането на наложници от езо е нещо обичайно — поясни Гизаефон. — Липсват достатъчно японки, а и някои мъже проявяват предпочитания към местното месо.

Сано повдигна вежди при тази груба реплика.

— Значи не одобряваш?

— Само заради неприятностите, които може да причини. Вече видяхте какво е въздействието върху моя племенник.

— Не харесваш ли Текаре? — попита Хирата.

— Беше като всяка друга.

— Значи ли това, че не те е грижа за езо по принцип?

Гизаефон сви рамене.

— Има си полза и от тях. Ако не бяха те, хората от моя клан щяха да бъдат пехотинци на шогуна, вместо да управляват търговски монопол.

Хирата и Сано си размениха погледи, отбелязвайки отношението на Гизаефон. Сано попита:

— Можеш ли да ми кажеш как е умряла?

— Беше застреляна с пружинен лък. Виждали ли сте такъв? — когато Сано поклати глава, Гизаефон обясни: — Използва се за лов, лъкът и стрелата са свързани с връв, опъната през пътеката. Когато животното се препъне в нея, лъкът се задейства. Само че в този случай стрелата не улучи елен.

Той хвана с палец и показалец крайчеца на предницата на робата ѝ и предпазливо го дръпна, за да я отгърне. Плътта на Текаре бе сивкава, гърдите ѝ се бяха съсухрили. Между ребрата ѝ се виждаше грозна рана, а тъканта наоколо, почерняла от кръв, бе почнала да се разлага.

— Добър, точен удар — отбеляза Гизаефон.

Удовлетворението в гласа му отврати Сано.

— Защо владетелят Мацумае смята, че Текаре е била убита? Не е ли възможно смъртта ѝ да е била просто злополука? Да е попаднала на капан, заложен за елени?

— Изключено — отвърна Гизаефон пренебрежително. — Никой не ловува на тази пътека. Толкова близо до града не се появява дивеч. Няма грешка, смъртта ѝ не е нещастен случай — после добави: — Освен това смъртта не е причинена само от стрелата. Острието е било намазано със суркуай^[1].

— Суркуай? — повтори въпросително Сано, свъсил вежди.

— Местен илач, приготвен от вълче биле^[2], тютюн, шипове от скат^[3] и разни други отровни неща. И мечка да уцелиш с така намазан връх, най-много да измине още двеста крачки и е мъртва. Просто я следваш, докато рухне. Има само един лек. Поразената плът трябва незабавно да се изреже, а раната да се измие. Както виждате, тя се опитала да го стори.

— С голи ръце — отбеляза Сано, докато двамата с Хирата оглеждаха резките от одрано около раната.

— Без особена полза — отбеляза Гизаефон безчувствено.

Сано си помисли, че отрицателното отношение на Гизаефон към Текаре представлява благодатна почва за разследването на убийството.

— Кой според теб е убиецът ѝ?

— Трябва да е бил езо — отвърна Гизаефон убедено.

— Какво те кара да смяташ така?

— Пружиненият лък е оръжие на езо. Отровата е на езо. Едно и едно е прави две.

— Говориш така, сякаш държиш убиецът да е езо — рече Сано. — Защо?

Върху обветреното лице на Гизаефон за момент се изписа благо снизхождение.

— Нека ви обясня положението тук, в Езогашима, уважаеми дворцов управителю. Отношенията между езо и японците винаги са били напрегнати. На тях не им харесва, че им налагаме ограничения на собствената им територия, че упражняваме контрол над търговията им навън. Биха предпочели да идват и да си отиват, когато пожелаят.

— Ако продават стоките си пряко на клиенти в Япония, те могат да определят собствени цени и да отстранят от сделките посредниците на клана Мацумае — рече Сано. — Знам това. Какво искаш да кажеш?

— Досега правехме компромиси. Езо се държат прилично. Оставяме ги да избират собствени главатарии, да управляват селата си, да спазват традициите си. Но това невинаги помага.

— Имало е въстания на езо.

— Точно така. Макар че никога няма да ни прогонят, езо няма да престанат да се опитват. Кой има нужда от неприятности? По-добре веднъж завинаги да им наложим властта си.

Под въздействието на думите му Сано си представи как езо биват поробени чрез военни действия, а територията им — присъединена към Япония. Спомни си за мъжете, които ги бяха спасили предишния ден. Потърси в убийството по-широк, политически смисъл. Възприето по този начин, то имаше измерения, които далеч надхвърляха справедливостта към една мъртва жена. Ако Текаре е била убита от езо, това щеше да предостави на владетеля Мацудайра основание да подчини варварите, въпреки че жертвата на престъплението бе една от тях. Излизаше, че от изхода на това разследване зависеше оцеляването на цял един народ.

Но Сано се чувстваше длъжен да разреши този случай по какъвто и да било начин. Собствената му съдба, съдбата на съпругата му, на сина му и на най-близките му приятели зависеха от успеха му. Нямахше право да се въздържа от обвинения към езо, а и най-вероятно извършителят на престъплението бе един от тях.

— Какво може да е накарало един езо да убие Текаре? — попита той.

— Кой знае? Някоя разпра. А и кой го е грижа?

Тонът на Гизаефон говореше, че всякакви лични отношения между варварите не заслужаваха внимание.

— Обещах на владетеля Мацумае да открия убицеца на Текаре — рече Сано. — Съмнявам се, че ще бъде удовлетворен, ако припишем убийството на нейните хора като цяло. Ако знам каква е причината, довела до смъртта ѝ, тя може да ми посочи извършителя.

— Е, аз не съм човекът, който може да ви отговори на този въпрос — отвърна Гизаефон. — По-добре говорете със самите езо.

— Така и смятам да постъпя — рече Сано, — но преди това трябва да говоря с вас за моя син.

Гизаефон тутакси придоби непреклонно изражение.

— Какво е станало с него? — настоя Сано. — Къде е?

Гизаефон само поклати глава.

— Искаш да кажеш, че не знаеш или че не желаш да ми отговориш?

— Искам да кажа, че не можете да ме принуждавате да изрека нещо, което би могло да се използва срещу племенника ми — отвърна Гизаефон с упорството на самурай, верен на своя господар.

Гневът на Сано към владетеля Мацумае се разпростря и над Гизаефон, който според него знаеше какво се бе случило с Масахиро. — Това е едно невинно осемгодишно дете, изложено на смъртна опасност. Как можеш да не правиш нищо?

Оскърбен, Гизаефон свъси рунтави вежди.

— Опитвам се с всички сили да запазя реда в Езогашима и да сведа до минимум щетите, които Текаре нанася чрез племенника ми. Не бих нарекъл това „нищо“. Представете си, че сте на мое място. Едно изчезнало момче щеше да е най-малката ви грижа.

Логиката в думите му не намали потребността на Сано да открие Масахиро, нито решимостта му да си осигури съдействието на Гизаефон, който, изглежда, бе единственият, запазил някакъв разум на това място, макар че съществуваха достатъчно основания самият той да бъде заподозрян.

— Не е необходимо да предаваш племенника си. Просто ме остави да потърся сина си.

— Не мога. От вас се очаква да разследвате престъплението. Заповедите към мен са да ви помогна за това и за нищо повече.

— Не е необходимо владетелят Мацумае да научава. Гизаефон се изсмя грубо:

— Няма да ви помогна, тук няма човек, който би го сторил. Искате ли да си тръгнете жив от този остров, по-добре забравете за сина си, преглътнете щетите и се махайте.

Макар и да си даваше сметка, колко по-сериозно бе положението, отколкото бе смятал в началото, и колко благоразумен бе съветът на Гизаефон, Сано рече:

— В случай че не го осъзнаваш, твоят племенник те е поставил в твърде неблагоприятно положение. Накрая ще му се потърси отговорност за действията. Искаш ли да се сринеш заедно с него?

— Мой дълг е да следвам господаря си — Гизаефон звучеше като пламенно отдаден на този дълг, поведението му не бе просто лицемерно отношение към Бушидо. — С радост се подчинявам на желанията му.

— Съдействай ми и аз ще ти помогна по-късно — настоя Сано.

— Никога.

— Ако синът ми е тук, поне помоли владетеля Мацумае да ми го предаде. Използвай влиянието си, за да го спасиш.

Тъгата в погледа на Гизаемон подсказваше, че не бе толкова безсърдечен, колкото изглеждаше, но той поклати глава:

— Аз вече нямам влияние върху владетеля Мацумае. Никой няма, само Текаре.

Сано почувства горчивия вкус на поражението, но отказа да го преглътне. Винаги имаше повече от един път към целта. Засега каза:

— Ще говоря с езо. Можеш ли да ми доведеш онези, които са били из града в нощта на убийството?

— Това да.

Рейко претича зад ъгъла на крилото за гости и приклепна в храстите. Сърцето ѝ пърхаше от вълнение, защото бе успяла да избяга. Но къде да отидеше най-напред? И с колко време разполагаше, докато стражите откриеха липсата ѝ? Благодарна за обшитите с козина ботуши, прегази през една по тънала в сняг градина. Сега крепостта Фукуяма ѝ се стори по-голяма от предишния ден, с повече постройки. Сърцето ѝ се сви, щом си даде сметка за местата, които трябваше да претърси, за да открие Масахино.

Ако изобщо беше там.

Ако изобщо беше жив.

Тя прогони тези мисли от съзнанието си. Докато заобикаляше двореца, чу мъжки гласове, които приближаваха. Сгуши се зад един висок каменен фенер. Покрай нея минаха двама стражи. Видя и други, които патрулираха навсякъде. Охраната тук бе дори по-строга, отколкото в крепостта Едо. Рано или късно щеше да се натъкне на войник, който щеше да се сети, че тя не е прислужница. Шмугна се през една порта и се озова в ограждение със запуснати постройки.

Някои от тях бяха складове, обезопасени срещу пожар с хоросанови стени, метални врати и керемидени покриви. Димът и различните миризми, които се носеха от тях, подсказваха, че са кухни. Рейко чу гласове, които се извисяваха над шума от цепене, тропане и цвъртене. Слуги носеха вътре въглища, после се появяваха отново и изхвърляха кофи с помия. Извърнала лице, тя мина бързо покрай тях.

После претича през друга порта. Стресна я мощен лай. Срещу нея се хвърлиха четири огромни свирепи кучета, оголили паст. Рейко изпищя и вдигна ръце да се защити.

Нечий глас изкомандва кучетата на езика на езо. Те се заковаха току пред нея с разярени погледи, настръхнала по врата козина и неспирно ръмжене, но без да я нападат. Тя погледна в посоката, от която бе дошъл гласът, и видя млада жена, застанала пред открит навес, в който бяха струпани шейни и хамути. Беше наложницата, която се бе опитала да защити от господарката Мацумае.

Жената каза нещо на кучетата, при което те се обърнаха и изтърчаха при нея, кротки и покорни като домашни любимци. Тя ги почеса зад ушите и се усмихна на Рейко срамежливо, но дружелюбно. Разбирателството прехвърли бариерата на опит и култура, която ги разделяше. Рейко я бе защитила и сега тя искаше да ѝ се отплати за това. Рейко ѝ се усмихна в отговор. Ето тя бе съюзник, много понадежден от Люляк. Но как да ѝ обясни от какво имаше нужда?

Младата езо се озърна плахо, сякаш да провери дали някой не ги наблюдаваше, след което ѝ даде знак и прошепна на японски:

— Ела.

[1] Суркуай — отрова, приготвена от вълче биле, тютюн, шипове от скат и други отровни вещества. ↑

[2] Отровно растение — *Aconitum napellus*, със синьо-виолетови цветове. — Б.пр. ↑

[3] Хищна морска риба със сплеснато тяло и остра опашка. — Б.пр. ↑

8 ГЛАВА

Гизаефон прати хора да доведат варварите, след което заяви на Сано и Хирата:

— Можете да ги разпитате в ритуалната зала.

Това бе помещението, в което владетелят Мацумае и висшите му служители приемаха езо по време на обичайното им годишно посещение във Фукуяма. Обзавеждането подсказа на Хирата, че церемонията се бе развила от най-обикновено сключване на сделки в демонстрация на върховенството на японците и подчинението на езо. Вътре имаше завеси с изобразен върху тях грамаден герб на Мацумае. Покрай стените бяха изложени брони, копия, пушки и оръдия.

— Не вреди да знаят кой тук е главният — отбеляза Гизаефон.

Сано каза:

— Ще ми трябва преводач.

— Аз говоря езика на езо, ще ви превеждам.

— Бих предпочел да използвам своя.

Хирата знаеше, че Сано иска човек, на когото да има повече доверие, отколкото на чичото на обезумелия владетел, който ги държеше в плен. Освен роднинството с владетеля Мацумае той имаше и други причини да се съмнява в почтеността на Гизаефон.

— Както желаете.

Безразличието на Гизаефон подсказваше, че той няма кой знае какво мнение за шансовете на Сано да разкрие извършителя на престъплението, какъвто и преводач да използваше. Извикаха Плъха, който пристигна с изражение на скръбна неприязън.

— Седнете — рече Гизаефон, посочвайки на Сано и Хирата подиума.

Стражите въведоха седмината варвари, които бяха приютили Сано и другарите му. Хирата се озадачи от промяната, която бе настъпила с тях. Вместо кожените си дрехи сега те носеха копринени роби в китайски десени, очевидно смятани за ритуални костюми. Държаха се за ръце като деца и вървяха прегърбени, със ситни стъпки.

Хирата предположи, че този протокол цели да накърни гордостта им. Почувства, че в него се надига възмущение заради възрастния главатар на езо Аветок, който понасяше унижението с невъзмутимо достойнство. Аветок погледна към него и макар че по нищо не пролича да го е разпознал, Хирата усети близост помежду им.

Езо коленичиха в най-ниската част на пода, който бе на няколко нива, като по този начин подчертаваха собствената си малоценност. Седнал на мястото, символизиращо японското господство, Хирата впери поглед в мъжа, който бе разпознал като своя съдба, свой учител, преодолявайки разделението по ранг и култура, което тук бе по-голямо от всякога.

— Кажете им да се представят с име и титла — нареди Гизаефон на Плъхъ. — Това е обичаен акт.

Плъхът се подчини. Езо започнаха да говорят, а той превеждаше. Спътниците на вождата се оказаха хора от собственото му село. Здравенякът с огърлицата от сини мъниста се казваше Урахенка. Той се държеше хрисимо като останалите, но Хирата прочете негодувание в свирепия му поглед и здраво стиснатите му челюсти.

— Бих искал да разговарям с тях насаме — обърна се Сано към Гизаефон. — Би ли изчакал навън заедно с хората си?

— Наше задължение е да ви наблюдаваме — отвърна Гизаефон. — А след вчера наблюдението над вас е задължително.

Хирата долови недоволството на Сано от това, че го държат като куче на каишка, че е принуден да води разследването съобразно с условията на един безумец, когато единственото, което желаше, бе да открие сина си. Но Сано се поклонил на езо и каза:

— Поздрави, присъствието ви тук е чест за нас.

Хирата знаеше, че Сано се опитва да се извини за лошото отношение към тях с надеждата да заслужи доброволното, а не принудителното им съдействие.

— Разследвам смъртта на Текаре, която е била наложница на владетеля Мацумае. Бих искал да ми отговорите на няколко въпроса.

След като Плъхът преведе, изпитателният поглед на главатара се отмести от Сано и Хирата към стражите на Мацумае, разположени из помещението. Аветок веднага разбра, че новодошлите се намират под някаква принуда, дори и да не беше наясно с подробностите. Той заговори с овладян глас.

— Както желаете — каза Плъха, след което започна последователната размяна на въпроси и отговори.

— Познавахте ли Текаре? — попита Сано.

Последва всеобщо кимане. Главатарят отвърна:

— Тя беше от нашето село.

— Защо сте били в града, когато Такере е била убита? Търговският сезон не беше ли приключил?

— Дойдохме, за да я спасим.

— Да я спасите ли? — Сано се навъси недоумявайки също както и Хирата. — От какво?

Докато главатарят обясняваше по-подробно, зад привидно спокойния му тон Хирата почувства гняв, който се надигаше и у останалите варвари.

— Владетелят Мацумае открадна Текаре от нас. Превърна я в робиня за собствено удоволствие. Не стига, че ни принуждава да продаваме стоките си на неговия клан, и то на смешно ниски цени, но и се възползва от жените ни.

Лицето на Гизаефон помръкна от обида. Той изрече рязко някаква заповед към Аветок. Плъхът преведе:

— Каза му: „Внимавай какви ги приказваш. Още една дума срещу владетеля Мацумае — и ще наредя да те набият“.

— Преведи му, че има моето позволение да говори открито — нареди Сано, а когато Плъха предаде думите му, се обърна към Гизаефон: — Независимо дали одобряваш моето разследване, владетелят Мацумае го желае. То може да се окаже най-добрата му възможност да възвърне разсъдъка си. Ако се намесваш по този начин, няма да му помогнеш — Сано млъкна за момент. — Или може би имаш някаква друга цел?

— Разбира се, че не — отсече Гизаефон с раздражение. — Служа му, откакто се е родил!

„Но хората не застават на пътя на справедливостта, освен ако имат какво да губят“, Хирата бе научил това от дългогодишния си опит на детектив. А Гизаефон вече им бе дал достатъчно основание за подозрение — както на него, така и на Сано. Трябваше да си поговорят с него по-късно.

— Текаре е била просто една от многото жени езо, превърнати в наложници на японци — напомни Сано на главатаря. — Защо сте

искали да спасите точно нея?

— Тя бе шаманката на нашето село.

Сано се приведе, заинтригуван от новия факт около жертвата на убийството. Споменаването на духовната традиция на езо предизвика интереса и на Хирата, тъй като тя можеше да се родее с мистичните бойни изкуства и собственото му дирене.

— Какво прави една шаманка? — попита Сано.

— Поставя диагнози и лекува болести с вълшебни отвари, ритуали и заклинания. Тя е нашият посредник между духовния и човешкия свят. Без нея не можем да призоваваме духовете да ни помагат и да ни закрилят. Вече разбирате защо искахме да си я върнем.

Очевидно владетелят Мацумае бе засилил враждебността между езо и японците, превръщайки една от най-важните личности в племето в своя сексуална робиня.

— Освен че е била важна за селото — продължи Сано — що за човек беше Текаре?

— Беше силна, веща жена.

Макар че не разбираше думите на Аветок, преди да бъдат преведени, той почувства, че главатарят съзнателно говори за мъртвата най-общо и безкритично. Улавяше и менталната енергия, която Аветок излъчваше, докато му задаваше въпросите си.

— Какво ви беше мнението за нея? — попита Сано.

— Високо ценях способностите ѝ. Тя бе най-могъщата шаманка, която съм виждал през целия си живот.

— А вие? — обърна се Сано към останалите мъже.

Те повториха като ехо мнението на главатаря. „Всички се опитват да се измъкнат, отбеляза мислено Хирата. Или не могат да мислят самостоятелно, не желаяйки да противоречат на своя главатар, или не ги е грижа за тази жена“.

Тогава Сано попита всеки поотделно за връзката му с Текаре. Главатарят се оказа неин чичо, единият от мъжете — неин шурей, друг — неин братовчед. Селото на езо очевидно се състоеше от няколко обвързани рода. Урахенка заяви, че е неин съпруг. „Тъй значи“, рече си Хирата, когато здравенякът с огърлицата от сини мъниста оглави списъка на заподозрените сред езо.

— В добри отношения ли бяхте с Текаре? — попита го Сано.

Думите на Урахенка изразяваха горчиво негодувание:

— Нямахме никакви отношения. Не я бях виждал от три години — откакто ми я отнеха.

Хирата си представи как би се чувствал, ако му отнемеха собствената съпруга, за да я принудят да стане нечия любовница. Обзеха го угризения, задето бе пренебрегвал Мидори, докато изучаваше мистичните бойни изкуства. Испита копнеж по своята мила, върна жена и неволно състрадание към УраHENKA.

— Бракът ви беше ли задоволителен, преди да ти я отнемат? — попита Сано.

— Да. Аз я обичах. Исках да си я върна. Но сега вече я няма. Няма да я видя повече в този живот.

Той наблегна на думите си, като потупа гърди там, където бе сърцето му, ръцете му сграбчиха празното пространство и после се отпуснаха безпомощни, а раменете му увиснаха в сдържана печал. Езиковата бариера и фактът, че не принадлежеше на този свят, значително затрудняваха преценката на Сано за искреността на чувствата на УраHENKA. Хирата се съсредоточи върху полето от ментална енергия, която го заобикаляше. Тя бе наситена с противоречиви вибрации.

— Къде беше в нощта на убийството на Текаре? — попита Сано.

УраHENKA го изгледа гневно:

— Да не би да намеквате, че съм я убил аз?

Гизаемон излая нова команда на езика на езо, очевидно нареждайки на УраHENKA да отговаря, а не да задава въпроси.

— Не съм убиецът!

УраHENKA стисна юмруци, по-скоро ядосан на безмълвното обвинение, отколкото уплашен от заплахата за наказание.

— Това повтаря през цялото време — измърмори Гизаемон. — Те всички повтарят едно и също.

— Може да е истина — каза Сано с равен тон, след което се обърна към младия варварин: — Ако очакваш да ти повярвам, че си невинен, тогава ми кажи къде си бил в нощта на убийството.

— В стана.

Попитани поотделно, всички, в това число главатарят, отвърщаха, че са били в стана, заедно, през цялата нощ.

— Това алиби няма стойност — заяви презрително Гизаемон. — Тези кучи синове винаги лъжат, когато трябва да се защитават един

друг.

Главатарят Аветок вдигна ръка. Сано кимна, позволявайки му да говори.

— Войниците на Мацумае охраняваха стана ни. Не бихме могли да го напуснем, без те да разберат. Бяхме там. Попитайте ги.

Сано отправи въпросителен поглед към Гизаефон.

— Трудно можеш да проследиш тези негодници. Движат се през гората като духове, в един миг са там, а в следващия вече ги няма — рече Гизаефон. — Може да се е промъкнал навън и после да се е върнал незабелязано, кой знае?

Урахенка изкрещя нещо разгневен, а Гизаефон го прекъсна троснато:

— Ако искаш да разбереш кой е убил Текаре, не търсиш, сред когото трябва — преведе Плъха. — Не се обаждай, без да те питат.

Сано пое дъх, за да потисне раздражението си. Хирата виждаше с каква досада го изпълваше Гизаефон, като непрестанно заставаше между него и заподозрените, колко безпомощен се чувстваше да направи каквото и да е, докато бе просто един затворник, и колко отчаяно желаше да започне да дири сина си, вместо да угажда на един невменяем. Но когато се обърна към Урахенка, Сано вече се бе овладял и излъчваше търпение:

— Кого предлагаш да разследвам?

— Японците!

Никой нямаше нужда от този превод на Плъха. Сано каза:

— Но Текаре е била убита с пружинен лък — ловно оръжие на езо.

— Това е хитрост на японците. Да изглежда така, все едно ние сме я убили.

Урахенка изсипа поток от клетви. Гизаефон отиде до него и му изкрещя.

— Той обижда клана Мацумае — преведе Плъха. Животинските му очи проблясваха нервно. — Гизаефон го предупреждава да внимава какво говори.

Главатарят Аветок заговори предпазливо, но Урахенка не обърна внимание на думите му. Той скочи на крака и двамата с Гизаефон си закрещяха един на друг.

— Вие, японците, искате да ни изтриете от лицето на земята. Започнахте с убийството на съпругата ми и няма да спрете, докато не ни изстребите до един, за да можете да си присвоите земите ни — преведе Плъха. — Прояви някакво уважение, животно, или ще бъдеш следващият, който ще умре.

Другите мъже се изправиха и застанаха плътно до УраHENKA, а гневните им гласове се присъединиха към неговия. Хирата заключи, че принадлежат към онази част от езо, които искат да се противопоставят на господството на японците. Докато се караха с Гизаемон, той взе да ги блъска. Те му отвърнаха. Стражите се втурнаха към тях с извадени мечове, за да подкрепят Гизаемон.

Хирата бе връхлетян от тревога, защото осъзна, че опасността от война е съвсем реална — тя можеше да избухне още тук, в това помещение. Сано скочи и извика:

— Спрете! Всички назад!

Хирата призова мистичната сила в себе си. Силна, успокояваща енергия потече от него към Гизаемон, стражите и варварите. Главатарят Аветок отпрати към тях предупредителни слова. Устните му продължиха да се движат, след като думите вече бяха заглъхнали. Той сви ръка, все едно правеше заклинание.

По-късно Хирата вече не можеше да каже коя тактика се бе указала успешна, може би всички бяха действали едновременно. Но стражите прибраха мечовете в ножниците и се оттеглиха. УраHENKA и другите езо отново коленичиха. Гизаемон клекна, мрачен, но укротен, близо до подиума. Всички участници в разпратата изглеждаха успокоени, но озадачени — те нямаха представа, какво се беше случило. Напрежението обаче се бе разсеяло.

Сано и Хирата също се върнаха на местата си, при което Хирата отпрати към Аветок изпълнен с любопитство поглед. Главатарят седеше безмълвен и безстрастен, но Хирата зърна как в очите му за миг припламна лукава искра. Хирата почувства по-силно от всякога, че възрастният езо притежава способности, които не можеха да се измерят, но далеч надхвърляха неговите собствени, и че знае важни за Хирата неща.

— Само още няколко въпроса — рече Сано. Той изгледа строго всеки един от присъстващите езо и попита: — Ти ли уби Текаре?

Всеки от тях поклати глава и произнесе дума, която очевидно означаваше „Не“. Всички гледаха Сано право в очите, когато главатарят заяви:

— Ние сме невинни.

Сано по никакъв начин не показва дали им вярва, макар че Гизаефон изсумтя презрително.

— Тогава кой според вас е извършителят?

Главатарят Аветок отговори, а всички останали езо закимаха.

— На ваше място бих разговарял с един японец на име Дайгоро. Той е търговец на злато и живее в град Фукуяма. Известен е с грубото си отношение към нашите жени.

Не за първи път Хирата виждаше хора, които сочеха с пръст към други и по този начин отклоняваха подозренията от себе си. Но сега поне двамата със Сано имаха нова следа, по която можеха да тръгнат. А и Хирата бе склонен да приеме, че езо са невинни. Той си даде сметка, че бе взел страната на варварите срещу собствените си сънародници.

— Благодаря за помощта — рече Сано така вежливо, все едно езо му бяха съдействали доброволно.

Главатарят Аветок зададе въпрос и Гизаефон възкликна:

— Ама че наглост! Кучият му син ви моли за услуга, почитаеми дворецов управителю!

С явно усилие Сано пренебрегна репликата на Гизаефон.

— Каква е молбата ви?

— Подобавачо погребение за Текаре съобразно с традициите на нашия народ. Без него духът ѝ не може да стигне до царството на мъртвите. Той блуждае из този свят, вселявайки се във владетеля Мацумае.

— Ще видя какво мога да сторя — отвърна му Сано.

Аветок се поклони в знак на признателност. За пореден път Хирата почувства формата и плътността на менталната му енергия. Сега вече знаеше какво означаваше това. Когато Сано изрече своя отговор, Аветок го разбра. Главатарят знаеше японски.

Група стражи се втурнаха в залата.

— С извинение за намесата, но дойдоха лоши новини — рече онзи с еленовите рога на шлема си.

— Е, какво се е случило? — попита Гизаефон.

— Съпругата на почитаеия дворецов управител е изчезнала.

9 ГЛАВА

— Как така знаеш японски? — попита Рейко.

— Живее в крепостта... — жената езо вдигна три пръста.

— От три години?

Кимайки, тя посочи ушите си.

— Аз слуша.

Двете се бяха сгушили в бараката. Вътре беше студено, сумрачно и миришеше на кучетата, които душеха и махаха опашки край Рейко. Рейко се *чувстваше защитена, скрита от войниците на владетеля Мацумае.*

— Как се казваш? — попита тя.

— Венте.

Младата жена свенливо посочи към Рейко с въпросителен поглед.

— Рейко.

Двете се усмигнаха една на друга. Венте се поклони, покорна като всяка друга японска селянка, и добави:

— Много благодаря.

Рейко кимна, осъзнавайки, че Венте изразява своята признателност, задето Рейко се бе застъпила за нея предния ден:

— Съжалявам, че господарката Мацумае се държи така с теб.

Венте направи красноречив жест, намекващ за всичко онова, което езо бяха принудени да търпят от японците. После се взря изпитателно в Рейко, все едно искаше да разбере как така тази японка не проявяваше жестокост към тях, което бе твърде необичайно.

— Вчера. В стая на господарка Мацумае. Аз чу.

Тя се помъчи да намери подходящите думи, после сви ръце и ги залюля във всеобщия жест, изобразяващ майка с бебе на ръце, и посочи Рейко. Очите ѝ помръкнаха от жалост.

— Мъчно.

Това бе първият признак на искрена загриженост за отвлеченото ѝ дете, която някой в Езогашима проявяваше към Рейко. Той срина

самообладанието ѝ. Горещи сълзи се затъркаляха по студените ѝ страни. Венте застина до нея, объркана и смутена.

— Мъчно, много мъчно — повтори тя, все едно имаше лична вина за случилото се, и сега молеше за прошка.

— Не знам какво повече да сторя — сълзите на Рейко замръзваха, докато ги бършеше. Едно от кучетата я близна по ръката. Безмълвният му животински опит да я утеши изтръгна ридание от гърдите ѝ. — Никой не иска да ми помогне.

— Аз помага.

— Как?

Светъл лъч прониза скръбта на Рейко. С искрящи от радост очи, че може да предложи спасение, Венте заяви:

— Момче тук.

В Рейко избликна радост, която тутакси бе потушена от връхлетялата я предпазливост.

— Но... нали войниците на владетеля Мацумае са убили мъжете, които са довели сина ми. Най-вероятно са убили и Масахиро.

— Не, не.

Венте убедено поклати глава.

— Откъде знаеш? — попита Рейко в отчаяна надежда.

— Слуша. Гледа.

Венте привика с жест Рейко към вратата на бараката и там посочи нагоре, към бялата кула, която се издигаше над двореца.

— Той там.

— Как е излязла госпожа Рейко? — попита рязко Гизаефон.

— Не знам — отвърна Еленови рога. — Беше си в стаята и изведнъж, когато проверихме... — и той разпери безпомощно ръце.

— Ти си идиот, капитан Окимото! Да оставиш една жена да те надхитри!

Гизаефон се обърна трескаво първо на една страна, после на друга, толкова разстроен, че почти не беше на себе си. Сано се разтревожи, че Рейко е избягала, но не се изненада особено. Знаеше колко твърдо решена бе да намери Масахиро и колко находчива, когато искаше да отиде на непозволени места.

— Владетелят Мацумае разбра ли? — попита Гизаефон.

— Не — отвърна Окимото. — Още не сме му казали.

— Научи ли, нямате представа, на какво ще го подложи *тя* — Гизаефон много повече се тревожеше как да опази владетеля Мацумае от набезите на злия дух на Текаре, отколкото за Рейко. Той измърмори на себе си: — Опитвам се да го спасявам ден и нощ вече три месеца. Колко още може да продължи това?

Той се обърна към капитан Окимото:

— Включвам се в издирването. Вие, глупаци, върнете варварите обратно в стана им — после посочи към Сано и Хирата и нареди: — А тях ги заключете.

— Не! — възкликна Сано, уплашен за Рейко, и припряно скочи от подиума. — Идвам с вас.

Когато Гизаефон понечи да възрази, Сано добави:

— Мога да ви помогна да откриете съпругата ми.

— Последното, което ми е нужно точно сега, е да ви пусна на свобода.

Но Гизаефон се поколеба, разкъсван между страха за обезумелия си племенник, недоверието към Сано и желанието си да залови Рейко.

— Зная как разсъждава и на кои места би отишла рече Сано. — От вас ще се крие, но като ме види мен, ще се покаже.

— Добре — прие Гизаефон с неохота, вече поел към вратата. — Но Окимото ще ви държи плътно до себе си.

Сано внезапно си даде сметка, защо Гизаефон толкова се стараяше да го държи под контрол — имаше свои тайни, които искаше да останат неразкрити. Дали бяха свързани с Масахиро, с убийството или и с двете?

Капитан Окимото се навъси, но каза:

— Да, господарю.

Вече извеждаше Сано от помещението, когато видя, че Хирата върви след тях.

— Ей, ти пък къде си мислиш, че отиваш?

— С вас — отвърна Хирата.

— О, не, не става.

— Трябваш ми за разговора с търговеца на злато — рече Сано на Хирата.

Не биваше да забавят разследването. Ако в най-скоро време не постигнеха някакъв резултат, и Небесата нямаше да им помогнат.

— Не може! — отсече Окимото. — Няма право да се движи без надзор. Това е заповед на владетеля Мацумае.

— Тогава прати свой човек с него — рече Сано. — Владетелят Мацумае ни е дал разрешение да разследваме убийството, където преценим, стига да сме с придружители.

— Владетелят Мацумае каза също, че всичко, което предприемате, трябва предварително да се обсъжда с него.

— Добре — каза Сано. — Питай го дали разрешава Хирата сан да отиде в града и да разпита един от заподозрените — обзет от нетърпение, тъй като трябваше да открие Рейко, преди някой друг да се е добрал до нея, Сано добави: — Хайде, действай и престани да пилееш време!

— Добре, добре. Но внимавайте господарят да не разбере, че жената е избягала или че дворецовият управител Сано търси нея, вместо да издирва убиец.

Окимото нареди на двама мъже да отведат Хирата при владетеля Мацумае, а останалите да придружат него и Сано.

Сано си даде сметка, че хората на владетеля Мацумае се ужасяваха от него, макар че изпълняваха безумните му, жестоки заповеди. Рядко самурайският дълг изглеждаше тъй изопачен, тъй разрушителен.

Колкото до вас — обърна се Окимото към Сано и Хирата, — по-добре не пробвайте нищо по свое усмотрение.

Докато Рейко се взираше във високата кула, внезапно нахлули спомени я запратиха обратно в миналото, когато един друг безумец, нарекъл себе си Краля на драконите, я бе затворил в една подобна кула на друг самотен остров.

— Трябва да го спася!

Тя понечи да се втурне навън, но Венте хукна след нея.

— Не може отива! Опасно!

— Не ме е грижа!

Венте препречи пътя ѝ.

— Там войници! — красивото ѝ лице бе сгърчено от тревога. — Хванат теб. Сторят зло.

— Не и доколкото зависи от мен.

Рейко се озърна из бараката и видя окачени на стената инструменти — чукове, ножове, шила и малки брадви. Бързо грабна един солиден нож с дървена дръжка и дълго стоманено острие.

— В случай че повече не се видим, искам отсега да ти благодаря, задето ми помагаш да намеря сина си — рече Рейко. — Ако мога да сторя нещо за теб в отплата, разчитай на мен.

— Не! — възкликна умолително Венте. Устните ѝ, оградени от синята татуировка, се задвижиха трескаво, докато тя отчаяно диреше нужните думи. — Не знае как стигне. Загуби.

Рейко не смяташе, че ще ѝ бъде трудно да открие пътя до кулата, след като цял живот се бе оправяла в огромния, подобен на лабиринт град Едо.

— Довиждане.

Кучетата изскочиха пред нея и се разляяха, оголили зъби. Изглеждаха по-скоро решени да я опазят, отколкото да я нападнат. Тя викна:

— Махнете се от пътя ми! — и размаха ножа си.

Венте ги изкомандва на родния си език. Кучетата се отдръпнаха. Тя се поколеба, навъсена, прехапала устни.

— Аз идва с теб. Показва.

— Добре — прие Рейко.

Докато Венте я превеждаше за ръка през терена на крепостта, Рейко изпита благодарност, че си има водач. Венте умееше да се движи така, все едно бе невидима. Може би това бе дарба на езо, развита по време на лова из горите. Може би току-що се бе упражнявала, криейки се от японците в крепостта Фукуяма. Двете с Рейко се придвижваха безшумно под прикритието на постройки, дървета, валчести камъни или снежни преспи. Избягваха прислугата и служителите, които минаваха край тях по пътеките и закритите коридори. Венте сякаш предчувстваше къде има стражи. Рейко видя мнозина от тях по дворове и градини, но нито веднъж в опасна близост до себе си или до Венте. Чувстваше се невидима, все едно Езогашима имаше много различни измерения и те се движеха в едно от тях, скрито от останалите човешки същества.

Двете заобиколиха двореца, шумгнаха се през една порта и се озоваха в оградено пространство. На малка височина в средата се издигаше кулата. Отблизо квадратната постройка изглеждаше не бяла,

а мръсно сива; мазилката по стените ѝ бе напукана и потъмняла от времето. От искрящото тюркоазено небе се стрелкаха чайки и кацаха върху керемидените покриви, чиито извити нагоре стрехи стърчаха издадени над всеки етаж. Малките прозорци бяха препречени с решетки. Рейко се втренчи в тях, присвила очи срещу слънцето, и макар че не можеше да надзърне вътре, цялото ѝ същество затрептя от чувството, че Масахиро е там. Облада я неистово желание да се втурне към кулата.

Към нея нагоре по хълма водеха ред почистени от снега стъпала. В този момент подсилената с железен обков врата на кулата се отвори. Рейко чу приглушена кашлица. От вътре излязоха двама млади войници с кофи в ръце. Изсипаха течното им съдържание отвън на снега и се прибраха. Щом затвориха вратата, надеждата ѝ да спаси Масахиро се устреми към бездната подобно на простреляна в полет птица.

— Не може влезе — прошепна Венте.

— Трябва да има някакъв начин — отвърна ѝ Рейко също тъй шепнешком дори когато видя друг войник да се появява иззад ъгъла и да влиза вътре.

Масахиро бе тъй близо и в същото време тъй недостъпен! Едва понасяше тази агония. Венте я задърпа за ръката:

— Трябва върви. Преди мъже види.

— Чакай! Не!

Рейко не можеше да си тръгне. Имаше чувството, че невидима верига я свързваше със сина ѝ там вътре в кулата и я държеше прикована към земята. Но за щурм и дума не можеше да става. Макар че бе обучена да се бие и бе излизала победител в редица сражения, сега бе сама жена с нож срещу Небесата знаят колко въоръжени стражи. Залавянето ѝ нямаше да помогне на Масахиро.

Тя позволи на Венте да я отведе. При всеки удар на сърцето си изпитваше пронизваща болка, докато преточваха от убежище към убежище през района на крепостта. Едва успяваше да си поеме дъх от риданията, които я задушаваша. С всяка следваща крачка невидимата верига я придърпваше все по-здравно.

Бяха стигнали до градината пред крилото за гости, когато пред тях се появиха петима войници. Венте бутна Рейко на земята зад една

преспа. Лежаха по корем, затаили дъх, заслушани в гласовете на войниците.

— Няма как да е излязла извън крепостта.

— А и не може да се крие вечно. Накрая все ще я намерим.

— Вие тримата стойте тук и наблюдавайте хората на дворцовия управител. Не ни трябва повече затворници на свобода. А ние ще продължим да я търсим.

По снега близо до Рейко и Венте заскърцаха стъпки. Рейко с ужас осъзна, че пазачите бяха открили бягството ѝ. Прости се с всякаква надежда, че ще успее да се промъкне незабелязано в стаята си. Притиснала брадичка в снежните кристалчета, тя взе да разсъждава бързо и трескаво.

— Какво прави? — прошепна Венте.

Да се предаде доброволно, не беше изход. Стражите щяха да я затворят и да я държат под още по-строг надзор. Щеше да седи в стаята си напълно безпомощна.

— Връщам се при кулата — рече тя на Венте.

Макар че изражението ѝ подсказваше колко безразсъден ѝ се виждаше този план, Венте покорно пое обратно с нея. Но крепостта вече гъмжеше от отряди, които я издирваха. Двете се спотайваха зад храсти, преточваха зад постройки, като на моменти едва успяваха да избегнат един или друг патрул. Обикаляха кулата от разстояние подобно на луна, която кръжи около планета, без да се приближават нито на йота. Изтощени, останали без дъх от умора, спряха в сянката на един склад да си починат.

Вратата му се отвори рязко. От нея излезе войник, който тутакси забеляза Рейко.

— Ето я! — викна той.

Рейко побягна. Твърде късно осъзна, че Венте бе хукнала в друга посока. Разделена от водачката си, останала съвсем сама, тя тичаше с всички сили, съзнавайки, че се намира в смъртна опасност.

10 ГЛАВА

Получил разрешение да разпита търговеца на злато, Хирата се отпрати към града заедно с войниците, които бяха определени да го охраняват. Бяха двама самураи на около осемнайсет години. Изпълнени с младежки възторг от собствената си мъжественост и в същото време не особено сигурни в способностите си, те бързаха да докажат превъзходството си над другите, между които и Хирата — тяхната най-близка мишена.

— Опитай се да ни избягаш — рече единият, докато го съпровождаха по пътя надолу по хълма въвн от крепостта. Той имаше кръглолато и сипаничаво дяволито лице. — Хайде, пробвай се.

— Ще ти дадем преднина — другият беше висок и мършав, с издадена горна челюст и чак подскачаше от нетърпение да се завърже схватка. — Само че няма да стигнеш далеч.

Хирата продължаваше да мълчи.

— Разбира се, че няма — каза първият. — Виж го. Той куца.

— Какво стана? Падна и си счупи крака ли? — попита вторият.

Вероятно младежите знаеха, че предишния ден той бе убил неколцина от техните хора, но въпреки това смятаха, че могат да го дразнят безнаказано, защото другарите му в крепостта бяха заложници на доброто му поведение. След като Хирата не им отвърна, първият самурай му се присмя:

— Куцльо! — и го блъсна.

Трениран да запазва равновесие при всякакви обстоятелства, Хирата остави енергията от сблъсъка да премине през мускулите и да напусне тялото му. Дори не залитна. Стражът го блъсна отново, при това по-силно. Този път Хирата отпрати енергията обратно към своя мъчител. Самураят се олюля все едно от удар, падна на задните си части върху леда и се плъзна надолу.

— Хей! — изкрещя той.

Двамата с другаря му се хвърлиха към Хирата, който с лъжливо движение ги избегна тъй ловко, сякаш бе изчезнал от мястото, на което

се намираше. Двамата се сблъскаха и се проснаха по очи. Изправяйки се с усилие, двамата се втрениха в него, вече сериозни и стреснати. По бузите им бе полепнал сняг, който наподобяваше пудра захар върху сладки.

— Ако пробвате още някоя глупост, ще ми се наложи да ви нараня — рече Хирата. — Ясно ли е?

Продължиха по пътя си без повече произшествия.

Град Фукуяма бе жалко подобие на столица. По протежение на главната улица хората водеха отчаяна битка със зимата, ринейки падналия преди два дни сняг от покривите. Магазините се разпознаваха единствено по изрязаните върху табели имена, а когато малцината клиенти влизаха в тях, единственото, което Хирата виждаше вътре, бе мъждивата светлина от запалени фенери. Наоколо кръстосваха вълчаци, оставяйки жълти следи по снега. По страничните улички в непосредствена близост с крепостта високи зидове ограждаха представителни къщи, които вероятно принадлежаха на служителите на Мацумае. По-нататък се намираха опасани с огради домове, в които сигурно живееха богатите търговци. Цялото място се отличаваше с някаква особена затвореност и неприветливост. Пред една чайна се шляеха и пушеха лули мъже с типичната за Езогашима обветрена и преждевременно състарена кожа на лицата, която Хирата вече разпознаваше. Те се втрениха в него с любопитство и стаено подозрение.

Придружителите му го отведоха до предната част на един магазин, който заемаше цял ъгъл и изглеждаше преуспяващ, за разлика от останалите. Дебели колони подкрепяха стрехите над верандата. Коминът бълваше дим. От двете страни на вратата висяха фенери с железен филигран. Вътре се помещаваше приспособен към северния климат китайски магазин, а стените му бяха покрити с неизменните тъкани рогозки. В голяма квадратна яма в средата на стаята гореше огън. На отрупани с монети маси около него седяха трима чиновници; до себе си имаха *соробан*^[1] за пресмятане на парите, четчици, мастило и хартия за записване на сделките. Пореден клиент изпразни кесия със златни кюлчета пред единия от чиновниците. Двамата взеха да се пазарят заменителната стойност. Другите двама чиновници и клиентите им спореха за сроковете на изплащане на дългове. Освен търговец на злато Дайгоро бе явно банкиер и лихвар. Двама самураи,

които, ако се съдеше по вида им, бяха ронин, наети да охраняват магазина, седяха наблизко и играеха карти. При появата на Хирата всички вдигнаха поглед към него; работа и разговори тутакси секнаха.

Единият от придружителите на Хирата обяви:

— Това е Хирата сан, главен васал на дворцовия управител Сано от Едо. Той желае да разговаря с Дайгоро сан.

Един от служителите стана и потъна в коридор, скрит зад рогозка в дъното на магазина. Скоро след това се появи отново и каза:

— Господарят ще ви приеме в личния си кабинет.

— Изчакайте тук — нареди Хирата на придружителите си и пое по коридора, в дъното, на който имаше покрита е рогозка втора врата.

Спря пред нея, отвратен от завладяващото усещане за смърт. На неясния фон от зловоние, лъхащо от разлагаща се плът, се долавяха вибрациите на болка и насилие. Когато предпазливо влезе в помещението, един мъж, който седеше зад писалище близо до горящ в яма огън, се поклони и рече:

— Добре дошли.

Дребен, съсухрен, някъде около четирийсетте, той беше облечен в пищно кожено палто. Чертите му бяха фини и съразмерни, но блясъкът в очите му, потръпването на ноздрите и влажните му устни издаваха несъмнена алчност.

— На вашите услуги, господарю — рече Дайгоро.

Хирата усети под нозете си странна, плътна тъкан.

Сведе поглед и видя мечешка кожа, която завършваше с лапи и нокти. Погледна към главата, окачена на стената редом с един препариран орел. Други, по-дребни същества — зайци, лисици и видри — се взираха в него с очи от черни мъниста. Над тях се бяха разперили еленови рога, прикрепени към покрита с козина парчета от череп. Нищо чудно, че го бе обзело усещане за смърт. Този кабинет бе гробница на насилствено умъртвени животни.

— Каква колекция — отбеляза Хирата.

— О, нищо работа — отвърна скромно Дайгоро.

— Това местен обичай ли е да ги показваш като трофеи?

— Не, идеята е лично моя.

В гласа на Дайгоро прозвуча гордост от оригиналното му хрумване.

— Ти ли ги уби? — Хирата си представи как търговецът нагласява пружинения лък и вместо дивеч покосява жена.

— Не, разбира се. Купувам ги от езо. Но виж, препарирането вече е мое дело.

Самата идея изпълни Хирата с отвращение. Мъжът бе напълно лишен от традиционната грижа за духовна и телесна чистота. Изглеждаше по-свиреп от японците, по-първичен от езо.

— Аз колекционирам не само животни.

Дайгоро стана и посочи няколко жезъла със завързани в края пискюли, подобни на онези, които Хирата бе видял в колибата на главатаря.

— Това са *инау*^[2] — пратениците на варварите до техните божества. А това тук са *икупасуй*^[3] — той посочи няколко пръчки, покрити с геометрични орнаменти, фигури на животни и непонятни символи. — Молитвени пръчки, използвани от езо в техни религиозни ритуали. А я вижте тук.

Той отвори някакъв шкаф. На един от рафтовете вътре имаше вещи, които наподобяваха колани, направени от сплетени нишки и пристегнати с черна връв. Към тях с черни конци бяха прикрепени различни на брой черни квадратни късчета плат.

— Това са *кут* — девствени пояси — поясни Дайгоро, — които жените езо носят под дрехите си. Указват родовата им принадлежност. Една жена не може да стане съпруга на мъж, чиято майка носи същия пояс. По този начин се предотвратява бракът между близки роднини. *Кут* трябва да се пазят в тайна. Мъжете нямат право да ги виждат. За жените, които ги свалят или ги носят, но вършат прелюбодеяния, наказанието е бой с тояги.

— Откъде си се сдобил с тях? — попита Хирата.

Дайгоро се изкиска нагло.

— Когато хората се нуждаят от пари, от тях можеш да си купиш всичко.

Колекцията от реликви, които притежаваше този човек, предизвика у Хирата още по-голямо отвращение, отколкото животинските трофеи. Дайгоро бе плякосал най-свещените и съкровени притежания на местната култура. Симпатиите на Хирата към езо се засилиха.

— Пътувам из цяла Езогашима, за да инспектирам златните мини и да извършвам проучвания за нови. Бил съм във всички селища и съм си вземал от там каквото пожелаля.

— Това включва ли и жена на име Текаре?

Разбиращ поглед проясни мътния блясък в очите на Дайгоро.

— Аха, вече пристъпваме към деловата част. Предполагам, че помагате на дворцовия управител Сано да разследва убийството на любовницата на владетеля Мацумае. Умен човек е вашият господар. Да си откупи живота с едно голо обещание да разкрие престъплението.

— Ти откъде разбра?

Дайгоро потупа с показалци крайчеца на очите си, а после и ушите си.

— Имам ги навсякъде.

Хората в крепостта, които дължаха пари на Дайгоро, с готовност биха заменили информация срещу намаляване на дълговете си, предположи Хирата.

— Не отговори на въпроса ми.

— Да, попаднах на Текаре по време на едно пътуване с цел проучване на терените. Селата в тази област на Езогашима са прочути с красивите си жени. Пробвал съм само няколко, но тя беше най-добрата.

Хирата не бе и помислял да упреква свои познати, че търсят забавления с жени от нисшите класи в Япония, но жените езо изглеждаха още по-безпомощни, а начинът, по който Дайгоро ги използваше, бе жесток и непростим.

— И ти я взе за своята колекция както всички тези неща? — Хирата посочи към мъртвите препарирани животни.

Търговецът се навъси, улавяйки неодобрението в тона му.

— Съдете ме, ако искате, но при цялото ми уважение нямате представа, какво представлява животът в Езогашима. Мога да ви го заявя, защото съм тук от двайсет и две години, още от малко момче. Бях осъден за изнасилване на трите дъщери на собственика на магазина в Осака, в който работех. Това не е престъпление, но на съдията му стана жал за момичетата. Осъди ме на заточение тук — търговецът не отричаше деянието си, но явно смяташе, че наказанието му е прекалено. — Бях докаран с един кораб и захвърлен тук да се оправям сам. Някога да сте се занимавали с добив на злато?

Хирата поклати глава и Дайгоро продължи:

— Бродиш край потоци и прецеждаш водата през сито. Ако намериш късове самородно злато, отбиваш потока и оголваш дъното. После почваш да копаеш под пясъка и камънака, докато стигнеш до златните залежи. Продължителна, тежка работа. Върших я цели тринайсет години, докато накрая уцелих една голяма жила и така се сдобих с богатството си. Заслужавам малко наслада.

— За сметка на жените езо — отбеляза Хирата.

— Невинаги — в гласа на Дайгоро прозвуча странна нотка. — С другите жени може би да, но не и с Текаре. Тя беше различна.

— Искаш да кажеш, че нея не си я насиллил? — попита язвително Хирата.

— Не, макар че може и да изглежда по този начин. Последвах я в гората и я взех. Но не беше насила.

Лицето на Дайгоро доби същото безмълвно покрусено изражение, което имаха препарираните животни по стената.

— Все едно тя ме облада, не аз нея — нетърпелив да обясни на Хирата, той продължи: — Текаре не беше като другите жени езо. На нея не ѝ стигаше просто да придружава съпруга си по време на лов. Езо го правят така, както знаете. Мъжът стреля по дивеча. Жената му носи принадлежностите, стъкмява лагера, готви. Затова силните жени са предпочитани за съпруги. Но Текаре беше нещо повече от обичайното товарно животно. Тя смяташе, че заслужава по-различен живот. Когато я срещнах за пръв път, се беше отдала на всички търговци, миньори и рибари, преминали през нейното село. В замяна те ѝ бяха подарявали японски дрънкулки. Другите жени езо са простодушни, скромни и добродетелни. Но не и тя — в смеха на Дайгоро прозвуча презрение, примесено с възхищение. — Текаре разиграваше мъжете с всички средства, които владееше. Имаше такава осанка, прозвището ѝ беше Императрицата на Снежната страна.

Това описание на Текаре оспорваше мнението на Хирата за жертвата на убийството. Поне според Дайгоро тя беше не угнетена сексуална робиня на японците, а амбициозна жена, преследваща собствените си цели. Версията на Дайгоро за нея съответстваше на отмъстителния дух, обладал владетеля Мацумае.

— След време Текаре вече не се задоволяваше с порцеланови сервизи за чай, кутии и шкафове от лакирано в черно дърво и

нефритени статуетки. Каква ѝ бе ползата от тях, след като си оставаше сред тази пустош? Тя искаше да живее като изискана японска дама. Започна да търси мъж, който да я отведе от селото ѝ — Дайгоро се мушна с пръст в гърдите. — И този будала се оказах аз.

Хирата си помисли за куртизанките от квартала на удоволствията в Едо. Обикновено те бяха бедни селски момичета, продадени за проститутки или осъдени да бъдат такива за дребни престъпления. Някои успяваха да се възползват от богатите си клиенти, за да си спечелят слава, пари и независимост. Всъщност Текаре вероятно е била тяхна сестра.

— Мотаеше се около моя лагер. Флиртуваше с мен, направо ме подлуди. Една вечер, когато пое обратно към селото си, аз тръгнах след нея, но тя целеше точно това. Тогава ме язди като кон. Това бе най-вълнуващата жена, която някога съм познавал — споменът за преживяната страст нахлу в очите на Дайгоро. Не можех да ѝ се наситя. Влюбих се в нея. Когато се върнах във Фукуяма, я доведох със себе си.

— Значи не владетелят Мацумае я е откраднал от селото — отбеляза Хирата. — Бил си ти.

Дайгоро се изсмя отново, този път горчиво:

— Никой не е крал Текаре. Аз бях нейният проход към цивилизацията. Настаних я в къщата си, дадох ѝ прислуга, японски дрехи, всичко, което си пожела. Но много скоро тя осъзна, че макар и богат, аз не съм най-могъщият мъж наоколо. И тогава на сцената излезе владетелят Мацумае.

— Кой я запозна с него? — попита Хирата.

— Лично аз, като пълен глупак — направи гримаса Дайгоро. — Обичах я, гордеех се с нея, исках да я показвам. Поканих владетеля Мацумае на банкет в дома си. Още щом видя Текаре, той беше поразен. Тя пък тутакси съзря в него своето богатство и щастие. На следния ден той прати хора да я вземат. Тя напусна къщата ми и се премести в крепостта. Дори не ми благодари — Дайгоро не успя да съдържи негодуванието си. — След всичко, което бях сторил за нея!

— Значи си бил ядосан на Текаре? — попита Хирата.

— И още как!

— Искал си да я накажеш — Хирата си помисли, че Дайгоро бе имал много повече основания да извърши убийство, отколкото мъжете

езо, които бяха пожелали да спасят своята шаманка дори и против волята ѝ.

— Накъде биете? — попита Дайгоро, присвил очи.

— Къде беше в нощта на убийството?

— Вкъщи. Сиял съм си в леглото. Питайте слугите ми.

Хирата си даде сметка, че те биха излъгали заради господаря си, тъй като поминъкът им зависеше от него. Той не намираше алибито на Дайгоро за особено убедително.

— Копнеел си поне малко да си го върнеш на Текаре, нали?

— Ако ме питате дали съм я убил — не, не съм — заяви Дайгоро.
— Нямаше нужда да го правя. Друг го стори вместо мен.

И той се усмихна — мръсна усмивка, предизвикана от някакъв личен, получил удовлетворение спомен.

— Искате ли да знаете какво според мен се е случило?

Отвращението, което Дайгоро будеше у Хирата, се усили, когато той предусети желанието му да отклони подозрението от себе си, насочвайки го към другиго.

— Предполагам, че възнамеряваш да ми кажеш.

— Не бях единственият, който имаше зъб на Текаре. Тя беше злосторница — където отидеше, предизвикваше неприязън. Трябва да потърсите извършителя сред собствените ѝ хора.

— Сред кои по-точно? — попита Хирата обезкуражен, виждайки, че вятърът на подозрението задуха обратно към езо.

— Като начало се насочете към съпруга ѝ. Той беше наясно какво върши Текаре, и мразеше японците. Не му харесваше да е женен за уличница, която нямаше нищо против да им се продава.

„Аз я обичах. Исках да си я върна“, бе заявил Урахенка. Хирата неволно се запита дали мъжът бе излъгал.

— В деня, преди Текаре да напусне селото заедно с мен, той ѝ нареди да остане и заплаши да я убие, ако не го стори. Тя отказа да се подчини. И сега този същият се появява тук и няколко дни по-късно тя е мъртва — заяви Дайгоро, повдигайки многозначително вежди.

Хирата си помисли колко лесно бе да си представи как Урахенка нагласява пружинения лък за своята съпруга, после как я преследва по пътеката, докато тя го задейства. Не по-трудно бе да си представи как го извършва Дайгоро с копнежа да окачи Текаре на стената редом с

останалите си трофеи. Кой бе по-вероятният убиец — осъденият на заточение престъпник или превърнатият в посмешище съпруг?

— Само че мъжът ѝ не е единственият — рече Дайгоро. — Никой в това село не харесваше Текаре. Може би са смятали, че тя е позор за племето им. Или пък просто са ревнували — той се ухили, показвайки нащърбени зъби, които изглеждаха достатъчно здрави да копаят злато от коритата на реките. — И какво знаете? Със съпруга на Текаре в града пристигнаха и други езо. И да не го е сторил той, напълно възможно е да е бил някой от останалите.

И така прибавиха към списъка главатаря Аветок, когото Хирата бе разпознал като човека, способен да го отведе до собственото му просветление. Мъжът, когото не биваше да се свени да уличи, ако му се наложеше, за да разреши престъплението и да спаси Сано, Рейко и другарите си.

[1] Сметало (яп.). — Б.пр. ↑

[2] Инау — пратеници на варварите до техните божества. ↑

[3] Икупасуй — молитвени пръчки, използвани от езо в техни религиозни ритуали. ↑

11 ГЛАВА

— Ако сте вътре, излезте! — ревна капитан Окимото и заблъска със защитен в ръкавица юмрук по вратата на конюшнията.

— По-тихо! — възкликна Сано гневно. — Като крещиш така, само ще я подплашиш! — после извика на свой ред: — Рейко сан, аз съм.

Издирването на Рейко продължаваше цял ден. Ранният зимен здрач вече се спускаше над Фукуяма. Небето искреше със златистооранжевите отблясъци на залеза; на техния фон силуетите на дървета и постройки изглеждаха черни, а настъпващата нощ бе обагрила преспите в мораво. Температурата бе паднала и студът от пронизващ бе станал убийствен. А Рейко все още бе в неизвестност.

Застанал със стражите пред конюшнията, Сано чу как другите отряди за издирване газеха през снега и си подвикваха. Фенерите им проблясваха в далечината. Отчаянието от напразните им усилия да открият Рейко изпълваше въздуха подобно на барабанни удари. Порано владетелят Мацумае бе забелязал хората си да търчат из крепостта и бе попитал какво става. Беше ги принудил да признаят, че един от затворниците е избягал, и след като разбра за Рейко, им заяви, че ако не я намерят до мръкнало, ще посочи един войник напосоки и ще го ослепи с нажежен ръжен. Сано се опасяваше, че ако владетелят Мацумае изпълнеше закана си, щом я откриеха, другарите на нещастната изкупителна жертва щяха да си излеят гнева върху Рейко.

Ако преди това не загинеше в мразовитата нощ. Окимото отвори рязко вратата на конюшнията и се втурна вътре. Двамата му другари го последваха, бутайки Сано пред себе си с вдигнати над главите си фенери. Конете вътре зацвилиха. Мирисът на тор изпълваше стопления от мангалите въздух. Окимото пое бързо покрай отделните клетки, като ги отваряше една по една и надзърташе в тях, все едно Рейко бе толкова глупава, че да се скрие зад някой кон, който можеше да я стъпче, като че ли вече не бяха претърсили цялата крепост.

Стражите при главните порти се кълняха, че Рейко не е излизала през тях, а зидовете бяха твърде високи, за да може да ги прехвърли. Най-вероятно все още бе вътре, преточвайки от едно скривалище в друго, на няколко крачки пред своите преследвачи. Сано долавяше страха ѝ, макар че не можеше да я види.

В дъното на конюшната се намираще огромна купа сено. Окимото извади меча си и започна да ръга купата с острието си, като викаше:

— Излезте! Не можете да се скриете! — хората му се присъединиха към него. — Ще ви хванем!

— Спрете! — изкрещя Сано ужасен.

Ако Рейко се беше скрила под сеното, щяха да я намушкат. Бяха толкова млади и тъй жестоки в безразсъдството си. Той дръпна Окимото и сграбчи ръката му, стискаща меча. Останалите стражи се хвърлиха срещу Сано. В блъсканицата единият изпусна фенера си и подпали сеното. Лумнаха пламъци, които тутакси плъзнаха из помещението сред пукот и дим.

— Пожар! — ревна Окимото, когато конюшните се изпълниха с пушек, а конете зацвилиха уплашено, изправяйки се на задните си крака и блъскайки с копита по вратите на клетките си. — Угасете го!

Увлечени да тъпчат пламъците, той и хората му забравиха да наблюдават Сано. Той знаеше, че ако Рейко се беше скрила в конюшната, досега щеше да е излязла, вместо да рискува да изгори вътре. Явно не беше там. Затова се измъкна незабелязано навън. Небето на хоризонта бе добило цвета на потъмняла мед. Звезди и месечина примигваха в бързо спускащата се мастилена нощ. Сано дочу лай, напрегнат и кръвожаден. Бяха пуснали кучетата по Рейко. Той забърза, газейки през снега, отдалечавайки се от пазачите си. Пред него се мержелееше група пристройки. Около тях не примигваха светлинки. Други стражи вероятно вече ги бяха претърсили. Може би Рейко се бе шумгунала вътре, след като си бяха тръгнали. Пое с тежки стъпки по заледената пътека между два склада. Вратите им зееха отворени и вътре се виждаха натрупани върху дървени платформи бали ориз.

— Рейко сан! — извика той.

Зад гърба му снегът изскърца под нечии предпазливи стъпки. Сано се обърна рязко и долови неясно движение по пътеката в

празното пространство между двата склада. В същия миг, в който съзнанието му регистрира човешка фигура, която мяташе предмет, нещо го уцели. Той извика, усетил пронизваща болка между рамото и лакътя. Залитна, подхлъзна се на леда и падна. Сграбчи мястото, от което извираше болката. От там стърчеше нож. Острието бе пронизало дебелата му връхна дреха и бе проникнало в плътта. Ако не се беше обърнал, щеше да го уцели в гърба и да го убие. Той дръпна рязко ножа. Макар че изръмжа от болка и почувства как по кожата му под ръкава се стича топла лепкава кръв, се изправи с мъка и изкрещя:

— Стой! — размаха ножа и се втурна след нападателя.

Но здрачът се бе превърнал вече в непрогледен мрак. Примигващи светлини от далечни фенери осветяваха тъмни постройките и пуста снежна повърхност. От нападателя с ножа нямаше и следа. От всички страни до Сано достигаха шум от тежки стъпки в снега, виковете и лай на кучета. Убиецът се бе смесил с издирващите.

— Ето го! — прозвуча познат глас.

Капитан Окимото и двамата му другари обградиха Сано. Облекчението им премина в тревога, щом видяха ножа в ръката му.

— Ей, хвърли това! — възкликна Окимото.

Стражите извадиха мечовете си. Сано извика:

— Чакайте да ви обясня!

— Вие се опитахте да избягате! — обвини го Окимото.

— Преследвах един убиец. Хвърли този нож срещу мен — рече Сано и вдигна ножа.

Движението му накара стражите да се развикат и да размахат мечове.

— Оставете го, незабавно!

Сано пусна ножа. Стражите се хвърлиха към него и го изровиха от снега.

— По него има кръв — обяви единият. — Вече е убил някого.

— Моята е — поясни Сано, притиснал длан върху раната. — Уцели ме.

Обзети от подозрение, стражите предпазливо вдигнаха фенери и го осветиха. Кръвта се бе просмукала в дрехата му и по ръкава се виждаха червени петна.

— Май наистина е така — отбеляза Окимото. — Кой го стори?

— Не знам. Не можах да го видя. Избяга.

— Ще ви отведем при лекаря. Владетелят Мацумае няма защо да научава за станалото, но едва ли би искал да умрете от загуба на кръв.

— Не — възрази Сано, макар че ръката му пулсираше болезнено и той се опасяваше, че е загубил много кръв. — Трябва да намеря съпругата си.

— Изключено! Замълчете!

В помещението на лекаря Сано измъкна ранената си ръка от кимоното, което бе подгизнало от кръв. Лекарят — възрастен мъж, облечен в обичайната за професията синя манта — се взря в раната му. Потопи парче плат в гореща вода и внимателно почисти кръвта, която все още сълзеше от прореза.

— Какво е положението? — попита Гизаемон.

Той и хората с него изглеждаха разтревожени не толкова от съдбата на Сано, колкото от начина, по който случилото се щеше да се отрази на собствената им съдба.

— Не е много дълбока — отвърна лекарят. — Дворцовият управител е имал късмет. Връхната дреха го е предпазила. Раната ще заздравее безупречно.

Сано изпита облекчение, че ръката, с която държеше меча, няма да бъде осакатена.

— Но трябва да се зашие.

Лекарят вдяна косъм от конска опашка в една дълга и остра стоманена игла. Гледката изпълни Сано с неволен ужас.

— Добре. Действай — рече, като се мъчеше да се държи така, все едно не го беше грижа.

— Вероятно е дело на някой външен, проникнал незаконно в крепостта.

Гизаемон отправи свиреп поглед към капитан Окимото и другите двама стражи.

— Никой не е минавал покрай нас, кълна се! — възрази Окимото.

— Откъде знаеш? — попита Сано. — Беше толкова зает да подпалиш конюшните, че едва ли щеше да забележиш и цяла армия връхлитащи убийци.

— Претърсете цялата крепост — нареди Гизаемон на мъжете.

Щом те заминаха, Сано каза:

— Съмнявам се, че ще открият някого. Не смятам, че ме е нападнал външен човек.

— Тогава кой? — попита Гизаемон. — И защо?

Сано не можеше да отговори на първия въпрос, но за втория имаше известно предчувствие.

— Може би заради разследването ми.

Лекарят извади керамично бурканче с кафяво-зеленикаво желе, което нанесе около раната. Мирисът му наподобяваше мириса на мента, но бе остър и тръпчив.

— Какво е това? — попита Сано, изпълнен с подозрение.

— Местен балсам — отвърна лекарят. — За притъпяване на болката.

— Предполагам, че нападателят ми не е искал да разкрия убиеца на Текаре и се е опитал да ме премахне, защото се е страхувал, че съм много близо до истината.

Гизаемон се втренчи в него, присвил още повече и бездруго тесните си очи.

— Значи се приближавате до истината? Какво открихте?

— Че е възможно Текаре да е убита от езо.

— Е, това и аз ви го казах. Но тогава някои хора трябва хубаво да си направят сметката. Ще кажа на владетеля Мацумае. Той няма да има търпение да пипне тези негодници.

Иглата проникна в плътта на Сано. Не болеше толкова, колкото бе очаквал, може би благодарение на балсама, но бе длъжен да се подготви.

— Чакай! — възкликна Сано, разтревожен от прибързаната преценка на Гизаемон. — Езо са имали възможност да поставят пружинения лък, но това не означава, че наистина са го сторили. Когато разговарях с тях, не бях убеден, че са виновни. А сега вече има и сериозен признак за обратното.

— Така ли? И какъв е той?

Иглата влизаше и излизаше. С всеки бод нишката затягаше плътта на Сано. Той не бе в състояние да гледа.

— Ако ме е нападнал убиецът, това оневинява езо — Сано поемаше дълбоко въздух и се стараеше да диша равномерно, за да превъзмогне пристъпите на прилошаване, които го връхлитаха. — По

това време те не бяха в крепостта. Ти им нареди да се върнат в стана си. Ако теорията ми е правилна, езо не са замесени в убийството на Текаре.

— Тогава кой?

Сано долови нотка на язвителност в тона на Гизаефон. Тялото му неволно потръпна, докато лекарят шиеше.

— Ще трябва да разпитам всички васали на Мацумае, които са били в крепостта по време на нападението.

— Нашите васали? — намръщи се Гизаефон, озадачен и засегнат. — Смятате, че някой от тях е хвърлил ножа?

— Те знаеха, че съм там. Всеки един е можел да тръгне след мен.

Лекарят направи възел на нишката и я сръза с бръснач. После омота ръката на Сано с бяла памучна превръзка и си тръгна. Сано едва се сдържа да не изпъшка от облекчение.

— Заявявате, че някой от нашите васали е убил Текаре? — Гизаефон изглеждаше разтревожен от изказаното предположение. — Но как биха могли да причинят това на владетеля Мацумае? И защо?

— Уместни въпроси, но за тях — Сано замълча за момент и после добави: — И за теб.

Бе настъпил моментът за противопоставянето, към което бяха вървели цял ден. Когато погледите им се преплетоха, Сано почувства как непримиримостта между него и Гизаефон става остра като иглата, с която бе защита раната му.

— Значи си мислите, че съм аз!

Заради тона на Гизаефон изреченото прозвуча наполовина като въпрос, наполовина като съждение.

— Постоянно изникват доказателства, които сочат към теб — рече Сано. — Ти мразиш всички езо, в това число Текаре. Знаеш предостатъчно за пружинените лъкове и местните отрови.

— Подобно на повечето мъже в Езогашима. А и какво, ако мразя варварите? Същото изпитват и мнозина японци.

— Постоянно ми сочиш с пръст езо. Какъв по-добър начин да отклониш вниманието ми от теб?

— За ваше добро! — търпението на Гизаефон видимо почваше да се изчерпва, тъй като смяташе подозрението на Сано за пълна глупост. — И заради моя племенник. Опитвам се да ви помогна да разкриете убийството, за да може той да се оправя.

След десет години работа като детектив Сано никога не приемаше за чиста монета дори едно такова логично обяснение от заподозрян.

— Къде беше по времето, когато бях нападнат?

— Дирех жена ви в постройките на прислугата, които се намират в другия край на крепостта от мястото на нападението.

— Имаше ли някой с теб?

Вместо да отвърне, Гизаефон попита:

— Къде е ножът? Искам да го видя.

Капитан Окимото му подаде оръжието. Гизаефон го огледа внимателно. Острието бе дълго горе-долу колкото дланта му, закрепено на къса гладка дървена дръжка. Той го обърна, потърси някакви означения и рече:

— Няма никакви лични знаци. Не е мой и няма как да докажете обратното.

— Съмнявам се, че би използвал оръжие, белязано с инициалите ти.

Гизаефон мушна в устата си тънка клечка за зъби.

— Почвам да се питам дали това нападение срещу вас е истина. Войниците ми казаха, че са пристигнали по-късно. Разполагаме само с вашето твърдение, че е имало такова.

— Тогава как си обясняваш това?

Разгневен, че е бил обвинен в лъжа, както и че е позволил разпитът да се отклони към него, Сано посочи към раната.

— Може да сте се наранили собственоръчно. Раната не е фатална, нали? Нищо чудно ножът да се е търкалял някъде наоколо и вие да сте го намерили.

— А защо ми е да го правя? — попита озадачен Сано, заел отбранителна позиция и по-обезпокоен от всякога.

— За да ме обвините в убийството на Текаре и да представите нещата така, все едно съм се опитал да ви премахна, за да ви попреча да ме разобличите — отвърна Гизаефон. — Но това не е истина — нито съм убил Текаре, нито съм ви нападал. И не съм длъжен повече да търпя обвиненията ви — той извика стражите, които стояха пред помещението. — Върнете дворцовия управител в стаята му — после се поклони с предизвикателна вежливост, каза „Лека нощ“ и си тръгна.

За Сано не остана незабелязан фактът, че Гизаефон бе подминал последния му въпрос. Не бе назовал и свидетел, който да му осигури алиби за извършеното над него нападение.

12 ГЛАВА

— Какво ви се е случило? — попита Хирата, когато стражите върнаха Сано в постройката за гости.

Докато дворецовият управител обясняваше, те се сгушиха край мангала с дървени въглища заедно с детективите Маруме, Фукида и Плъха. С напредването на нощта в помещението ставаше все по-студено. Рогозките, които покриваха стените, се издуваха от пристъпите на ледения вятър. Разтревожен повече за Рейко, отколкото за себе си, Сано попита:

— Има ли някакви новини за съпругата ми?

Чувство за безпомощност заплашваше да го повлече в черния водовъртеж на отчаянието. Той се надяваше, че поне разследването на убийството бележи някакъв напредък.

— Разпита ли търговеца на злато?

— Да — отвърна Хирата. — Сигурно ще се зарадвате да научите, че той се оказва доста сериозен заподозрян.

— Какво разбра от него?

— Като начало има куп причини да убие Текаре. Признава, че ѝ е бил ядосан, защото го е изоставила заради владетеля Мацумае. Второ, алибито му за нощта на убийството е твърде неубедително — поясни Хирата. — Дори и да е истина, че си е бил вкъщи, когато Текаре е умряла, не е изключено да е заредил пружинения лък предварително. Освен това е странен образ с особен вкус към смъртта — Хирата описва трофеите, които Дайгоро колекционираше. — Може да се окаже, че Текаре е била последната му придобивка.

Всичко това звучеше обнадеждаващо, но Сано съзря проблем.

— Кога точно разговаря с търговеца на злато?

— Преди два-три часа.

Сано запозна Хирата и останалите с теорията си за извършеното срещу него нападение.

— Ако Дайгоро е бил с теб по това време, няма как да се е промъкнал в крепостта и да ме е нападнал.

— Не е било нужно той лично да хвърля ножа — отбеляза Хирата. — Дайгоро признава, че има шпиони в крепостта. Подозирам, че неколцина от васалите на Мацумае му дължат пари и се разплащат с информация. А може и с други услуги, като например да премахнат човека, който разследва извършено от него престъпление.

— Моето убийство би било достатъчно голяма услуга за опрощаването на всякакъв дълг.

Сано видя как стрелата на подозрението се отклонява от чичото на владетеля Мацумае и се насочва към войниците му, които също бяха имали възможност да го премахнат.

— Това не е всичко, което успях да науча — продължи Хирата. — Според търговеца на злато тук не са обичали особено Текаре.

Той описа нейните амбиции, начините, по които се бе възползвала от мъжете и после ги бе изоставяла, ревността, която бе пораждала и сред японците, и сред езо, и неприятностите, които бе предизвиквала навсякъде.

— Не че вярвам на всичко, изречено от Дайгоро, но това би могло да обясни в известна степен защо някой би желал смъртта на Текаре.

Сано се замисли над новата информация за жертвата на убийството.

— Императрицата на Снежната страна. Питам се как така е станала шаманка. Ако наистина е била постоянен източник на неприятности, значи си е била създала врагове и в крепостта.

— Може да е прилагала същите номера и на васалите на владетеля Мацумае, с които е прилъгвала миньори, рибари и търговци — предположи Фукида.

— Ако е така, те не биха имали нужда от заповедта на търговеца на злато за премахването ѝ — рече Сано.

— Колко васали на владетеля Мацумае живеят в крепостта Фукуяма и околността? — попита Хирата.

— Твърде много — отвърна Сано, виждайки как броят на потенциалните заподозрени започва застрашително да нараства.

— Ще трябва да разпитаме всички — рече Хирата.

— Кое то никак няма да е лесно, докато се намираме под техния надзор.

Сано се запита колко ли щеше да продължи това разследване. Щеше ли да успее да разреши случая, преди търпението на владетеля Мацумае да се изчерпа и да отстъпи пред лудостта му?

Пристигнаха слуги, които донесоха вечеря, и хората му се нахвърлиха върху блюдата с неистов апетит.

— Хич не е лошо — отбеляза Маруме. — Какво е?

— Кнедли с корени от лилия — поясни Плъха, докато поглъщаше лакомо храната си. — Задушена съомга, приготвена с папрат, чесън и подбел. Вино от просо. Традиционни ястия на езо. Дори най-високопоставените японци тук са принудени да ги ядат поне през част от времето, иначе са обречени на глад. Продуктите от Япония не стигат.

Сано хапна, за да съхрани силите си, макар че изобщо не беше гладен. Още един ден бе отминал, а той все още не бе открил сина си. Предстоеше му дълга, тягостна студена нощ. Къде ли беше Рейко?

В този момент чу как външната врата се отваря, и долови в коридора гласовете на стражите и боричкане. На прага се появи Окимото, който въведе в стаята Рейко. Сано въздъхна с облекчение, но се стъписа от външния ѝ вид. Съпругата му носеше палто от еленова кожа и твърде големи за нея ръкавици и ботуши. Беше изцапана с кал, косите ѝ бяха разрошени, а очите ѝ проблясваха диво.

— Намерихме я да се крие в бараката за въглища — обясни Окимото. — Внимавайте повече да не напуска стаята, предупреждавам ви!

Капитанът бутна Рейко към Сано и си тръгна. Сано я пое в обятията си. Тя трепереше от студ и страх. Той я настани да седне до един от мангалите и сложи купичка с греяно вино в ръцете ѝ, които трепереха тъй силно, че трябваше да ѝ помогне да отпие. Избърса изцапаните ѝ със сажди страни с платнена кърпа. Постепенно виното възвърна цвета им.

— Къде бяхте? — попита детектив Маруме.

— Толкова се притеснявахме за вас — добави Фукида.

— Отидох да търся Масахиро — отвърна тя, тракайки със зъби.

Което не бе изненада за Сано, но въпреки това той бе разстроен.

— Не биваше да го правиш. Владетелят Мацумае заплаши да ослепи неколцина от войниците, ако не те заловят. Хората му толкова се страхуват от него, че направо обезумяха. Можеше да те убият.

Рейко заговори през него, все едно не бе чула думите му.

— Разбрах какво се е случило с Масахиро...

И тя ги заля със своя трескав и несвързан разказ за това, как синът им пристигнал във Фукуяма и как войниците на владетеля Мацумае убили придружителите му.

— Прислужницата ги е видяла. Но една от наложниците езо твърди, че е жив, там в кулата.

Сано бе удивен, че все пак Рейко бе успяла да открие къде се намира синът им. Дори и след девет години брак нейната смелост, способности и късмет не преставаха да го изненадват. И слава на Небесата, Масахиро беше жив!

— Но не можах да се добера до него — продължи Рейко с треперещ глас. — Кулата се охранява. Стражите ме видяха и се втурнаха да ме преследват — тя задърпа Сано с трескав поглед. — Трябва да отидем при Масахиро. Не можеш ли да ни измъкнеш от тук?

Самият той отчаяно копнееше да спаси сина им, особено след като вече знаеше къде се намира и колко близо е. Искаше му се да си проправи път до кулата с голи ръце. Но вместо това обясни на Рейко колко ограничена бе свободата, с която разполагаше, и ѝ описа сложното положение, свързано с владетеля Мацумае.

— Една-единствена погрешна стъпка може да го тласне отвъд. Способен е да убие всички ни. И тогава Масахиро ще остане пълен сирак в този ад.

Рейко кимна отчаяно, знаейки, че съпругът ѝ казва истината.

— Най-доброто, което можем да сторим, е да разкрием извършителя на престъплението — рече Сано. — Може би тогава владетелят Мацумае ще си възвърне разсъдъка... или духът на Текаре ще го напусне, какъвто и да е случаят... тогава ще ни върне свободата — на нас и на Масахиро — и ще можем да се приберем у дома.

Рейко не попита кога може да стане това, нито изрази несъгласие. Седеше напълно неподвижна, затиснала уста със свити юмруци, с блуждаещ поглед. Сано чувстваше отчаянието ѝ, както и усилията ѝ да се владее, за да не му бъде в тежест. Смутени, че стават свидетели на мъката ѝ, другите мъже се измъкнаха безшумно от стаята, оставяйки ги сами. Той виждаше, че съпругата му може всеки миг да рухне психически. Трябваше да ѝ вдъхне някаква надежда и да

измисли нещо, което да я отвлече от мисълта, че синът им е затворен наблизно — недостъпен и кой знае в какво състояние.

— Рейко *сан*, чуй ме — рече той.

Тя отпусна ръце и отправи към него тъй преливащ от болка поглед, че Сано едва намери сили да не отвърне очи.

— Колкото по-бързо разреши случая, толкова по-бързо всичко ще се оправи. Имам нужда от помощта ти.

— Помощ?

Единствената дума, която изрече, говореше, че тя няма какво да му предложи, и изразяваше учудването ѝ, че Сано може да очаква от нея да се вълнува от разследването в такъв момент.

— Да — отвърна Сано. — Винаги си ми помагала при трудни случаи. Помниш ли какво стана, докато се женехме? И как сватбеното ни тържество бе провалено от убийството на любимата наложница на шогуна?

Рейко гледаше така, все едно настоящите ѝ тревоги бяха заличили напълно щастливите спомени от миналото.

— Ти искаше да ми помогнеш да разкрия убиеца. Аз не ти позволих, защото смятах, че разследването *на убийства не е женска работа* и че от теб няма да има полза — Сано се усмихна: мисълта за онази млада, дръзка, страстна Рейко сгря сърцето му. — Е, стана ясно колко малко съм знаел. Ти доказа, че не съм прав.

Стори му се, че трагичното изражение на Рейко се промени от почти недоловима, призрачна усмивка. Насърчен от този действителен или въображаем знак, че думите му бяха стигнали до съзнанието ѝ, той продължи:

— Без теб нямаше да разреши онзи случай, нито другите, които последваха. Независимо от бедите или опасностите нищо не бе в състояние да съкруши смелостта ти, готовността ти да отидеш, където грабва, и да свършиш необходимото. Винаги можех да се осланям на теб.

Сано взе ръцете ѝ в своите. Те бяха свити в юмруци, сковани и ледени.

— Мога ли и сега да разчитам на помощта ти?

Рейко извърна поглед. Сано усети в нея същото, което бе изпитал, когато смяташе, че владетелят Мацумае е убил сина му — изкушението да се предаде, липсата на сили да продължи напред.

Долови обаче и упорития дух у Рейко, който отказваше да приеме поражението. След един дълъг миг тя промълви:

— Какво искаш да сторя?

Сано почувства облекчение.

— Преди да влезеш, с Хирата обсъждахме какво сме научили досега за убийството. Изглежда, Текаре е имала доста врагове. Някои от тях вероятно са тук, в самата крепост. Съществуват няколко възможности, които трябва да се разследват, и на теб със сигурност ще ти провърви повече, отколкото на мен.

Рейко вдигна очи към съпруга си. Той с удовлетворение забеляза проблясващия в тях интерес.

— Жените?

— Да — отвърна Сано. — Те са познавали Текаре и вероятно ще са по-склонни да разговарят с теб, отколкото с мен.

Това бе силата на Рейко като детектив — умението ѝ да се сближава с жените, свързани по някакъв начин с престъплението, и да ги предразполага така, че да извлича от тях най-съкровени факти. Тя каза:

— Вече знам, че японките мразят наложниците езо. А може и самите наложници да не са се погаждали помежду си — природното ѝ любопитство се съживи. — Ако някоя от тези жени е убила Текаре, ще го разбере.

— Хубаво — рече Сано със съзнанието за неистовото усилие, която тя правеше заради него и сина им.

— Но как ще говоря с тях, като съм затворена тук?

Това изглеждаше незначителна пречка в сравнение с останалите, които вече бяха преодолели заедно.

Сано отвърна:

— Още утре ще ти осигуря някакъв начин.

13 ГЛАВА

Утрото настъпи сиво и спокойно. Въздухът бе по-топъл, тъй като струпалите се над Фукуяма облаци бяха притъпили резеца му. Когато Сано, Хирата, детективите и Гизаефон поеха през терена на крепостта, пушекът от комините разстилаше в небето същия цвят. Сутрешната дрезгавина потапяше дървета и постройки в мрачно еднообразие. Снегът изглеждаше матов и рохкав, без блясък или сенки. Сано усещаше, че ще вали и още, долавяше мириса на сняг като прах, готов да вледенява, да потиска и да забулва.

— Как е ръката ви? — попита Гизаефон.

— По-добре — отвърна Сано, макар че го болеше, а шевовете горяха. — Как се чувства владетелят Мацумае?

— По-зле — грубите черти на Гизаефон бяха набраздени от тревога. — Идеята да го безпокоим точно сега никак не е добра. Съветвам ви да изчакаме.

— Не е възможно.

Разследването трябваше да продължи. Всичко зависеше от неговия край. Всяка отделна стъпка изискваше одобрението на владетеля Мацумае и Сано нямаше да допусне то да бъде възпрепятствано от Гизаефон, един заподозрян. Гизаефон сви рамене.

— Ваша грижа.

Той отвори една порта и ги въведе в малка гора резерват. През вечнозелените дървета и оголелите клони Сано съзря висока, четвъртита наполовина дървена постройка. От нея се носеха пронизителни писъци.

— Владетелят Мацумае надзирава своите ястреби. Държи ги ето там — поясни Гизаефон.

Той въведе Сано и Хирата в постройката. Заляха ги гръмки писъци. Сано видя трийсетина хищни птици, завързани за прътове — грамадни орли и по-малки ястреби и соколи. Някои от тях пищяха непрестанно, извитите им човки се отваряха и се затваряха, а очите им гледаха свирепо. Други бяха с кожени качулки на главата. Стояха тихо

и неподвижно. Размахваха се огромни крила, раздвижвайки въздуха, наситен с острия мирис на птичи тор и зловонието на гнило месо.

Владетелят Мацумае стоеше в средата на помещението и ругаеше трима самураи.

— Тези птици са мръсни. Зарязали сте драгоценните ми ястреби!

Мъжете смирено мълвяха извинения. Гизаефон се приведе към ухото на Сано и поясни приглушено:

— Пазачите бяха заети да охраняват пристанището, и то по негова заповед. Откакто онази жена умря, сега за пръв път обръща внимание на ястребите си.

— Вие двамата, почистете мястото незабавно! — нареди владетелят Мацумае, сочейки към мъжете.

Самият той изглеждаше занемарен също като птиците. Мустаците и бакенбардите му бяха прорасли в неугледна брада, косите му бяха дълги и сплъстени. Беше облечен в дрипав кожух, а кожените му ботуши бяха протрити и кални.

— А ти ми помогни да огледам ястребите.

Двамата самураи се заеха да пометат птичия тор, перата и нечистотиите. Третият последва владетеля Мацумае, който се отправи към Сано.

— Какво искаш? — попита рязко Мацумае.

Сано с тревога забеляза две светли точки в очите му — едната от собствената му душа, а другата от духа, който го бе обсебил.

— Да ти кажа какво възнамерявам да свърша днес.

— Много добре — рече владетелят Мацумае със сговорчивост, която Сано прие с недоверие. — Можем да говорим, докато оглеждам ястребите си.

Пазачът метна плътно парче плат върху един загладен сив сокол и вдигна птицата от кола, на която бе кацнала. Тя се опита да клъвне владетеля Мацумае, докато той преглеждаше ноктите, клюна, очите и перата на хищната птица.

— Почисти тези нокти — нареди той. — Превържи счупените пера. Тя е подаръкът ми за шогуна. Трябва да е свършена.

Вероятно бе забравил, че е изпаднал в немилост, задето не бе пращал дарове на шогуна. Сано усещаше в него бдителното заплашително присъствие на Текаре. Пазачът върна ястреба на пръта

му. Владетелят Мацумае хвърли на сокола малка мишка от една кофа, пълна с умрели гризачи, и той я погълна тутакси.

— Бих искал Хирата сан да разговаря още веднъж с езо — рече Сано. — Молим за разрешението ти да отиде в техния стан тази сутрин.

Гизаемон измърмори под нос:

— Най-накрая някой да потърси убиеца там, където трябва.

— Имате го — рече владетелят Мацумае, докато той и пазачът се боричкаха с един ястреб, който се съпротивяваше под парчето плат и надаваше писъци. Миг по-късно заговори отново, този път с настоящия глас на Текаре, изпълнен с подозрение: — Защо му позволяваш да преследва сънародниците ми?

Той отвърна със собствения си глас:

— Може сред тях да са убийците ти.

— Но може да са и сред твоите хора. Ще ги оставиш ли да се измъкнат безнаказано?

— Не, любима моя — владетелят Мацумае се държеше ту като мъж, ту като жена. — Просто искам да съм сигурен, че няма да пропусна нищо.

Сано слушаше ужасен. Сега владетелят Мацумае не само говореше с езика на Текаре, той разговаряше с нейния дух, почти изцяло подвластен на неговите желания.

Гизаемон прошепна:

— Предупредих ви — той нареди на трима стражи да отведат Хирата в стана на езо и добави: — Създаде ли някакви неприятности, тутакси ви пращам в Далечния север.

— Вземи със себе си Маруме и Плъха — обърна се Сано към Хирата.

Хирата замина със своя ескорт. Сано каза:

— Владетелю Мацумае, моля за позволения ти моята съпруга да посети твоята.

— Съветвам ви да откажете — обади се Гизаемон.

— Тъй ли? — владетелят Мацумае стържеше с нож мръсотия изпод ноктите на един ястреб. — И защо?

— Госпожа Рейко може отново да се опита да избяга. Трябва да седи заключена в стаята си, където можем да я наблюдаваме.

— Тя ми обеща, че ще се държи прилично — рече Сано.

— При все това идеята не е добра — настоя Гизаефон. — Госпожа Мацумае е в траур. Едва ли би приела с охота да се притеснява, оказвайки внимание на неканена гостенка.

Тревогата му за госпожа Мацумае прозвуча на Сано по-скоро като извинение, за да не допусне среща между двете жени, отколкото като искрено съчувствие за опечалената.

— Може компанията на съпругата ми да разведри госпожа Мацумае — каза Сано.

— Едва ли — възрази Гизаефон. — По-добре забрани това посещение, почитаеми племеннико.

Сано се запитва дали Гизаефон не се бе досетил, че Рейко му съдейства в разследването на убийството и възнамерява да изкопчи сведения от госпожа Мацумае. Подозрението му към Гизаефон нарасна.

— Какво мислиш, любима моя? — попита владетелят Мацумае и отвърна с гласа на Текаре: — Смятам, че идеята е добра — после отново със собствения си глас обяви: — Ще дам разрешение на госпожа Рейко да посети съпругата ми.

Сега Сано се запитва дали той... или Текаре... подозираха, че госпожа Мацумае е замесена в убийството.

Съсредоточен в сокола, който преглеждаше в момента, владетелят Мацумае не прояви никакви видими признаци, които да помогнат на Сано да се ориентира.

— Чичо, само се погрижи през цялото време до нея да има стражи.

— Твоя воля.

Помръкналият поглед на Гизаефон подсказваше колко неприятно му е да бъде командван дори от своя племенник, а камо ли от някакъв си дух.

Птиците вече бяха по-спокойни. Само най-голямата — великолепен орел със златисто оперение — продължаваше да надава кръсъци. Владетелят Мацумае нахлузи ръкавица на лявата си ръка и подсвирна. С мощен мах на крилата си орелът се озова върху юмрука му. Владетелят Мацумае го възнагради с умряла мишка. Сано си помисли колко варварски изглежда този древен спорт — обучаването на ловни соколи. Откакто преди около единайсет века будизмът се бе установил в Япония, ловуването бе изпаднало в немилост, защото

будисткото учение забраняваше яденето на месо. Повечето самураи отглеждаха соколи просто в знак на почит към древната традиция. Но Езогашима бе безкрайно далеч от съвременното японско общество. Тук кървавият спорт процъфтяваше. Сано проявяваше обаче повече интерес към един друг вид ловуване — издирването на убиеца.

— Какво друго възнамеряваш да правиш? — попита владетелят Мацумае.

— Двамата с детектив Фукида ще огледаме мястото на убийството — отвърна Сано.

— Това е загуба на време — изсмя се язвително Гизаефон. — Там вече няма нищо за гледане.

— Все пак искам да погледна — Сано се запита какво ли бе онова, което Гизаефон не искаше да установят.

— Не възражам — владетелят Мацумае развърза въжето, с което орелът бе вързан за пръта му. — И аз — прозвуча като ехо и гласът на Текаре. С рязко движение владетелят Мацумае отгласна орела от юмрука си. Той се издигна и закръжи наоколо, а останалите птици подновиха кръсъците си и запляскаха с криле, все едно му завиждаха за свободата. — Нещо друго?

— Молба от страна на езо — рече Сано. — Молят за разрешение да организират подобаващо погребение на Текаре.

— Погребение? Да я заровят в земята? — възкликна владетелят Мацумае ужасен. — Да ми я отнемете! — той склочи ръце, все едно обгърна любимата си. — Тленните ѝ останки са единственото, което имам от нея. Как можеш да искаш от мен да се разделя с тях?

— Езо казват, че погребението ще ѝ помогне да премине в света на духовете — рече Сано. — Тогава ще престане да те обсебва.

— Но аз не искам тя да отива в друг свят, не искам да ме напуска!

Владетелят Мацумае размахна ръце. С едната удари орела, който прелиташе покрай него. Объркан или изплашен, той изкряска и се устреми право към Сано.

— Внимавайте! — викна детектив Фукида.

Орелът се озова тъй близо до Сано, че той видя искрящите петънца в златистите му очи. Приведе се рязко и почувства как крилата му го бръсват по главата. Владетелят Мацумае се засмя гръмко. Орелът на няколко пъти се сниши рязко, връхлитайки Сано, който успя да го

избегне. В същото време соколите се разкряскаха. Фукида погна птицата с викове. Тя се стрелна към него и после отново към Сано. Вдигнал ръце, за да се предпази от ноктите ѝ, Сано рече:

— Едно погребение може да разкрие истината около убийството на Текаре.

— Глупости — започна владетелят Мацумае, а после произнесе с гласа на Текаре: — Чакайте, господарю, той може да се окаже прав.

— Но аз не искам ти да отиваш в света на духовете, любима моя. Не искам да ме напускаш!

— Няма. Едно погребение не може да ме откъсне от вас. Искам да разбера кой ми отне живота.

Събрал молитвено ръце, владетелят Мацумае възкликна в празното пространство:

— Обещаваш ли?

— Да. Сега остави почитаемият дворецов управител жив, за да свърши онова, което е започнал.

— Добре, любима моя.

Владетелят Мацумае вдигна къс месо и подсвирна. Орелът кацна на юмука му, погълна месото и прибра криле. Сано изпита облекчение и в същото време удивление, че току-що го бе спасил един дух.

— Погребението ще бъде извършено утре сутринта — заяви решението си владетелят Мацумае. — Междувременно дворецовият управител Сано ще продължи разследването си. Чичо, отведи го на местопрестъплението.

Гизаефон се навъси, недоволен, че за пореден път му бе натрапена чужда воля.

— Добре, дворецов управителю Сано — Този път победи, говореше тонът му. — Да приключваме с тази работа.

Пътят до мястото на убийството започваше отвъд задната порта на крепостта, спускаше се надолу по хълма през няколко групи скупчени едно до друго дървета и минаваше по една отъпкана пътека, която по-нататък поемаше в две различни посоки. Едното разклонение продължаваше да се спуска по хълма към града. Другото поемаше по

един хребет, ограден от голи дървета. Следвайки Гизаефон по него, Сано видя океана, сив и мрачен, наподобяващ кована стомана.

— Не че и аз не бих искал да се отърва от онзи труп в постройката за чаена церемония, но не биваше да споменавате за погребение пред моя племенник — рече Гизаефон. — Това винаги го разстройва.

— Можеше да ме предупредиш — отвърна Сано.

— Следващия път ме послушайте, когато ви кажа да стоите далеч от него.

Пътеката пое нагоре и навлезе в гора, която бе тъй гъста, че закриваше изцяло гледката към Фукуяма. Наоколо цареше тишина, нарушавана единствено от случаен птичи крясък. Сано имаше чувството, че се е озовал в самото диво сърце на Езогашима, и трудно можеше да повярва, че се намира на кратко разстояние пеша от цивилизацията.

— Какво е дирила тук Текаре?

— По-нататък има горещ извор. Жените от крепостта обичат да се къпят там.

Гизаефон отново задържа клечка от сасафрас. Освен аромата на подправката Сано долови в дъха му възкисел мирис. Вероятно Гизаефон имаше проблеми с храносмилането и лавърът успокояваше неразположението в стомаха му.

— И изминават целия този път извън крепостта заради една баня? — попита Сано, озадачен от този странен според него обичай.

— През зимата сгряването на вода отнема много време. Но изцяло Езогашима има извори, които по естествен път се пълнят с гореща вода през цялата година. Когато искат да се изкъпят, жените идват тук. Няма нужда да чакат ваната да се затопли. А и водата в тях е лековита.

Свеждайки поглед към покритата със сняг пътека, Сано видя, че двамата с Гизаефон стъпват върху чужди, по-малки следи. Очевидно изворот се използваше често, макар че от крепостта до него се стигаше пеша, а времето беше студено. Вече долавяше влагата и топлината му, както и лекия мирис на сярата.

— Къде е бил поставен пружиненият лък? — попита Сано.

— Там горе.

Гизаемон спря и посочи към едно място в гората, където от няколко паднали дървета бяха останали само нащърбени пънове. Намираше се по права линия от пътеката и от него се откриваше добра видимост.

— Връвта, опъната през пътеката, е била завързана ето там — поясни Гизаемон и посочи един бор от другата страна.

Сано и Фукида огледаха ствола на дървото. После отидоха до мястото, където е било оръжието на убийството. Снегът там изглеждаше непокътнат, ако не се смятаха няколкото дребни следи от животни.

Гизаемон рече:

— Надявам се, че сте удовлетворени. Казах ви, че само си губите времето.

Сано и бездруго едва сдържаше разочарованието си. Беше се надявал да открие някаква следа, която да подпомогне разследването му. Щом се върнаха на пътеката и отново поеха пеша, Фукида попита:

— Къде е сега пружиненият лък?

— Владетелят Мацумае го нацепи с брадва и зарови парчетата. Трябваше някъде да си излее гнева.

Дотук с надеждата да огледат оръжието на убийството за някакви следи. Сано попита:

— Къде е бил намерен трупът?

Гизаемон направи още дващестина крачки. Сано и Фукида го последваха и спряха до него. Гизаемон се ухили:

— Точно където сте застанали.

Сано сведе поглед и в съзнанието му изплува образът на жената, която сега бе положена в постройката за чаена церемония. Текаре лежеше с разпилени черни коси на земята, застлана с борови иглички и шума. Тялото ѝ не бе съсухрено, а младо, силно и жизнено. Лицето ѝ не се разлагаше, а бе гладко и красиво. Кръвта от раната ѝ проблясваше тъмночервена, прясна, покапала по пътеката между трупа и мястото, където Текаре се бе препънала във връвта. Образът бе тъй жив, че Сано почувства същността на жената, страстна и буйна. Примига и видението изчезна. Усети, че се взира в голия сняг.

— Паднала е на това място — поясни Гизаемон. — Била е доста силна, за да стигне чак дотук, преди отровата от стрелата да я убие.

— Кой е открил тялото ѝ? — попита Сано.

— Говорите с него — отвърна Гизаефон.

„Все пак се добрахме до нещо“, помисли си Сано.

— И как се случи така, че точно ти си намерил Текаре?

— Същата сутрин владетелят Мацумае поиска да бъде с нея. Не я открихме в женското крило. Леглото ѝ бе непокътнато. Търсихме я из цялата крепост, но от нея нямаше и следа. Аз водех групата стражи, които проверяваха тази пътека.

— Защо точно твоят отряд се е отправил насам?

Гизаефон сви рамене:

— Просто късмет, предполагам.

Но човекът, открил трупа, често се оказваше убиецът. Може би Гизаефон е знаел къде да намери Текаре, защото именно той ѝ е заложил пружинения лък. Може би е искал да се озове пръв на мястото, за да провери дали капанът му си е свършил работата. В случай че убийството бе негово дело, това обясняваше защо толкова се стараше да попречи на Сано... или на Рейко... да открият някакви улики. Но ако не беше, тогава Гизаефон представляваше важен свидетел.

— Разкажи ми какво видя, когато откри Текаре — рече Сано.

— Пружиненият лък, хлабавата връв... — Гизаефон посочи към мястото, където ги бе намерил. — Стрелата на земята, където я е захвърлила, след като я е изтръгнала от тялото си. Кървавата диря, водеща до тялото ѝ.

— Наоколо имаше ли някой друг?

— Поне аз не видях — Гизаефон изгледа Сано с презрение. — Убиецът може да е заложил капана по всяко време, преди тя да се появи на пътеката. Това е преимущество на пружинения лък. Не е нужно да си там, за да повалиш своя дивеч.

— Някои убийци обичат да гледат как жертвите им умират — отбеляза Сано.

— Ако е било така, може да е гледал и да си е отишъл много преди аз да пристигна — рече Гизаефон. — Тялото на Текаре бе вкочанено. Умряла е още през нощта.

Обстоятелствата около убийството безпокояха Сано.

— Ти спомена, че освен Текаре и други жени използват този извор?

— Точно така.

— Тогава капанът може да е бил заложен за някоя от тях.

— Възможно е — съгласи се Гизаефон, — само дето тя обичаше да идва тук през нощта. А и какво значение има? Дори и мишената да не е била Текаре, пак трябва да откриете нейния убиец.

— Така е — съгласи се Сано, но всъщност това беше от значение.

Ако Текаре не е била набеязаната жертва, значи предишният ден е бил пропилян в излишни разпити, свързани с нея. Ако действителната цел на убиеца е била друга жена, тепърва трябваше да открива нови мотиви, заподозрени и улики. И което беше по-лошо — ами ако убиецът не е имал предвид конкретна жертва? Ако е бил като ловец, на когото му е все едно кой точно елен ще прониже, стига да има улов? Как би могла логическата детективска работа да разкрие едно такова извършено напосоки престъпление?

Все пак Сано смяташе, че ако не установи друго, най-добре е да действа, изхождайки от постановката, че набеязаната жертва е била Текаре. При цялата враждебност и силни страсти, които Текаре бе разбунила, тя изглеждаше идеалната мишена за убийство.

А мъжът до Сано представляваше идеалният заподозрян.

— Откъде знаеш, че Текаре е обичала да се къпе в горещия извор през нощта?

— Въпрос на осведоменост.

— А може би си запознат с навиците на Текаре, защото си я наблюдавал, преследвал си я, дебнал си я като дивеч в гората.

— Пак ме нарочихте, нали? — възкликна ядно Гизаефон. — Казах ви, че не съм убил Текаре. Но като ви бива толкова в изграждането на теории, обяснете ми тази: Защо ми е да убивам жената, която владетелят Мацумае обича? За мен той е най-важният човек на света — върху лицето му се изписа горда яростна нежност. — Как бих могъл да му причиня болка?

Сано не разполагаше с отговор. Това бе най-слабият момент в подозренията му срещу Гизаефон. Гизаефон се изсмя.

— Така си и мислех. Може би сега ще ми повярвате, когато ви казвам, че убиецът на Текаре е от местните.

— Ако ти повярвам, това ще ти послужи за основание да поробиш местните и да превземеш Езогашима.

Гизаемон подмина намека на Сано, че е виновен и че пренасочва вината за убийството върху невинни хора, за да избегне наказание.

— Те са хитри, безчестни хора. Пълна противоположност на самураите — Фукида завъртя очи и погледна Сано — те бяха срещали твърде много самураи, които представляваха позор за Пътя на война. — И не уважават японските закони. Ако някой от техните наруши правилата им, те се оправят помежду си по свой начин. Така са постъпили и с Текаре.

— Императрицата на Снежната страна? — повтори Сано. — Жената, предлагала услуги на мъже срещу подаръци и после изоставила съпруга си, за да дойде в града като любовница на японци?

Язвителен присмех сгърчи подобната на пергамент кожа около очите на Гизаемон.

— Както виждам, Хирата сан си е поговорил с търговеца на злато. Трябва да се вслушате, почитаеми дворцов управителю. Това ще ви отведе при убиеца.

— Урахенка? — попита Сано, спомняйки си младия езо и неговото страстно твърдение, че обичал жена си, че искал тя да се върне при него и че бил пристигнал в град Фукуяма да я спаси. Бе заявил гневно, че не е убил съпругата си, но отказът му звучеше по-правдоподобно, преди търговецът на злато да обрисова Текаре в лоша светлина.

— Не е той. Урахенка няма властта да действа самостоятелно. Говоря за главатаря.

— А на него пък защо му е да убива Текаре? Тя е била шаманката на селото. Той е искал да я върне обратно за доброто на племето.

— Ако му вярвате, ще ви продам горещия извор да си го носите в Едо — Гизаемон се обърна и пое надолу по пътеката, откъдето бяха дошли. — Не, целта му е била да я накаже.

— За какво? — докато крачеше редом с Гизаемон, Сано се почувства изгубен в тази земя с непонятни обичаи.

— За всичките й прегрешения. Езо вярват, че шаманката поддържа селото в хармония с космоса. Ако е добро момиче, съдбата е благосклонна. Ако ли не, духовете им пращат болести, глад и смърт. Текаре е нарушила природното равновесие. Единственият начин то да

бъде възстановено е бил чрез нейната смърт. Затова езо е трябвало да я убият, което е било дълг на техния главатар.

Сано се навъси. Главатарят Аветок му бе направил впечатление на открит и честен човек, но не беше изключено да е сбъркал в преценката си, тъй като не познаваше местните. Може би си ги представяше като диваци, чиито мотиви и взаимоотношения бяха далеч по-проста, отколкото на японците. Може би твърде прибързано бе решил, че са неспособни на измама и притворство. Криеха ли някакви тайни зад бариерата на културните различия? Проумяването на същността им можеше да се окаже решаващо за разкриването на престъплението, но Сано разбираше сънародниците си много добре. Гизаемон се държеше като войник примамка, отклоняващ врага по фалшива следа.

— Ти каза, че Текаре е нарушила природното равновесие. Тук ли го е сторила? Причинила ли ти е някакви неприятности? — попита Сано.

Както вървяха надолу по пътеката, Гизаемон изсумтя. Може би искаше да покаже, че една обикновена езо е твърде незначителна, за да му създаде грижи.

— Не си знаеше мястото в този свят. Но това не беше моя работа. Беше си грижа на варварите. И техният главатар се разправи с нея.

Опитът да бъде притиснат Гизаемон бе като опит да бъде прикована към дъска змиорка, която във всеки един миг успява ловко да се изплъзне. Сано отбеляза:

— Ти май знаеш доста за езо.

— Така си е редно. По-голямата част от живота си съм прекарал на тяхна територия.

— А това предполага, че знаеш как да си служиш с техните оръжия — рече Сано, — като например с пружинения лък.

Гизаемон спря на мястото, където бе минавала опънатата през пътеката връв. На грубоватото му лице се изписа гняв.

— За последен път заявявам — не съм убил тази жена. За ваше добро е да престанете да ми приписвате убийството. Когато на владетеля Мацумае му омръзне да ви чака да разкриете престъплението и ви прати на смърт, не ми казвайте, че не съм ви предупредил.

Без да допуска да бъде сплашен или отклонен от целта му, Сано попита:

— Къде беше в деня на убийството на Текаре, преди тя да задейства капана?

— Далеч от нея. И няма как да докажете, че не е вярно.

— Използвал ли си някога пружинен лък?

В тона на Гизаемон се прокрадна снизхождение:

— Ако искате да научите нещо за този лък, нека ви обясня. В използването му няма никакъв майсторлък. Там е цялата работа. Не е нужно да си добър стрелец. Просто го слагаш, нагласяваш го в нужната посока и опъваш връвта. После се отдалечаваш и чакаш. И в един момент...

Той заби юмрук в дланта си.

— Всеки с малко сила и ум в главата може да уцели. Дори и жена.

14 ГЛАВА

При входа към жилищните помещения на госпожа Мацумае стражите заявиха на Рейко:

— Ние ще чакаме тук. Не се опитвайте да правите каквото и да било.

Рейко се поклони хрисимо, макар че вътрешно едва удържаше негодуванието си. Ако искаше да намери Масахиро, трябваше да заблуди стражите, че могат да ѝ се доверят, за да може по-късно да избяга отново.

В стаята тя завари госпожа Мацумае, нейните помощнички и прислужницата Люляк. Госпожа Мацумае бе коленичила при една маса с разпънати по нея листове хартия и с четчица в ръка. Помощничките ѝ бъркаха и ѝ сипваха мастило. Действията им притежаваха строгата тържественост на религиозен ритуал. Люляк разпалваше въглените в един от мангалите. Тя крадешком отпрати приветлива усмивка на Рейко. Останалите дами се поклониха вежливо.

— Добро утро — поздрави господарката Мацумае.

Дори оскъдните думи, които изрече, показваха недвусмислено, че, виждайки отново Рейко, не прелива от щастие. Рейко от своя страна си даде сметка, че ако иска да получи някаква информация, трябва да предложи сериозно обезщетение.

Тя коленичи и се поклони:

— Съжалявам за дъщеря ви. Не трябваше да говоря тъй безчувствено предишния път. Моля, приемете моите съболезнования.

— Благодаря — госпожа Мацумае изглеждаше леко умилостивена. — Беше неправилно от моя страна да се отнеса толкова нелюбезно с една знатна гостенка. Моля да ми простите.

Въпреки това извинение Рейко изпита нов пристъп на неприязън към госпожа Мацумае. Сега, след като вече знаеше за загубата ѝ, не желаше да стои близо до тази жена. Изпитваше неразумен, но силен страх, че скръбната ѝ орис ще се прехвърли и върху нея. Не биваше обаче да ѝ позволи да усети опасенията ѝ.

— Няма какво да ви прощавам — отвърна Рейко, насилвайки се да вложи в тона си състрадание. — Разбирам.

— Дъщеря ми бе единственото ми дете — госпожа Мацумае топна четчицата в мастилото и нарисова няколко линии на един от листовите — упражнение по калиграфия, предположи Рейко. — Беше едва осемгодишна, когато се спомина.

Рейко проявяваше разбиране към желанието ѝ да говори за дъщеря си, но не искаше да слуша, защото усещаше ужасно сходство между съдбата на една жена, чието дете бе изчезнало, и друга, която го бе загубила завинаги. Тя си представи как реди подобни слова: *Масахиро бе единственото ми дете. Беше едва осемгодишен, когато се спомина.*

Госпожа Мацумае я наблюдаваше в очакване на някаква реакция. Рейко пък имаше кошмарното усещане, че двете си бяха разменили ролите и сега тя ѝ разказваше своята трагедия. Изрече с усилие:

— Може ли да попитам за името на дъщеря ви?

— Нобуко.

Господарката Мацумае произнесе думата някак проточено, все едно бе магия, която можеше да възкреси умрялото дете.

— Беше такова прекрасно малко момиченце — обади се една от помощничките ѝ.

Предишния път Рейко не им беше обърнала внимание и всички ѝ се бяха сторили еднакви. Беше забравила имената им, но сега забеляза, че всъщност значително се различават по външност. Онази, която се бе обадила, бе прехвърлила трийсетте, слаба като бамбуково стъбло, с интелигентно изражение. Докато подготвяше още мастило за госпожа Мацумае, движенията ѝ бяха точни и премерени.

— Тъй добро и очарователно — изчурулика другата, която смесваше мастилото с вода. Тя имаше заоблена фигура и миловидно, не особено интелигентно лице, което приличаше на теменуга.

— Нобуко бе много сръчна и надарена — рече третата. Седнала най-близо до госпожа Мацумае, тя имаше силно, набито телосложение и едри черти. Ако си обръснеште темето и облечеше бойни доспехи, спокойно можеше да мине за войник. — Свиреше на шамисен^[1], пишеше поезия и бродираше. Почитаемата ѝ майка я бе отгледала и възпитала като истинска млада дама от Едо.

— Нищо особено — отбеляза глухо госпожа Мацумае, постави настрана свършената калиграфия и започна нов лист. — Беше съвсем обикновено момиче.

Въпреки задължителното принизяване тя се усмихна, поласкана от похвалите. После отново се натъжи:

— Климатът в Езогашима е много суров за деца. Миналата зима Нобуко се разболя. Треската и кашлицата все не минаваха. Тя напълно загуби апетита си — господарката Мацумае свъси вежди над калиграфията си. — Макар че лекарят стори всичко, на което бе способен, за да я излекува, усилията му се оказаха безполезни. Скоро тя вече бе толкова слаба, че не можеше да става от леглото.

Всеки изблик на болка у госпожа Мацумае нанасяше кървяща рана в сърцето на Рейко. *Политическият климат в Едо е твърде суров за деца. Миналата есен враговете на моя съпруг отвлякоха сина ни. Търсихме го из цяла Япония, но напразно.* Рейко изпита желание да затисне с длан устата на госпожа Мацумае, за да сложи край на този поток от пагубна зараза.

— Когато настъпи пролетта — продължи госпожа Мацумае — Нобуко сякаш се посъвзе. Кашлицата вече не беше толкова лоша. Започна да се храни и позакрепна. Но после...

Госпожа Мацумае млъкна по особен, тягостен начин. Цялата трепереше, сякаш завладяна от емоции, които заплашваха да я сринат. После прошепна:

— Държах Нобуко в обятията си, докато духът ѝ се преселваше в отвъдното. Сбогувах се с нея и се молах горещо да бъдем отново заедно след смъртта ми.

Ръката ѝ стисна конвулсивно четчицата, която пръсна наоколо мастилени капчици. Рейко имаше чувството, че вижда собствената си кръв върху белия лист. *Притисках Масахиро в обятията си, но бе твърде късно да се сбогувам с него. Неговият дух вече бе преминал в отвъдното. Дано моята смърт един ден ни събере отново.* Тя знаеше, че подобни мисли може да привлекат зла съдба, но не беше в състояние да се овладее.

Госпожа Мацумае изписваше лист след лист с маниакална отдаденост, след което се обърна към Люляк:

— Готова съм.

Люляк отмести металната скара, поставена върху мангала с дървени въглища. Госпожа Мацумае взе един лист и го пусна вътре.

— Горите собствените си писания? — отбеляза Рейко слисана.

— Това не са писания.

Преди да го предаде на огъня, госпожа Мацумае вдигаше всеки лист, за да може Рейко да го види. Бяха груби, неумело нахвърляни скици — кимоно на цветя, малка къща, чифт сандали, ветрило и една малка кукла.

— Ето ти някои неща, скъпа моя — прошепна госпожа Мацумае. — Твоята майка те обича.

Страниците се сгърчиха и почерняха в пламъците, към тавана се заизвива струя дим. Господарката Мацумае следваше древния обичай за изпращане дарове на мъртвите. Изкусните малки дървени фигурки вероятно не се намираха тук. Рейко се видя като старица, която изпраща играчки мечове и коне на своя син, не доживял да порасне, чиято смърт никога нямаше да престане да жалее. Не можеше повече да понася този разговор. Трябваше да смени темата, да получи информацията, от която се нуждаеше, и да си тръгне.

— Има и още нещо, за което трябва да ви помоля за извинение — рече тя. — Моля да ми простите, задето вчера застанах между вас и жената езо — макар че нямаше угризения, особено сега, след като Венте ѝ бе станала приятелка, тя продължи: — Съжалявам, просто не разбрах.

Върху лицето на госпожа Мацумае отново се изписа част от първоначалната враждебност.

— А сега вече смятате, че разбирате?

Температурата в стаята падна под нулата. Помощничките изгледаха укорително Рейко. Люляк я стрелна с предупредителен поглед.

— Два дни в Езогашима и вече сте веща — отбеляза с презрение господарката Мацумае. — Чужденците правят една и съща грешка. Решават, че знаят всичко за взаимоотношенията на това място, което е пълна заблуда.

Враждебността ѝ разпали гнева на Рейко подобно на искри, припламнали от ударите на кремък върху прахан. Госпожа Мацумае познаваше болката по изгубено дете, но въпреки това нямаше да

помогне на друга майка да спаси своето. Изоставяйки любезностите, Рейко попита:

— Защо сте настроена срещу наложниците езо?

— Те са грозни и смешни. Тези ужасни татуировки! Освен това са мръсни — госпожа Мацумае избърса четчицата си с гъба. — Вонят.

— Разнасят болести — обади се помощничката, която Рейко мислено бе нарекла госпожа Умница. — Съпругът ми се зарази от една от наложниците си и предаде болестта на мен. Затова съм бездетна.

— Те са вещици — обади се и госпожа Теменуга. — Правят зли магии, които...

Лишената от женственост госпожа Войнска се прокашля. Госпожа Теменуга тутакси затвори уста. Тя хвърли уплашен поглед към госпожа Мацумае. Рейко разбра, че госпожа Теменуга бе навлязла без позволение в друга опасна зона. Общуването в Езогашима бе изпълнено със скрити ями подобно на езеро, покрито с тънък лед.

— Сега, след като вече сте в Езогашима, по-добре внимавайте — заяви на Рейко госпожа Войнска. — Ако съпругът ви си легне с местно момиче, може да родите чудовище.

— Това е всичко, което ви е необходимо да знаете за езо — заяви решително господарката Мацумае. — Моят съвет към вас е да стоите далеч от тях.

Рейко установи, че тези жени будят у нея отвращение, което не бе изпитвала никога до този момент. Омразата им към езо изглеждаше различна от обикновените предразсъдъци срещу японците от нисшите класи. Това бе категорично заклеяване на цял един народ, което се основаваше на съмнителни идеи. Отношението, проявявано от госпожа Мацумае, не я сближаваше с Рейко, особено с оглед на факта, че една жена езо бе помогнала на Рейко, докато госпожа Мацумае ѝ бе отказала.

Окуражена от гнева си, Рейко съзнателно постави въпроса, който според нея бе най-болезненият.

— Чух, че наскоро тук е била убита някаква жена езо — рече тя. — Коя е била?

Помощничките поеха рязко въздух между свитите си устни. Вперила в Рейко настоятелен поглед, Люляк помръдна вежди и изрече само с устни: *Не сега.*

— Текаре — госпожа Мацумае изплю името, все едно бе жлъчка.

— Познавахте ли я? — попита Рейко.

— Едва ли имаше човек, който да не я познава — госпожа Мацумае така усърдно се стараяше да изчисти мастилото от четчицата си, че накъса космите ѝ. — Тя беше любовница на съпруга ми — гласът ѝ бе леден като зимата в Езогашима. — Той даде на Текаре стаи до моите. Отнасяше се с нея така, все едно бе законната му съпруга. Текаре смяташе, че господарката на тази крепост е тя, а не аз!

— Правеше каквото си поиска! — рече госпожа Теменуга, нетърпелива да се включи в обсъждането на тази интересна тема, която, така или иначе, бе подхваната.

— Правеше си гуляи в стаята с други жени езо късно през нощта. Когато господарката Мацумае ѝ казваше, че шумът ѝ пречи да заспи, тя само се смееше.

— Владетелят Мацумае даваше на Текаре куп неща, но на нея все не ѝ стигаха — заяви госпожа Умница.

— Позволяваше си да взема най-хубавите дрехи на госпожа Мацумае.

— В градината има беседка, където господарката Мацумае обича да седи, когато времето е хубаво — обади се и госпожа Войнска. — Текаре я взе за себе си. Когато господарката ѝ нареди да се премести, тя отказа.

— Аз ѝ се скарах. Казах ѝ, че трябва да си знае мястото и да покаже малко уважение и я зашлевих. И тя ме зашлеви в отговор! — господарката Мацумае докосна страната си, все едно още усещаше плесницата. — Каква наглост от страна на тази вещица!

Помощничките ѝ измърмориха неодобрително.

— Обикновено разрешавам сама проблемите в женското отделение — рече тя, — но срещу Текаре се оказах безпомощна. Затова отидох при съпруга ми. Разказах му за лошото ѝ поведение към мен, но той взе нейната страна. Заяви ми, че никой няма право да се меси, каквото и да искала, каквото и да правела. После ме наби и ме изхвърли навън на дъжда. Каза, че мога да остана там, докато съм готова да приема нещата такива, каквито са. Предупреди ме, че ако още веднъж посегна на Текаре, ще се разведе с мен и ще ме върне опозорена на семейството ми.

Госпожа Мацумае потръпна при тази възмутителна несправедливост. Остави четчицата си и се обгърна с ръце, все едно се

страхуваше, че иначе може да се разпадне.

— Е, прекарах три дни навън. Съпругът ми не омекна нито за миг.

— Никой нямаше право да я приближава — поясни госпожа Теменуга, — дори само да ѝ подаде храна или завивка.

— Наистина толкова лошо и бе тъй зле, че накрая трябваше да се подчини — добави госпожа Умница. — От този момент нататък Текаре ни управляваше, все едно бе императрица.

Императрицата на Снежната страна. Рейко си спомни разказа на Хирата, как Текаре си бе спечелила прозвището. Тя несъмнено бе създавала неприятности в женското отделение, както и сред мъжете, от които се бе възползвала.

— И какво направихте? — попита Рейко.

С горчив смях госпожа Мацумае отвърна:

— Какво можех да сторя? Примирих се с положението. Нямах избор.

— Човек би предположил, че Текаре е изпитала удовлетворение след тази победа — рече госпожа Теменуга със скрита наслада от клюката, — че най-накрая се е успокоила. Нищо подобно. Заповяда на бедната ни господарка да коленичи и да ѝ се кланя, когато се срещат.

— И господарката трябваше да се подчини или да бъде изхвърлена — сериозният маниер на госпожа Умница не скриваше удоволствието ѝ от драмата.

— Съпругът ми не прояви и най-малка загриженост — продължи госпожа Мацумае. — Изобщо не ме защити. Дори когато дъщеря ни се разболя и аз не бях на себе си от тревога. Вместо това той...

Гърлото ѝ видимо се стегна, когато преглътна. Тя сведе клепачи, изпод тъмните ѝ гъсти мигли бликнаха сълзи. Помощничките ѝ притихнаха в безмълвно състрадание. Рейко усети, че мълчанието бе наситено с тайни. Хвърли поглед към Люляк, която изду бузи, за да покаже, че ще се пръсне от истории, но не смее да говори.

— Какво се случи? — попита Рейко.

Никой не отговори. Историята в Езогашима бе дълбока и непроницаема като морето около нея. Рейко реши да хвърли въдица и рече приглушено и поверително:

— Сигурно животът ви е станал по-лек, откакто Текаре е мъртва. Тя е откраднала любовта на съпруга ви. Ако сте ѝ отмъстили, аз лично

не бих ви винила. Бих ви се възхитила за смелостта да сторите онова, което много жени във вашето положение само биха копнели да извършат.

Госпожа Мацумае вдигна рязко глава. Всички жени в стаята се втренчиха в Рейко, явно потресени.

— Смятате, че аз съм убила Текаре?

— Можете да ми кажете — отвърна Рейко, усмихвайки се заговорнически, както една жена би се усмихвала на друга, когато двете са в съюз срещу света на мъжете. — Аз мога да пазя тайна.

— Нямате ни най-малка представа, за какво говорите. Не съм убила онази жена, колкото и да ми се е искало! — отсече гневно госпожа Мацумае в лицето на Рейко. — Може да сте съпругата на дворецовия управител и гостенка в моя дом, но вие жестоко ме засегнахте с вашето обвинение!

Рейко бе огорчена, че замисълът ѝ се бе провалил. Не биваше да оказва такъв бурен натиск върху госпожа Мацумае.

— Разбира се, че не я е убила — заяви госпожа Умница.

— Тя е твърде благородна, твърде добра — добави възмутено госпожа Теменуга.

Госпожа Войнска кръстоса ръце и впери нагъл поглед в Рейко.

— Изглежда, знаете доста за нещата тук, но може би не чак толкова, колкото си мислите. Разбрахте ли, че Текаре е била застреляна с пружинен лък?

— Така чух и аз — отвърна Рейко.

— Кой ви каза? — попита госпожа Умница.

— Съпругът ми.

За момент върху лицето на госпожа Умница се изписа разбиране.

— Чух за споразумението на вашия мъж с владетеля Мацумае. Успее ли да разкрие убицеца на Текаре, владетелят Мацумае ще пусне на свобода и вас, и вашите приятели. Провали ли се, всички умирайте. Сега вие се опитвате да му помогнете, като стоварвате вината върху нашата господарка.

— Само се опитваме да установим истината.

— Истината е, че нашата господарка е невинна — заяви госпожа Теменуга с напориста, детинска преданост.

Госпожа Войнска взе ръцете на госпожа Мацумае в своите, свали им ръкавиците и после ги вдигна.

— Представяте ли си ги как зареждат пружинен лък? — пръстите бяха заострени и меки, типични за дама от висшата класа, която никога през живота си не е вършила физическа работа.

Рейко бе помислила и за друга възможност.

— Не е било необходимо да го вършите лично — обърна се тя към госпожа Мацумае, посочвайки с многозначителен поглед помощничките ѝ.

Но вместо да се стреснат, че подозренията ѝ се бяха насочили към тях, дамите се усмигнаха.

— Е, мисля, че аз знам как се зарежда пружинен лък — заяви госпожа Умница. — Баща ми е служител в търговията, така че семейството ми прекара дълго време в провинцията на езо, докато растях.

— И с мен беше така — обади се госпожа Войнска.

— Аз пък знаех, че Текаре обича да ходи посред нощ на горещия минерален извор — усмигна се превзето госпожа Теменуга.

— Възможно е да сме замислили убийството ѝ — отбеляза госпожа Войнска — и да сме я наказали за оскърбленията, които нанесе на нашата господарка. Но и да сме го сторили, никога няма да успеете да го докажете. А ние пък никога няма да си признаем.

Лукавата ѝ усмивка се отрази върху лицата на двете ѝ приятелки. Госпожа Умница каза:

— Опасявам се, че това ваше посещение при нас бе чиста загуба на време, госпожо Рейко. Дойдохте с мисълта да разкриете един убиец на Текаре, но вместо това намерихте нас четирите. Твърде много заподозрени не са ли също толкова зле, колкото и твърде малко?

Рейко почувства същото странно объркване както в момента на запознанството с тези жени. На повърхността те изглеждаха познати, подобни на жените у дома, но вътрешно бяха заразени с дивацината на Езогашима. Насилието и убийството бяха в кръвта им, скрити под лустрото на цивилизоваността.

[1] Старинна японска триструнна китара. — Б.пр. ↑

15 ГЛАВА

Когато Хирата и спътниците му наближиха стана на езо, от вътре се разнасяха гневни гласове. Той, детектив Маруме и Плъха, както и стражите, които ги съпровождаха, пристигнаха и завариха варварите да се карат с трима войници на владетеля Мацумае. Варварите бяха с лъкове и колчани стрели на рамо, а на нозете си имаха снегоходки, направени от преплетени клони и кожени ремъци. Две от кучетата им бяха впрегнати в шейна. Местни и войници си крещяха на езика на езо.

— Какво казват? — попита Хирата.

Тази сутрин Плъха изглеждаше особено окаян. Подсмърчаше и кашляше. Очите му сълзяха, а мустаците му бяха сплъстени от замръзнали сополи.

— Езо искат да отидат на лов за елени, а японците не им позволяват.

Хирата нали от болест или рани хора получаваха месна яхния и бульон, за да се възстановят. За тази цел Едо притежаваше процъфтяващ пазар на дивеч. Тук, в Езогашима, варварите ловуваха, за да оцеляват, а японците обикновено им позволяваха... но не и днес.

— Японците казват, че варварите трябва да си останат в лагера. Заповед на владетеля Мацумае — поясни Урахенка, някогашният съпруг на любовницата на владетеля Мацумае, беснееше срещу войниците, които не му оставаха длъжни. Хирата се намеси в свадата.

— Пуснете ги да отидат — заяви той.

Двете страни го изгледаха изненадани. Най-старшият от войниците възрази:

— Вие не командвате тук.

— Аз разследвам убийството — рече Хирата — и имам позволенията на владетеля Мацумае да разпитам варварите. Мога да разговарям с тях, докато ловуват.

— Искате да отидете с тях на лов?

Водачът и хората му бяха поразени. Варварите си размениха приглушени реплики, опитвайки се да отгатнат за какво става дума —

освен главатаря Аветок, който наблюдаваше Хирата с явно разбиране.

— Да.

Хирата искаше ново изживяване, както и възможност да разговаря с езо далеч от господарите им.

— Само че ние не ви пускаме — каза водачът на войниците. — Ако избягат, ще обвинят нас.

— Няма да им позволя — заяви Хирата. — Аз и хората ми ще ги доведем обратно.

Така си мислите вие. Не познавате тези подли дяволи. Веднъж да се озоват в гората, и ще ви зарежат. Ще извадите късмет, ако успеете да се доберете до дома, преди да замръзнете до смърт.

— Моля, послушайте го — възкликна Плъха с шумна кихавица. — Той е прав.

— Да направим компромис — рече Хирата. — Ще взема само тези двамата — и той посочи към УраHENKA и главатаря Аветок, — ако обещаят да се държат прилично — той се обърна към Плъха: — Преведи им какво казах.

Плъхът се подчини. Двамата езо кимнаха. УраHENKA изглеждаше нащрек, а главатарят Аветок — заинтригуван.

— Другите двама ще оставя тук. Ако другарите им не се върнат, можете да си го изкарате на тях — рече Хирата на войниците. — Става ли? Какво ще кажете?

Войниците се спогледаха, а на лицата им се мярнаха лукави усмивки. Хареса им идеята да оставят техния вишестоящ от Едо да вкуси от живота на Север.

— Както желаете — рече главният и преведе решението на езика на езо.

Главатарят Аветок посочи към нозете на Хирата, Маруме и Плъха, след което заяви нещо троснато.

— Казва, че ако ще ходите на лов, ви трябва обувки за сняг — преведе Плъха.

— Е, почитаеми дворецов управителю, изглежда, разследването ви се озова в задънена улица — заяви ГизаеMON.

— Не съвсем — възрази Сано.

Когато поеха с детектив Фукида от местопрестъплението към крепостта, вече валеше сняг. Небето и пейзажът се изпълниха с бели, виещи се снежинки, които почти веднага засипваха следите от стъпките им. Сано с мъка различаваше очертанията на крепостта, високите зидове и кули се бяха разтворили в бяла мъгла. Щом стигнаха при портите, установиха, че стражите ги няма. Гизаемон измърмори неодобрително.

— Би трябвало да знаят, че нямат право да напускат поста си. Веднага щом намеря някой да ни пусне вътре, ще ви отведа при владетеля Мацумае. Той ще иска да чуе какво сте установили, дори да е нищо.

Той вдигна поглед към една от малките кули над портата:

— Хей, има ли някой там горе?

Сано сниши глас:

— Време е за разговор с владетеля Мацумае — заяви той на Фукида. — Това е следващата стъпка в разследването ни.

Фукида се втренчи в Сано изненадан:

— Не може да смятате, че той е убиецът!

— Извършителят често се оказва най-близкият на жертвата — Сано изхождаше от дългогодишния си опит на детектив. — В този случай това е той.

— Но той е бил влюбен в тази жена! — възкликна озадачен Фукида.

— Любовта може да бъде по-силен мотив от омразата. Особено когато любимата е притежавала талант да предизвиква ревност.

— Но той ви позволява да разследвате убийството. Би ли го направил, ако е виновен?

— Нищо чудно.

Кой можеше да знае какво ставаше в съзнанието на един невменяем, явно обладан от злия дух на жертвата?

Един войник показа глава от прозорчето на кулата. Гизаемон му нареди да отвори портата. Скоро Сано, Фукида и Гизаемон вече се намираха в крепостта. Дворът бе застлан със снежна пелена, а въздухът сякаш бе по-мразовит, отколкото навън. Докато минаваха през проходите, крепостта изглеждаше като изоставено, призрачно село. Дворецът наподобяваше потънал в зимен сън звяр.

— Бих предпочел да разговарям с владетеля Мацумае насаме — заяви Сано.

Явно Гизаефон нямаше желание да се разправя.

— Добре. С вашия човек ще ви чакаме отвън.

Владетелят Мацумае седеше в личния си кабинет и проучваше съсредоточено няколко счетоводни книги на светлината на висящ от тавана фенер. От скарите, поставени върху мангали с дървени въглища, се излъчваше топлина. Щом видя Сано на прага, той каза със силен шепот:

— Влезте. Моля, седнете. Аз преглеждам сметките. Май са в голям безпорядък.

Изненадан, че го заварва тъй спокоен и зает със смислена дейност, Сано влезе, коленичи и се взря в счетоводните книги. Макар и да четеше от долу на горе, установи, че вписаното през последните няколко месеца е твърде оскъдно, а почеркът — почти нечетлив. Служителите на владетеля Мацумае вероятно са били твърде заети да се справят със самия него, за да водят книгите с нужната акуратност.

— Със съжаление трябва да призная, че от известно време съм занемарил поверените ми дейности — заяви печално владетелят Мацумае. — Мога само да се надявам, че шогунът ще ми прости.

Разкаянieto му изглеждаше искрено, а психичното му състояние — нормално. Но Сано долови нещо в атмосферата около него, все едно мириса на болен човек, който само временно се е съвзел от болестта.

— Но моята работа може да почака — заяви владетелят Мацумае и скръсти ръце над счетоводните книги. — Установихте ли нещо ново?

— Не още — подхвана Сано.

— Шшшт! — прошепна владетелят Мацумае с пръст върху устните си. — Говорете по-тихо. Текаре спи. Не я бъдете.

Сано настръхна при мисълта за нейния дух, свит във владетеля Мацумае подобно на заспала змия. Той рече тихо:

— Трябва да ви помоля за съдействие при разследването.

— Разбира се, че ще ви помогна — отвърна с готовност владетелят Мацумае. Сега Сано долови нещо странно в дишането му, някакви едва доловими хрипове, като леко похъркване на жена. — Какво да направя?

Сано знаеше, че трябва да действа предпазливо. Владетелят Мацумае бе заявил: *Опитате ли да ме измамите, всички сте мъртви.*

Освен това той и Текаре не бяха единствените, които проявяваха склонност към насилие. Сано беше вбесен, че владетелят Мацумае държи Масахиросо затворен и отказва да признае. Без да дава израз на гнева си, той си наложи да се съсредоточи върху разследването.

— За да мога да разкрия това престъпление, трябва да разбера що за човек е била Текаре. Бих желал да получа някаква информация за миналото ѝ. Можете ли да ми разкажете за нея?

Скръб и носталгия обагриха чертите на владетеля Мацумае.

— Текаре бе като дивата перуника, която цъфти в Далечния север. Тъй ярка, тъй прекрасна и свежа. Така недокосната от злините на обществото, които покваряват японските жени. Истински благороден, невинен дух. Тя беше рядкост дори сред жените езо. Останалите са жадни да вземат каквото могат от японските мъже. Вечно искат храна, дрехи, бижута и злато като отплата за услугите им. Но не и Текаре. Никога не ме е молила за нищо. Когато ѝ правех подаръци, трябваше да я принуждавам да ги приема. Винаги казваше, че единственото, което иска, съм аз. Единственото, което желаше, бе привилегията да ме направи щастлив...

Владетелят Мацумае се приведе с овлажнели от сълзи и признателност очи.

— Можете ли да си представите колко прекрасно бе да имам жена, която ме иска заради самия мен, не заради положението ми в обществото или заради онова, което мога да ѝ дам? Да зная, че ме обича толкова, колкото аз нея?

Сано си представи как Текаре бе използвала същата тактика, която прилагала най-популярните куртизанки в Едо. Те се преструваха на влюбени в своите клиенти. Показно отказваха дарове, с което караха мъжете още повече да ги отрупват тях. Бяха съвършени актриси. Такава вероятно е била и Текаре, след като бе успяла да скрие от владетеля Мацумае онази своя користна страна, която бе проявила пред търговеца на злато и останалите си любовници.

— Разбирам, че е била много специална за вас — рече Сано тактично.

Разбра също, че вече разполага с четири различни описания на жертвата на убийството. Шаманка, безсрамна използвачка, невинна душа, отмъстителен призрак — коя бе истинската Текаре? Владетелят Мацумае, изглежда, вярваше в собствената си представа за нея.

Любовта можеше да бъде учудващо сляпа. Ако случаят с него бе такъв, това го превръщаше в потенциален заподозрян.

— Някой да е имал разпра с Текаре? — попита Сано.

— Не, доколкото ми е известно. И с мен не се е карала. Двамата се разбирахме за всичко.

По време на работата си като детектив Сано бе научил, че настъпва положение, в което не е възможно да пречупиш свидетел или заподозрян без провокация, заплахи или физическа сила. Той си даваше сметка, че е достигнал до този момент с владетеля Мацумае. Притиснеше ли го твърде силно, рискуваше да предизвика нов яростен изблик.

— Засега това е всичко, което исках да ви попитам — рече Сано. — Благодаря за съдействието.

Гизаефон и детектив Фукида се появиха на прага. Бяха подслушали целия разговор и знаеха, че е приключил.

— Ако се нуждаете от още нещо, само ме уведомете — каза владетелят Мацумае.

— Да, бих искал да огледам крепостта — рече Сано.

Целта му не бе само да потърси някакви улики или очевидци. Искаше да установи и дали синът му е в кулата, както жената езо бе казала на Рейко и както той отчаяно се надяваше.

— Защо? — побърза да му се опълчи Гизаефон.

— Обичайна процедура, предполагам — рече владетелят Мацумае. — Всичко е наред. Нямаме какво да крием — за момент погледът му помръкна. — Но ще ограничите диренето си до двореца. Чичо ще ви придружи.

Докато го отвеждаха, Сано чу как владетелят Мацумае прошепна: „Не се тревожи, любима, не съм му издал нито една от нашите тайни“.

16 ГЛАВА

Придвижването със снегоходки се оказа по-трудно, отколкото Хирата бе предполагал. Докато стъпваше тежко по една пътека през гората северно от град Фукуяма, той се опитваше да подражава на двамата варвари, които крачеха така леко, все едно ходеха по гола твърда земя. Но неговите снегоходки загребваха сняг и потъваха в преспите. Някогашната рана на крака, която не го беше боляла от години, започна да се обажда. Той и детектив Маруме все повече изоставаха от двамата езо, кучетата им и шейната и дори от Плъха, който си бе припомнил техниката на използване на снегоходките, която бе усвоил като младеж. Хирата се измъкна от една стигаща до бедрата му преспа, отърси снега от снегоходките и спря за момент да си поеме въздух.

Задъхан и потен въпреки студеното време, изруга при мисълта за предупреждението на войниците, че езо ще се отърват от него и ще избягат.

— Ако се върнем във Фукуяма без тях, войниците ще ни засипят с подигравки — рече Маруме пъхтейки, спря и се преви на две до Хирата. — Сано сан ще се ядоса, че сме загубили двама от неговите заподозрени в убийство, а и Небесата знаят как ще реагира владетелят Мацумае.

— Хайде — рече Хирата мрачно.

Забързаха упорито напред, докато настигнаха групата. УраHENKA заговори, а Плъхът преведе:

— Защо се туткате така? Бавите ни.

Хирата нямаше възможност да отговори, защото главатарят Аветок заяви на безупречен японски:

— Вече сме достатъчно далеч от града, тъй че можете спокойно да ме попитате за нещата, които ви интересуват.

— Вече сме достатъчно далеч от града, тъй че можете спокойно да престанете да се преструвате, че не говорите езика ми — усмихна се Хирата.

— Той говори японски? — възкликна Плъха. — И вие сте знаели? — после, обзет от негодувание, добави: — А вие ме накарахте да бия целия път дотук, без дори да имате нужда да ви превеждам! Е, аз си тръгвам!

И той пое сърдито надолу по пътеката, но Хирата го сграбчи за ръката.

— Не, не може. Ние все пак се нуждаем от преводач — Аветок не беше единственият варварин, с когото Хирата трябваше да говори. — И ако кажеш на някого, че той говори езика ни, ще ти извия мършавия врат!

Хирата тръгна с главатаря, който забави крачка заради него. Детектив Маруме пое след тях, но Урахенка се втурна напред.

— Какво искахте да ме питате? — поде главатарят Аветок.

Освен за убийството Хирата имаше много въпроси за света на варварите и за духовните практики.

— В Езогашима има някаква особена енергия, подобна на пулс. Усетих я още щом пристигнахме тук. Какво представлява?

Главатарят изгледа Хирата, все едно бе изненадан, че е забелязал нещо, на което японците обикновено не обръщаха внимание.

— Това е сърдечният ритъм на Айну Мосир.

— Кой е той? — попита Хирата, чудейки се дали главатарят нямаше предвид някакъв бог на варварите.

— Айну Мосир е името, е, което наричаме това място. То означава „човешка земя“. Айну — човеци — е думата, с която назоваваме себе си. Вие сте тези, които ни наричате варвари, а дома ни „варварския остров“.

— Ясно.

Хирата не си бе давал сметка, колко оскърбителна бе японската дума за местните. Испита срам, защото не знаеше, че те имат нещо против или че не се смятат за диви, звероподобни същества, за каквито ги възприемаха японците.

— А защо... Айну Мосир има сърдечен ритъм? — оттук насетне трябваше да избягва думите езо и Езогашима в присъствието на местните. — В никоя друга земя не съм усещал такъв.

— Айну Мосир е жива — отвърна главатарят Аветок. — Все още не е унищожена от хората, които секат дървета, орат земята и строят

градове — *От японците*, подсказваше тонът му, в собствената ви земя.

— Сърдечният ритъм се усилва.

Той отекваше в костите на Хирата, зад очните му ябълки.

— Кланът Мацумае изгони духа на Айну Мосир от крайбрежието. Сега е най-могъщ във вътрешността.

Всичко това изкушаваше Хирата, приканваше го, обещавахе да му разкрие тайни. Искаше да научи повече за него, но бе завалял сняг. На земята снежинките бързо се превръщаха в част от плътна бяла пелена. Ловната дружинка трябваше бързо да се залови за работа или да се върне у дома с празни ръце. За Хирата обаче най-важно бе разследването на убийството.

— Дочухме някои неща — подхвана той.

— Хората приказват какво ли не — отвърна главатарят Аветок. — Това не означава, че трябва да им вярвате.

Това безспорно бе мъдър съвет, макар и не този, който Хирата очакваше от мъжа.

— Онова, което чух, беше за Текаре — макар че главатарят не реагира, Хирата почувства как бдителността му нарасна. — Изглежда, не е била особено почитена жена.

Той описа какво бе наумил от търговеца на злато за ненаситната, безогледна природа на Текаре.

— Истина ли е?

— Истината е многолика — отвърна Аветок. — Човек може да види само част от нея, защото предразсъдъците му го заслепяват за останалата.

Хирата забеляза, че главатарят можеше да бъде също тъй преднамерено неразгадаем и възпрепятстващ както Озуно, наставникът му. Трябваше ли винаги съдбата му да се намира в ръцете на хора, които караха по-младите да работят усилено за всяко късче изпросена информация?

Нетърпелив, Хирата попита:

— Текаре наистина ли се е предоставяла на мъжете, а после се е възползвала от тях, за да се издига, докато се домогне до положението си на любовница на владетеля Мацумае?

— Всъщност да — призна Аветок. — Но истината не е само във фактите. За да опознаеш Текаре, не е достатъчно да знаеш какво е

вършила.

— А какво още?

Аветок се взря през пелената от сняг. Пред тях Плъха и УраHENKA едва се виждаха, неясни сенки на фона на белеещия се пейзаж.

— Животът е опасен за нашите жени. Японци като търговеца на злато нападат селата ни и се възползват от момичетата ни. Когато Текаре беше четиринайсетгодишна, група търговци я хванали в гората, докато събирала растения. Открихме я чак след три дни жестоко пребита и оставена да умре. Минаха месеци, докато тялото ѝ се възстанови. Но не и психиката ѝ.

Хирата се замисли над тази история и евентуалната ѝ връзка с убийството.

— Не разбирам. Ако Текаре е била насилена от японци, защо е продължила да си има вземане-даване с тях? Как е могла да понася да я докосват? И вместо да спи с тях, защо не е дирела отмъщение?

— Отплатата може да бъде различна.

Текаре очевидно бе постигнала своята, подлудявайки японците със своя чар, бе измъквала от тях подаръци, а после се бе наслаждавала на болката им, зарязвайки доскорошните си покровители. Но имаше и друго, което Хирата не можеше да проумее.

— Поведението на Текаре беше ли приемливо за езо... искам да кажа... за айну?

— Ни най-малко.

Главатарят се навъси, сякаш Хирата бе обидил народа му, че опрощава неморалността.

— Тогава как може да е шаманка на селото? Това не е ли твърде важно положение за жена като нея? — „Все едно куртизанка да стане игуменка на метох“, помисли си Хирата. — Не е ли твърде важно оръжие... бих предположил, че селото би си избрало някой подобродетелен.

— Ние не избираме нашите шаманки — рече Аветок. — Това става в духовния свят.

— Така ли? По какъв начин?

— На крехка възраст момичето, което е предопределено да стане шаманка, дава знак, че духовете са го избрали за техен съсъд. Още като малка Текаре се разболя много тежко. Дълго време остана в безсъзнание. Но оцеля. Това беше знакът. Докато лежеше в несвят,

душата ѝ напусна тялото и се свърза с духовете. Те се съгласиха да говорят единствено чрез нея от нашето село.

Обзет от съмнения, Хирата попита:

— Е, добре тогава, духовете нямаха ли нищо против, че тя създава неприятности? Това не нарушаваше ли равновесието на космоса?

Главатарят Аветок отпрати към него едва доловима, укорителна усмивка.

— Доколкото виждам, ти все още си готов да вярваш на всичко, което си чул от хората, решили да клеветят нашия народ. Но иначе да, поведението на Текаре наистина сериозно застрашаваше отношенията ни със света на духовете.

— И беше твое задължение като главатар да я върнеш в селото и да я накараш да се държи подобаващо?

— Да.

— И да се отървеш от нея, ако не желае да се подчини?

Усмивката на Аветок се превърна в мрачна цепнатина върху обветреното му лице:

— Като казваш да се отърва, предполагам, имаш предвид да я убия? Не си разбрал правилно традицията ни. Ние, айну, нямаме смъртно наказание за престъпления.

За разлика от вас, японците. Хирата схвана посланието, скрито зад думите на Аветок: *Кой от двата народа е по-варварски?*

— Щях да извърша заклинания, за да прогоня злите духове, които я бяха обсебили — заяви главатарят.

— А това какво представлява?

— Ритуал, а не капан с пружинен лък.

Хирата искаше да вярва, че главатарят е невинен, но не беше сигурен, че един ритуал може да изкорени навика да се предизвикват неприятности. А и не биваше да забравя думите на Аветок: *Хората приказват какво ли не, което не означава, че трябва да им вярвате.* Този съвет се отнасяше за всички, в това число за главатаря.

— Да си представим, че беше приложил този ритуал на Текаре — рече Хирата. — Това означава ли, че всичко лошо, сторено от нея в миналото, щеше да бъде опростено?

— Да, всичко — отвърна Аветок. — Такъв е нашият обичай.

Но Хирата се съмняваше, че един ритуал бе в състояние да заличи години на непристойно поведение. Опрощението не идваше толкова лесно, а и Хирата се сецаше за един айну, когото Текаре бе засегнала най-болезнено. Втренчи се през снежния воал в УраHENKA. Младият мъж бе избързал толкова напред и така бе посипан с бели снежинки, че бе станал почти невидим. Хирата долови, че целта на УраHENKA бе по-скоро да избяга от евентуален разговор, отколкото да се добере до мястото за лов. Той викна след него:

— Ей! Чакай!

УраHENKA се обърна неохотно и спря. Когато двамата с Плъха го настигнаха, той ускори крачка, за да се отърве от тях. Измърмори нещо недоволно и Плъхът преведе:

— Пита какво искаш от него.

— Да говорим за съпругата ти.

Хирата се опитваше да не пъхти, докато се мъчеше да върви редом с него. Аветок и детектив Маруме вече бяха изостанали.

— Още вчера казах всичко, което знам.

— Не всичко — възрази Хирата.

Пътеката бе изчезнала и вече се промъкваша през гъста гора. Теренът бе станал стръмен и хълмист. Хирата имаше чувството, че все повече потъва, отделяйки се от собствената си същност.

— Каза, че владетелят Мацумае ти е откраднал жената. Но това не е истина, нали? Вчера не спомена, че е отишла при него по собствена воля.

УраHENKA отвърна троснато и предизвикателно:

— Той ми я открадна!

— Не само е отишла да живее с владетеля Мацумае, ами и преди него е имала куп японци — заяви Хирата.

Плъхът преведе, но УраHENKA не отвърна. Зад мустаците устните му бяха здраво стиснати.

— Текаре те е зарязала — продължи да го предизвиква Хирата.

— Предпочитала е японци, защото са й давали далеч над твоите възможности. Предоставила се е на владетеля Мацумае, тъй като той е бил купувачът, който е предлагал най-висока цена.

По челото на УраHENKA се сипеха снежинки и миг по-късно изчезваша, сякаш стопени от лумналия в него гняв. Но дали яростта му

бе насочена към мъртвата му съпруга или към Хирата, задето сквернеше паметта ѝ? Накрая той заговори припряно:

— Нямам какво повече да кажа за Текаре. Време е за лов. Пазете тишина, че иначе ще уплашите дивеча.

Примитивен не означаваше глупав, отбеляза мислено Хирата. Отказът от разговор бе добър начин един заподозрян да избегне евентуален капан и възможността да бъде подведен да се признае за виновен, което очевидно Урахенка отлично осъзнаваше.

Към тях се присъединиха главатарят и детектив Маруме. Мъжете айну оставиха кучетата при шейните и навлязоха още по-навътре в гората.

— Стойте зад нас, за да не ви уцели някоя стрела — предупреди главатарят, обръщайки се към Хирата, Маруме и Плъха.

Двамата с Урахенка пристъпваха предпазливо, поставяйки снегоходките една пред друга, за да облекчат тежестта си. Хирата и другарите му ги следваха, като се стараеха с всички сили. Мъжете айну оглеждаха пейзажа за дивеч, извъръщайки се ту на едната, ту на другата страна, с настанена върху лъка стрела. В гората цареше такава тишина, че Хирата чуваше как наблизко сняг се посипва върху мъртво листо или тупва на земята от отрупан клон. Взираше се и се вслушваше за някакво движение, но дърветата и плътната снежна завеса замъгляваха видимостта. Земята изглеждаше пуста, безжизнена. Внезапно айну замръзнаха. В следващия миг пуснаха едновременно стрелите си, които се устремиха към група борове. Хирата чу тъпия звук, с който остриетата се удариха в кората. Измежду дърветата изскочи елен със сребриста козина и избяга невредим.

Урахенка измърмори нещо, което прозвуча като ругатня. Главатарят Аветок просто извади нова стрела от колчана си. Удивен, Хирата възкликна:

— Аз дори не знаех, че там има елен. Ако беше човек, щях да усетя присъствието му.

Упражненията му по мистични бойни изкуства го бяха научили да разпознава енергията, която излъчваха хората. Никой не можеше да се промъкне покрай него незабелязан. Аветок се изкиска:

— Вие, самураите, твърде много се съсредоточавате върху света на хората. Пренебрегвате света на природата, който е не по-малко важен. Докато не се научите да обръщате внимание на всичко, което

има да ви каже и да ви покаже онова, което ни заобикаля, ще си останете като слепи, глухи и хроми.

Хирата бе връхлетян от усещане за внезапно прозрение. Дали природата не бе измерението, което отсъстваше от неговата осъзнатост? Тя ли държеше ключа към просветлението? Идеята изглеждаше твърде проста и все пак изкусителна. Дали единението с природата и сливането с космоса не бе онова, което бе дошъл да научи от главатаря в Айну Мосир?

Ловът продължи, но Хирата се отклони от останалите. Пое дълбоко въздух и издиша бавно, после отново и отново, в техниката на медитация, която бе усвоил от Озуно. Във всяка негова фибра проникна свеж зимен въздух, зареждащ и в същото време успокояващ. Остави мислите си да се зареят в сивото небе. Мразовитата белота на пейзажа и жилото на снежинките върху лицето му заляха сетивата му, освободиха духа му. Той изпадна в транс.

Духът му обитаваше тялото, което вървеше тежко през гората, и в същото време се носеше в измерение, освободен от него. Почувства как осъзнатостта му нараства, все едно енергията на ума му бе избликнала навън от черепа му, който я ограничаваше. Изпита ужасяващо, благоговейно възприятие за света — по-необятен, богат и сложен, отколкото някога си бе представял. Около него и през него течеше духът на Айну Мосир. Пулсът му отекваше в мощен ритъм с ударите на собственото му сърце. Гората се изпълни със сили, които не бе забелязвал досега — живота, скрит в оголелите дървета и в зверовете, потънали в зимен сън в бърлогите си, енергията, изпълваща скалите, земята и леда. Природата отекна в него с гласове отвъд прага на човешкия слух и му заговори на езици, които той не познаваше. Разперил ръце, с лице към небето, той потърси разбиране.

Внезапно усамотението му бе нарушено от нечие присъствие. Трансът му бе прекъснат. Гласовете замлъкнаха. Измерението на природата се оттегли от Хирата подобно на рак отшелник, който се бе прибрал обратно в черупката си. Духът му се озова обратно в железната клетка на тялото му. Прониза го предчувствие за опасност. Той се завъртя рязко в посоката, от която бе доловил заплаха.

На десетина крачки от него сред дърветата стоеше УраHENKA. Държеше лъка си с опъната тетива и поставена върху нея стрела и се

целеше в Хирата. Щом погледите им се срещнаха, УраHENKA се ухили. Хирата се бе втренчил право в лицето на смъртта.

Тържествуващи викове стреснаха и двамата. Газейки в снега и размахвайки ръце, измежду дърветата се появи Плъха.

— Хей! — изкрещя той. — Главатарят застреля елен!

УраHENKA побърза да сведе лъка със стрелата.

— Огромен е! — продължи възторжено Плъха. — Вече можем да се прибираме вкъщи, слава на Небесата — той погледна Хирата, после — УраHENKA, навъси се и попита: — Какво става тук?

УраHENKA махна към Хирата и измърмори нещо. Хирата нямаше нужда да знае езика на айну, за да разбере думите му:

— Той се изгуби. Аз го намерих.

Хирата се втренчи в УраHENKA, докато мъжът минаваше покрай него. УраHENKA посрещна погледа му с невинна благост. Дали бе възнамерявал да предупреди Хирата да не разследва него и главатаря? Или действително бе възнамерявал да го убие... а после да твърди, че е било нещастен случай... защото е извършил убийството и бърза да попречи на Хирата да го установи?

17 ГЛАВА

Рейко се отпусна на колене в своята стая, изтощена от посещението си при госпожа Мацумае. В миналото тя неведнъж бе устоявала срещу по-големи, по-силни противници, които я бяха заплашвали и нападали, но тази среща я беше съсипала емоционално. Провокирана от другата жена, се бе доближила в сърцето си до най-ужасните си страхове за своя син. Макар и да бе обещала на Сано да му помогне в разследването на убийството, а освен това знаеше, че разкриването на престъплението е тяхната най-голяма надежда да освободят себе си и Масахиро, тя не смяташе, че има сили да продължи.

Сведе поглед към ръцете си — те трепереха. Макар че в стаята бе сковаващ студ, дрехите ѝ бяха влажни от пот. Слепоочията ѝ пулсираха в мъчително главоболие, а нервното напрежение бе свило корема ѝ на топка и ѝ се гадеше.

Люляк добави въглища в мангала.

— Скоро ще стане топло.

— Благодаря — прошепна Рейко. Замаяна, с чувството, че всеки миг ще ѝ призлее, тя се преви на две.

— Какво се е случило? — попита Люляк. — Не ви ли е добре? Ще ви донеса нещо — тя бързо излезе от стаята и скоро се върна с керамична кана и чаша. Коленичи и наля в нея кехлибарена течност. — Ето, изпийте това.

Рейко пое чашата и помириса. В ноздрите ѝ нахлуха алкохолни изпарения.

— Какво е това?

— Местно вино. От просо и ориз. Ще ви помогне да се почувствате по-добре.

Трудно можеше да ѝ стане по-зле. Рейко пресуши чашата. Напитката бе силна и тръпчива. Гърлото ѝ пламна, но престана да ѝ се повдига, а по тялото ѝ се разля облекчение.

— Благодаря.

Люляк засия, доволна, че бе откликнала на нуждите ѝ. Докато поемаше чашата от Рейко, пръстите им се докоснаха.

— Ръцете ви са ледени. Ето така, нека ги сгреем — и тя придърпа мангала по-близо до Рейко.

— Много си мила — рече Рейко с признателност, протягайки ръце над жаравата.

При все това вниманието на Люляк не я трогваше особено. Долавяше корисни цели в грижовността на момичето. Но щом искаше да бъде полезна, Рейко щеше да ѝ предостави тази възможност.

— Какво не успя да ми кажеш, докато бяхме у госпожа Мацумае?

Очите на Люляк заискриха от нетърпение, но тя се поколеба.

— Не знам дали да го сторя.

— Защо?

— Ще си имам неприятности, ако говоря за владетелката Мацумае.

Това бе обясним страх за една прислужница, която изцяло зависеше от своята господарка, но Рейко подозираше недотам пристойни причини зад внезапната липса на словоохотливост от страна на Люляк.

— В такъв случай бих искала да остана сама — каза тя, тъй като нямаше настроение за игри. — Свободна си.

Когато се изправи, Люляк изглеждаше разкъсвана между потребността да запази в тайна онова, което знаеше, и желанието си да остане с Рейко. Тя изрече бавно:

— Господарката Мацумае не ревнуваше своя съпруг. Не затова мразеше Текаре.

С жест Рейко прикани Люляк да седне.

— А защо?

Люляк се подчини, макар че Рейко я видя как пресметливо се опитва да каже колкото се може по-малко, но да извлече от него най-голяма изгода.

— Заради онова, което се случи с дъщеря ѝ.

Последното, което Рейко желаше, бе да чуе нова история за починалото дете на госпожа Маруме, но тя можеше да хвърли светлина върху евентуален мотив за убийството.

— Какво се случи?

— Когато Нобуко се разболя, японските лекари не можаха да я излекуват. Господарката Мацумае беше отчаяна. Текаре беше шаманка. Предполагаше се, че може да лекува болести с магия. Владетелят Мацумае нареди да я оставят да се опита да излекува Нобуко. Макар и да не харесва местните, господарката се съгласи. И тогава Текаре направи една магия.

Люляк замълча. Челото ѝ се набразди от връхлетелите я мисли. Рейко я подкани:

— Каква магия?

— Да изгони злия дух, който причинява болестта. Текаре запали клон от смърч. Би барабан и припява молитви. Омота Нобуко в тръстикови влакна. После ги срязва с нож. Каза, че това щяло да отнеме мощта на злия дух, който повече нямало да вреди на Нобуко. Даде ѝ да изпие някакво биле, което да ѝ възвърне силите.

— Но тя не е оздравяла — завърши Рейко.

— Умря на следващия ден. Текаре каза, че било, защото духът вече бил обсебил Нобуко. Владетелят Мацумае ѝ повярва. Но господарката не. Заяви, че Текаре е сложила отрова в билето. Обвини Текаре, че е убила Нобуко.

Рейко трепна изненадана. Нищо чудно, че госпожа Мацумае се бе изсмяла на предположението, че е убила Текаре, защото местната жена бе откраднала любовта на съпруга ѝ. Изстрелът се оказваше твърде далеч от целта... ако Люляк казваше истината.

— Попитайте другите прислужници рече Люляк, долавяйки недоверието на Рейко. — Те ще потвърдят думите ми.

— Но защо ѝ е било на Текаре да убива Нобуко?

— Видяхте как господарката Мацумае се държи с местните жени. Може Текаре да е искала да ѝ отмъсти.

— Чак дотам, че да отрови едно дете? — възкликна Рейко със съмнение.

— Текаре не беше добър човек — рече Люляк. — Не понасяше господарката Мацумае или който и да е друг да се държи лошо с нея. Нищо чудно да го е извършила.

— Но чак да умори дъщерята на владетеля Мацумае?

Рейко не можеше да повярва, че Текаре бе посмяла да убие детето на мъжа, който не само бе неин любовник, но и владетелят на земята ѝ.

После си спомни една друга жена, която се бе опитала да убие детето на друг могъщ владетел заради своята жестока, извратена омраза към майката на това дете. Тръпки пронизаха тялото ѝ както всеки път, когато си спомнеше за госпожа Янагисава, понастоящем заточена на остров Хачиджо заедно със съпруга ѝ — предишния дворцов управител. Испита същия гняв както в деня, когато госпожа Янагисава почти щеше да убие Масахиро. Убеждението на господарката Мацумае, че Текаре е отровила дъщеря ѝ, представляваше много по-силна причина за убийство, отколкото ревността.

— Владетелят Мацумае смяташе, че Нобуко и бездруго ще умре — рече Люляк. — Текаре знаеше, че господарят няма да я обвини. Както и стана. Според него тя не можеше да стори нищо лошо.

Рейко поклати глава потресена от мисълта, че Текаре е била способна на подобна жестокост. Със съжаление осъзна, че двамата със Сано се опитваха да постигнат справедливост, която самата жертва едва ли заслужаваше.

— Какво имаше в тази отвара?

— Местни растения, предполагам. Шаманите пазят тези неща в тайна.

Но дори и убийцата да е госпожа Мацумае, как би могла да го докаже? Рейко впери поглед в Люляк.

— Ти прекарваш много време с госпожа Мацумае, нали?

— Да — отвърна момичето. — Тя се възползва от мен по всякакъв начин.

— Да е казвала нещо, от което да става ясно, че тя е убила Текаре?

— Не, доколкото ми е известно. Господарката внимава какво говори пред прислугата.

Но Рейко подозираше, че Люляк е веща в шпионирането.

— Да си я виждала да върши нещо, което ти се е сторило съмнително?

— Не.

— В деня на смъртта на Текаре госпожа Мацумае напускала ли е крепостта? — попита Рейко. За да постави капана, е трябвало да отиде на пътеката, преди да падне нощта.

— Не знам. Само че аз не бях с нея през целия ден. Помня, че ме прати на пазар в града.

„Може би е искала да се освободи от един приказлив свидетел“, помисли си Рейко. Или да прикрие друг, който е поставил капана вместо нея.

— А помощничките й? Те излизаха ли?

— Не знам.

Надеждата на Рейко се смени с разочарование. Макар че бе открила нов, сериозен мотив за убийството, се озова обратно там, където бе при раздялата с госпожа Мацумае — с четирима заподозрени и без никакви доказателства. Макар че бе възможно някой в крепостта да е видял една от тях да се промъква навън с лък в ръка, как би могла Рейко да тръгне да издирва евентуален свидетел, след като разполагаше с толкова ограничена свобода на действие?

Тя попита отчаяно:

— Люляк, знаеш ли нещо друго?

Момичето плъзна поглед встрани.

— Какво има?

За момент по изражението на Люляк си пролича, че мисли трескаво. Гледаше многозначително и подръпваше една кръпка върху палтото си. Конците бяха почнали да се разшиват.

— Каж ми! — нареди Рейко, без да може да овладее нетърпението си.

— Да речем, че го сторя — Люляк редеше бавно думите, все едно печелеше време за размисъл. Наблюдаваше Рейко с крайчеца на очите си. — Ако ви кажа, какво ще сторите за мен?

Ето я истинската причина, поради която в началото Люляк привидно отказа да разкрие историята за госпожа Мацумае — искаше да изтъргува онова, което знаеше, за лична изгода. Не желаше да го пропилее просто ей така само за да помогне на Рейко. Колкото и да не одобряваше опитите на момичето да я изнудва, Рейко не се намираще в положение да избира.

— Каквото пожелаеш — отвърна тя. — Само ми кажи.

Устните на Люляк трепнаха в усмивка, когато усети как най-съкровените й желания изведнъж започнаха да изглеждат съвсем реални.

— Искам да се махна от Езогашима. Искам да отида в Едо, да живея в големия град. Може би се нуждаете от прислужница? Когато си тръгнете, ще ме вземете ли със себе си?

При други обстоятелства Рейко не би наела човек с притворен характер като характера на Люляк, но сега отвърна:

— Да, щом искаш.

Люляк се обърна към нея със сияещ поглед:

— Може би ще е по-добре, ако не работя? Дали не мога да стана ваша компаньонка?

Зависима от момичето, Рейко отвърна:

— Добре.

— Някой ден бих искала да се омъжа за богат самурай. Бихте ли ми намерили съпруг?

Ама че нахалница! Челюстта на Рейко увисна. Очевидно усетила, че е прекалила, Люляк каза:

— Вчера ви обещах да огледам наоколо за сина ви. Ами ако знам нещо и за него?

— Наистина ли? — ахна Рейко, макар че ненавиждаше Люляк заради опитите ѝ да се възползва от нейната уязвимост.

— Възможно е — отвърна Люляк хитро, наслаждавайки се на властта си над Рейко. — Но ако искате да ви кажа, ще трябва да възнаградите усилията ми.

— Добре. Ще го сторя — ако момичето ѝ помогнеше да открие Масахиро, както и да разреши случая с убийството, Рейко би омъжила Люляк и за самия шогун. — Кажете ми!

Тя видя колко нетърпелива бе Люляк да си получи наградата. Ръцете на момичето се превърнаха в малки хищни лапи. На страните ѝ засияха две трапчинки. Но погледът ѝ се впи изпитателно в Рейко.

— Как да съм сигурна, че ако ви кажа, ще изпълните своята част от уговорката?

— Можеш да ми имаш доверие — увери я Рейко.

В този момент вратата се отвори и в стаята надникнаха двама стражи явно да проверят дали Рейко е вътре. Люляк трепна гузно. Двете изчакаха в напрегнато мълчание, докато стражите не затвориха вратата и не се отдалечиха.

— Не мога да говоря сега — прошепна Люляк. — Не и тук.

— Тогава къде? Кога? — възкликна умолително Рейко, обзета от мъчително разочарование.

— Утре — отвърна Люляк.

— Но...

Преди Рейко да успее да възрази, Люляк скочи, поклони се припряно и избяга от стаята.

18 ГЛАВА

Съпроводени от Гизаефон и отряд войници, Сано и детектив Фукида извършиха оглед на кабинетите, помещението на стражите и приемните, но онова, което се съдържаеше в тях, не представляваше никакъв интерес за разследването. Накрая пристигнаха в личните помещения на владетеля Мацумае. Гизаефон остана да чака, облегал на вратата, докато Сано и Маруме оглеждаха спалнята.

Лакираните в черно маси, преградата, железните сандъци и копринените възглавници бяха наредени успоредно на стените. В малката ниша имаше нефритена ваза с поставена в нея клонка с алени плодчета и свитък с така стилизирана калиграфия, че Сано изобщо не можа да я прочете. Подобно обзавеждане можеше да се види във всяка съвременна самурайска къща в Едо. В отсъствието на владетеля Мацумае слугите бяха почистили стаята, но Сано все още долавяше тежкия възкисел мирис от тялото му, който се бе просмукал в рогозките по пода и стените.

— Какво дирите? — попита Гизаефон.

Ще разбера, когато го открия — отвърна Сано.

Гизаефон изсумтя и задържа клечка за зъби от лаврово дърво.

— Гледайте само да не се проточи твърде дълго.

Фукида отвори сандъци, които съдържаха съдини за сервиране на чай и саке, карти за игра, дъска за шах и фигурки. Сано отиде до шкафа. Вътре намери одежди, прибори за бръснене, комплект тоалетни принадлежности с огледало, четка и гребен, както и няколко чифта обувки. Отделенията за завивки бяха празни; вероятно бяха отнесени за пране. Освен че не знаеше какво точно търси, което би могло да свърже владетеля Мацумае с убийството, Сано нямаше и особени надежди, че ще го намери на това място.

— Извинете, Гизаефон сан, може ли да говоря с вас?

На вратата стоеше един самурай. Гизаефон се обърна, за да говори с него, а Сано продължи да претърсва шкафа. На дъното му се намираще дървено ковчеже, боядисано в черно и инкрустирано с

орнаменти от слонова кост, наподобяващи спиралите, които Сано бе видял върху дрехите на езо. Изглеждаше нелепо сред останалите вещи на владетеля Мацумае, които бяха в японски стил.

— В крепостта има болест — съобщи служителят.

— Каква болест? — в гласа на Гизаефон се прокрадна тревога.

— Треска, простуда. Главоболие, болки в мускулите. Слабост.

Сано коленичи и отвори закопчалката на ковчежето, направена от желязна халка и зъб на диво животно. Вдигна капака. Вътре намери запушен с коркова тапа керамичен съд, платнени кесии с върви за пристягане, сребърна лула, комплект за писане с четчица, мастилница и бурканче за вода, овързани с кожен ремък ивици върбова кора, кинжал, чиято дръжка бе украсена с дърворезба, поставен в ножница, подобна на онези, които носеха мъжете езо, и няколко окачени на корда кукички за риба. Краищата им бяха изцапани с нещо, което приличаше на засъхнала кръв.

— Звучи като северна чума. Колцина са болни?

— Снощи деветима, тази сутрин още седем. Всички са войници, с изключение на двама слуги, които работят в казармите. Заразата е тръгнала от бараките.

Сано вдигна съда и го разклати. Вътре се разплиска някаква течност. Махна тапата и долови мириса на тръпчиви алкохолни изпарения. Запуши отново съдината и развърза кесиите. Вътре имаше сухи листа, корени и семена. На дъното на сандъка, под другите вещи, вида две книги — едната голяма и квадратна, другата малък тънък правоъгълник, — увити в изопнат груб плат и овързани с прокъсана ракета.

— Извикахте ли лекар? — попита Гизаефон.

— Да. В момента преглежда болните.

Сано не чу почти нищо от разговора. Сърцето му заблъска от вълнение, защото почувства, че е направил важно откритие. Отвори по-голямата книга и отгърна страниците. Бяха рисунки, направени с туш, и представляваха груби скици на самурай, който осъществява сексуален акт с татуирана жена езо. Двамата се съвкупяваха в изкривена поза, разкриваща голите им гениталии. Всяка рисунка носеше печата на владетеля Мацумае. Той бе отразил интимните си отношения с Текаре в набор от еротични илюстрации.

Страниците на по-малката книга бяха изписани с калиграфия, която в началото бе прецизна и елегантна, но после преминаваше в неясни драскулки. Докато ги прелистваше, Сано забеляза съчетание от знаци, които се повтаряха отново и отново. Бяха срички от фонетично писмо. *Текаре*. Изглежда, това бе дневникът на владетеля Мацумае, поредица от вписвания без дати, отделени с линии, за неговата любовница.

— Изолирахте ли болните? — попита Гизаефон.

— Да.

— Добре, щом лекарят приключи с тях, нека прегледа и всички останали в крепостта.

— Незабавно.

Инстинктът подсказа на Сано да не разкрива пред Гизаефон какво бе открил. Той мушна дневника под палтото си, затвори ковчежето и го тикна обратно в шкафа. Изправи се и се обърна точно когато Гизаефон влезе в стаята и попита:

— Е? Намерихте ли нещо интересно?

— Не — отвърна детектив Фукида.

— Не — потвърди лъжата Сано.

Гизаефон отпрати към тях поглед, който означаваше — „Нали ви казах“ и попита:

— Все още ли искате да претърсите двореца?

— Да — изгаряйки от нетърпение да прочете дневника, Сано си помисли за единственото място, където можеше да разчита на известно уединение. — Но първо имам нужда да се облекча.

Въпросното място за облекчение представляваше барака с тоалетна, свързана с двореца посредством закрит коридор. Щом се озова в него, Сано застана в ъгъла, колкото се може по-далеч от зловонната дупка в пода. В нужника беше сковаващ студ, но той отвори прозореца, за да може в малкото помещение да проникнат светлина и свеж въздух. Вътре влетяха снежинки. Със съзнанието, че Гизаефон чака наблизко, Сано започна да чете дневника.

От времето, в което все още бях малко момче, най-съкровената ми мечта бе да изпитам истинска, вечна любов. Но с годините все повече се убеждавах, че това никога няма да се случи. Не ми липсваха жени — мъж с моето положение в обществото може да има колкото си поиска. Но всяка връзка завършваше с досада. Жените не ми носеха нищо повече от моментно физическо облекчение. Липсваше някаква основна съставка. Примирих се, че вечно ще копнея за жена, с която бих могъл да споделя дълбоко духовно родство.

Но тази вечер се случи невероятно чудо. Отидох на банкет, организиран от търговеца на злато Дайгоро — една от неговите обичайни прищевки, белязани с безвкусица и пищност, с които цели да се изтъкне колко богат е, и да спечели благоволенieto на своите вишестоящи. Насред пиршеството и веселието реших да поизляза на верандата. Пролетната вечер беше великолепна, цветята ухаеха, луната беше изпълнила своя сребрист диск. Съчиних няколко стиха и ги произнесох на глас. И тогава изведнъж осъзнах, че не съм сам.

В противоположния край на верандата стоеше жена от местните. Тогава за първи път видях Текаре. Изглеждаше като видение от друг свят. Бях изумен от красотата ѝ. Пожелах я незабавно. Но щом погледите ни се срещнаха, изпитах нещо повече от физическо привличане. Нещо от нея докосна онази самотна, изгаряща в копнеж част от мен. В този момент тя се усмихна толкова мило, ласкаво. И аз разбрах, че това е жената, която бях търсил цял живот.

Взех Текаре от търговеца на злато и я доведох в крепостта. Първо си мислех веднага да си легна с нея. Но тя е тъй свенлива, тъй напрегната. Когато се приближа до нея, почва да трепери и говори само шепнешком — смирено и учтиво. Изглежда като птичка, наранена от твърде много мъже, която би издъхнала, ако ѝ посегна. Затова си наложих да бъда търпелив. Посвещавам ѝ стихове, чета ѝ поезия. Дадох ѝ най-изисканите одежди,

най-хубавите стаи в крепостта, всичко, което би могла да пожелае. Трябва да я ухажвам, докато се влюби в мен, както аз се влюбих в нея. Но как ще издържа да чакам? Ах, какъв копнеж, какво мъчение!

Най-накрая моето търпение е възнаградено. О, каква радост! Вчера Текаре ми каза: „Господарю, бихте ли дошли в стаята ми довечера?“ През деня едва успях да се съсредоточа в работата си. Когато най-накрая слънцето залезе, отидох при Текаре. Стаята ѝ бе осветена от стотици лампи, направени от раковини с китова мас. Пременена в копринените роби, които ѝ бях подарил, тя седеше върху легло, застлано с меча кожа. Изглеждаше като местна богиня.

— Господарю, чакам ви от толкова ноци — изрече тя с глас, изпълнен със същия копнеж, който изпитвах и аз. — Обичам ви с цялото си сърце!

Обладан от щастие, паднах на колене пред нея като богомолец. Бях мечтал за този миг, но изпитвах твърде голямо благоговение, за да мога да я докосна. Текаре пое първа по пътя на съкровено ми желание.

— Моля, позволете да ви покажа церемонията на езо в първата брачна нощ — рече тя.

Даде ми да пия вино и да пуша от сребърна лула. Скоро главата ми се замая, а сетивата ми се замъглиха. Около мен звучеше странна музика. Текаре сякаш плуваше между пламъчетата на лампите. Като припяваше заклинания, тя ме съблече и изписа странни символи по голата ми плът. Четчицата галеше мъжествеността ми. Почти изпаднах в несвяст от удоволствие. Когато накрая проникнах в нея, усетих как духовете ни се докосват. Моят се стопи в нейния с такава лъчиста топлина, която не бях изпитвал никога. Текаре и аз наистина представлявахме едно цяло.

В миналото чувствата ми към дадена жена винаги охладняваха, след като я любех. Опознавах я и губех интерес. Щом ѝ се наситех, отивах да търся вълнение другаде. Но това не се случило с Текаре. Тя си оставаше

същата загадка, каквато бе за мен при първата ни среща. В деня след ритуала от първата брачна нощ тя отново бе свенлива и извисена. Трябваше да почна да я ухажвам отначало, да я печеля с нови дарове, с още любовна поезия. Накрая тя отстъпи, усмихна се и ме покани в стаята си. Това се случи много пъти. Никога не бях сигурен в чувствата и към мен, бях в ролята по-скоро на неин ухажор, отколкото на неин господар. Моята любов и необходимост от нея непрестанно нарастваха.

Колкото и често да осъществявахме любовния акт, никога не можех да се наситя на Текаре. Винаги започвахме с виното и лулата, натъпкана с местни билки, но всеки път се изпълняваше и някакъв нов, вълнуващ ритуал. Една нощ ме завърза и ме нишиба с камшик от сплетени върбови клонки. Друга нощ проби зърната на гърдите ми с кукички за риба и промуши през тях корда. Научи ме, че болката усилва сексуалната възбуда. Докато крещях и кървях, освобождаването ми се превръщаше в чист екстаз. Познах удоволствието да се покорявам на моята любима.

Не мога да мисля за нищо друго, освен за Текаре. Когато не съм с нея, си представям, че е до мен. Виното и пушекът ме държат в постоянен унес. Трябва да работя, но вместо това изобразявам в картини миговете с Текаре. Почти не чувам какво ми говорят другите, защото в главата ми постоянно звучи гласът ѝ, припяващ любовните ѝ заклинания. Занемарих задълженията си, външния си вид и здравето си, живея в някакъв въображаем свят. Тази обсебеност не е нормална. Но как може нещо толкова прекрасно да е грешно? За първи път в живота си обичам истински. Всичко, което правя с нея, ми изглежда свято. Докато Текаре е моя, ще бъда удовлетворен.

Кога точно започнах да се страхувам, че ще я загубя? Не си спомням. Знам само, че този страх ме терзае. Виждам как другите мъже гледат Текаре. Отвърща ли им с усмивка? Дали погледите им не се задържат твърде дълго върху ѝ? Толкова съм замаян, тялото и умът ми са тъй

изнемощели, че не мога да се доверявам на впечатленията си.

Понякога Текаре казва, че не се чувства добре, и има нужда да си почине в уединение. Една нощ, обладан от подозрения, се скрих отвън до прозореца и. Чух я да си шепне с някакъв мъж. Видях две сенки да се движат заедно. Сърцето ми се сви от мъка. Накрая светлината в прозореца угасна. Отвори се врата. На верандата излезе един от моите войници — красив млад мъж. Тръгна си, като си подсвиркуваше, и скоро потъна в мрака.

По-късно се изправих срещу Текаре. Обвиних я, че ми изневерява. Тя отрече, каза, че съм си въобразявал, че нищо подобно не се е случило. Може би беше права, тъй като почти не съм в състояние да правя разлика между сън и реалност. Трябва да вярвам, че Текаре е искрена с мен.

Най-ужасните ми страхове се превърнаха в реалност. Снощи, след като с Текаре се любихме, потънах в дълбок сън. Събудих се часове по-късно от викове и степания. Лампите раковини горяха. На светлината на танцуващите пламъчета видях Текаре и младия войник. Бяха голи. Тя бе опряла гръб в стената със склучени бедра около кръста му, докато той я обладаваше. Осмелявах се да се съвкупяват буквално пред очите ми, все едно не бях там!

Опитах се да изразя негодуванието си. Помъчих се да стана и да ги спра. Но не можех нито да помръдна, нито да издам звук. Очите ми срещнаха погледа на Текаре. Тя се усмихна. Докато се любеше с друг мъж!

Този път, когато казах на Текаре какво съм видял, тя не отрече. Разсмя се. Цялата ѝ мекота и нежност изчезнаха. Тя се превърна в жестока непозната. Каза, че ако искала друг мъж, щяла да го има, и че изобщо не се интересувала дали я ревнувам.

Побеснях. Вдигнах ръце да я ударя, но тя ме отблъсна, а аз бях тъй слаб, че паднах. Нарекох я неблагодарница. Заявих ѝ, че няма да получава повече подаръци от мен. Тя ме заплаши, че няма да ми осигурява повече забавления.

Забавление! Ето как нарече нашия свещен любовен акт!

Заплаших я, че ще убия всеки мъж, който се задява с нея. Тя отвърна, че когато приключача, няма да имам нито един васал. Заплаших, че ако не се държи пристойно, ще я върна в племето ѝ. Но тя ми отвърна, че ако го сторя, повече няма да я видя. А и аз знам, че заплахите ми са напразни. Завися изцяло от нейното благоволение.

Какво да правя? Сега се страхувам и ненавиждам Текаре, колкото и я обичам. Тя ми направи черна магия, която ме превърна в жалко подобие на самия мен. Трябва да се освободя от нея, но как?

След като размишлявах дълго, си дадох сметка, че трябва да я унищожа, преди да ме е съсипала напълно. През нощта лежа буден и замислям нейната смърт. Ако отида с меч при нея, тя ще ме надвие, преди да я посека. Може би ще успея да прережа гърлото ѝ, докато спи. Но не мога да понеса да гледам как умира. Трябва да я нападна от засада, когато най-малко очаква, когато няма да успее да ме спре. Може би трябва да сложа отрова в храната и. Или да заредя скришом пружинен лък на пътеката, по която минава. Но каквото и да сторя, трябва да е скоро, докато все още имам шанс за избавление. Дано Небесата ми вдъхнат решимост за действие!

Когато приключи с последната страница от дневника, Сано бе така потресен, че почти не усещаше снега, който валеше през прозореца върху ръкава му, нито зловонието в нужника, нито това, че ръцете му се бяха вкочанили от студ. Само че не му остана време за размисъл върху важността на прочетеното, защото по вратата се разнесе силно блъскане.

— Почитаеми дворцов управителю, защо се бавите толкова? — кресна Гизаефон. — Излезте или ще разбия вратата!

19 ГЛАВА

Рейко се събуди внезапно от дълбок, обгърнат в мрак сън, предизвикан от виното, което ѝ бе поднесла Люляк. Усети нечие присъствие в стаята, седна в постелята и видя клекнала до себе си Венте — младата жена езо.

— Как влезе? — възкликна тя.

Венте сложи пръст на устните си, след което ѝ махна подканващо.

— Какво...?

— Бързо! — прошепна Венте, излизайки крадешком от стаята.

— Чакай малко.

Рейко се втурна към шкафа и измъкна *футона*^[1] си. Венте ѝ помогна да натрупа отгоре завивки, та ако някой надзърнеше да я провери, да изглежда така, все едно е задрямала. Двете поеха на пръсти нататък по коридора и навън през вратата. Валеше силен сняг, който се трупаше по зидовете на крепостта, по кулите и покривите и обсипваше клоните на дърветата. В този непознат бял пейзаж не се виждаше нито едно рязко очертание. Наоколо не се мяркаше жива душа.

— Къде са стражите? — попита Рейко.

— Зле са — отвърна Венте.

Рейко предположи, че някаква болест е връхлетяла мъжете, които бяха изоставили постовете си. Унилостта ѝ се изпари подобно на мъгла, разпръснатата от сияйна зора. Сега Венте можеше да я заведе да освободи Масахино.

Те се втурнаха към кулата, чийто побелял връх почти се губеше в също тъй бялото, сливащо се с околността небе. Снегът бързо посипа дрехите им и ги направи неузнаваеми. Пътят изглеждаше толкова различен, че Рейко не можа да го разпознае. Беше доволна, че Венте я води, а тя можеше да ѝ помогне и за друго.

— Познаваше ли жената, която е била убита с пружинения лък?
— попита Рейко.

Венте рязко обърна глава към нея. Върху татуираното ѝ лице се изписа страх. После се втурна напред, като измърмори нещо на родния си език.

— Какво каза? — попита Рейко, докато се опитваше да я настигне.

— Сестра — произнесе Венте неясно, със сгърчено от мъка лице. Сълзите, които се затъркаляха по страните ѝ, се смесиха със снежинките.

— Текаре е била твоя сестра? Не знаех. Съжалявам.

Рейко не искаше да разстройва приятелката си, като говори за убийството, но освен Люляк тя бе единственият човек тук, изявил желание да ѝ помогне. А и Рейко имаше повече доверие на Венте, отколкото на прислужницата.

— Имаш ли някаква представа, кой е убиецът на Текаре?

Венте заклати глава тъй трескаво, че обшитата ѝ с козина качулка се смъкна назад. Тя я дръпна обратно и присвила рамене, пое заедно с Рейко през един вътрешен двор. Изрече нещо на родния си език и после заяви:

— Грешка.

— Грешка? Искаш да кажеш злополука? Просто е попаднала в капан, заложен за дивеч?

Венте за пореден път отвърна на езо, без да ѝ превежда. Явно, когато беше разстроена, не можеше да говори на японски.

— Владетелят Мацумае смята, че Текаре е убита — поясни Рейко.

— Не — разрида се Венте.

Вероятно бе твърде болезнено за нея да приеме, че някой съвсем преднамерено бе отнел живота на сестра ѝ.

— Мислиш ли, че може да е госпожа Мацумае?

От устата на Венте излязоха няколко изопачени думи. При други обстоятелства Рейко би я притиснала, за да получи информация. При други обстоятелства би разпитала Венте за отношенията ѝ с Текаре, тъй като знаеше, че близките на жертвата са потенциални извършители. Но Венте изглеждаше честна, почтена и искрено опечалена от смъртта на Текаре. А сега я водеше нагоре по хълма към кулата.

Обзета от напрегнато очакване, Рейко изкачваше стъпалата тъй бързо, че се препъна и измина остатъка от пътя почти пълзешком. Задъхана, впери поглед в кулата — в олющената мазилка по стените, в извитите стрехи и в препречените с решетки прозорци. Снежинките биеха в лицето ѝ. Виеше ѝ се свят от надежда и страх. Стигна до вратата с железен обков, която бе оставена без охрана. Вените ѝ помогна да я дръпне, за да отвори. Двете предпазливо прекрачиха прага.

Озоваха се в потънало в тишина сумрачно преддверие. Студеният въздух вонеше на урина и изпражнения. През дупки в мазилката на стените се показваха дървени клинове. Рейко видя дървени пейки, мангали, пълни с пепел, и ведра с вода, в които бяха намокнати парцали. Водата бе в мръсен ръждивокафяв цвят. Прониза я инстинктивен страх. Притискайки ръцете си в ръкавици върху носа си, двете с Вените преминаха крадешком през една врата, която водеше към вътрешността на кулата. Откриха лабиринт от килии, чиято предна част бе обезопасена с метални решетки. В ъглите бе замечено мръсно сено. Стените бяха изцапани, набраздени с тъмни ивици и опръскани с кръв. По пода бяха разхвърляни дрипи с ръждиви петна. Рейко с ужас се втренчи в тях, проумявайки видяното.

Това бе мястото, където владетелят Мацумае бе затварял пристигналите в Езогашима по време на лудостта си. Тук са били изтезавани и убивани. Войниците, които бе видяла предния ден, са се опитвали да почистят, в случай че Сано дойде на оглед. Но се бяха разболели и бяха оставили работата си недовършена и сега пред нея лъсна истината, ясна като бял ден.

Тя се намираще в кланица. Кланица, в която бяха докарали и нейния син.

— Масахиро! — викна тя и се втурна през лабиринта, като надничаше в килиите. Всички бяха празни, ако не се смятаха следите от сеч.

— Насам!

Вените я дръпна нагоре по една стълба, която водеше към квадратна дупка в тавана.

Озоваха се на втория етаж на кулата. През пролуки покрай капациите и през цепнатини в стените проникваше светлина. Рейко се втурна през празните помещения, разделени от плъзгащи се стени. В

последното намери странен предмет — голяма квадратна кутия с дървен капак и дъно и със стени от кръстосани метални пръчки. Беше клетка за едро животно... или дребен човек. Но беше празна — вътре нямаше никого. Рейко изстена. Привидя ѝ се Масахиро, свит в клетката, с очи, които заискряват от радост, когато разпознава майка си, дошла да го спаси. Тя се хвърли върху клетката.

Образът изчезна. Клетката беше празна, вътре имаше малко сено, а вратата ѝ зееше отворена. Наблизо се въргаляше завивка, изцапана с кръв.

— Не! — изплака Рейко.

Тя грабна завивката и притисна лице в нея, вдишвайки сладкия землист мирис на малко момче — мириса на Масахиро — и тръпчивия дъх на кръвта му. Разтресе се в ридания, връхлетяна от ужасно видение, в което войници го пребиваха до смърт.

Венте коленичи до нея, потупа я по гърба и изрече тихо съчувствени думи на родния си език. После се пресегна вътре в клетката, взе нещо от сеното и го постави в ръката на Рейко. Беше кожена кесия, в която имаше издялана от дърво фигурка — ярко оцветено конче в бойни доспехи. Кончето беше от комплект войници, които Рейко и Сано бяха подарили на Масахиро. Рейко го притисна до сърцето си и се разрида още по-неутешимо. Това бе всичко, което ѝ бе останало от сина ѝ.

Него вече го нямаше.

Бе пристигнала твърде късно.

Сано бе прекарал целия ден в претърсване на останалата част от двореца и в разпити на членове от клана Мацумае, на служители, войници и слуги. Не бе открил никакви следи, но пък и не бе очаквал друго. Престъплението не беше от тези, при които остават улики, като например рани по извършителя или негови изцапани с кръв дрехи. Една стъкленница с отрова за стрели лесно можеше да бъде изхвърлена, а никой не бе оставил писмено самопризнание.

Освен владетеля Мацумае.

Разговорите на Сано също не бяха довели до нищо. Очевидците бяха напрегнати и не изгаряха от желание да говорят. Гизаефон бе присъствал на всички разпити, макар че Сано нееднократно го бе

помолил да стои достатъчно далеч. Може би свидетелите не искаха да кажат нещо, което да уличи него, владетеля Мацумае, тях самите или техни другари. Сано и детектив Фукида се върнаха в предоставените им помещения по здрач с празни ръце.

Ако не се смяташе дневникът на владетеля Мацумае.

Виелицата бе престанала, небето бе тъмно, но снегът изпълваше пейзажа с призрачно сияние. Окачен над вратата фенер пръскаше златисти отблясъци над високите бели преспи, натрупани при построяката за гости. Гизаефон остави Сано и Фукида с един-единствен пазач, застанал на пост при входа. Северната чума вероятно бе отпратила останалите по леглата.

— Ще се видим на погребението утре, почитаеми дворцов управителю — рече Гизаефон.

След като двамата с Фукида изуха обувките си, Сано се отправи към стаята, която делеше с Рейко. Покритата ѝ с одеяло фигура върху леглото се мержелееше в мрака. Той реши да я остави да спи. Съпругата му се нуждаеше от почивка, а и той нямаше добри новини за нея. Отиде при хората си в тяхната стая — Хирата, Маруме и Плъхът се бяха върнали. Бяха разпънали палтата си върху дървени рамки за сушене, поставени над мангалите с дървени въглища. Сано прибави към техните и своето. Стаята бе изпълнена с пара и мирис на мокра кожа. Маруме наля горещ чай и поднесе вечеря от студени оризови кюфтета, сушена съомга, супа от водорасли и варени лотосови корени. Когато другите мъже се нахвърлиха лакомо върху храната, Сано си наложи да похапне. Страхът за Масахиро не му даваше мира въпреки неспирната му тревога за разследването. Чувстваше как натежалият върху покрива сняг го задушаваше.

Фукида им обясни за чумата.

— Сега му е времето да ги зарежем и да бягаме, докато войниците са болни и почти не се мяркат наоколо. Само дете няма къде да отидем. Твърде лошо, защото не напредваме особено по това разследване — той се обърна към Хирата и Маруме: — При вас как стоят нещата?

— Ходихме на лов с айну — отвърна Хирата.

— С кого?

— С айну. Така наричат себе си местните — добави Хирата. — Те ни спасиха живота. Ако не друго, дължим им поне любезността да

използваме истинските им имена.

„Звучи така, все едно се опитва да ги защити“, отбеляза мислено Сано. Неговият интерес към езо... или айну... изглежда, се бе засилил след лова.

— Открихте ли нещо? — попита Сано.

— Един елен — отвърна Хирата.

— Имах предвид някаква информация, свързана с убийството — уточни Сано.

— Аа, ето какво.

Хирата разказа как главатарят Аветок бе обяснил своя начин да поддържа дисциплина сред хората, включващ и ритуал по изгонване на зли духове, които ги карали да се държат лошо.

— Заяви, че не е убил Текаре. Мисля, че казва истината.

— А съпругът й? — попита Сано.

— Той също.

Но Хирата се втренчи в чая си, вместо да погледне Сано в очите. Сано разбра, че на лова се бе случило нещо повече от този разговор за местните обичаи и отстрелването на елена. Нещо, което уличаваше някого от местните, за което Хирата не желаше да каже на Сано. Чувството му за вяроност и дълг сега се раздвояваше.

— Е, аз открих някаква следа — рече Сано, — макар че не е това, което исках.

Той извади дневника. Първи го прочете Хирата, а после и детективите. Всички бяха изненадани.

— Това е най-уличаващото доказателство, с което разполагаме срещу някого! — възкликна Хирата.

— Особено тази последна част за пружинения лък — рече Маруме. — Звучи така, все едно владетелят Мацумае е убиецът, когото издирваме.

— Може да е доказателство за намерение, но не и за действие — отбеляза Сано. — От дневника не става ясно дали е осъществил замисъла си да убие Текаре.

— Наистина ли смятате, че е той? — попита Фукида с колебание в гласа. — Първо извършва престъплението, а после се преструва, че няма нищо общо с него? При това взема за заложник целия остров и се съгласява вие да разследвате убийството, което е негово дело? Звучи безумно.

— Ами че владетелят Мацумае си е безумец — рече Хирата.

На Сано му хрумна нещо ново.

— Понякога един разстроен ум укрива болезнени неща от самия себе си. А умът на владетеля Мацумае, изглежда, е бил разстроен дълго преди смъртта на Текаре — Сано отвори книгата и прочете на глас пасажа за виното и лулата, натъпкана с местни билки. — Питам се какви ли са били тези билки? И какво е имало във виното?

— Отрова, която го е накарала да забрави, че е убил Текаре, и под чието въздействие е решил, че е обсебен от нейния дух — предположи Маруме.

Сано се запита дали поробването и съсипването на владетеля Мацумае не бяха поредна форма на отмъщение от страна на Текаре срещу японците, които я бяха малтретирани.

— Може те да са го тласнали и към всички действия на насилие, които е извършил след нейната смърт.

— Да предположим, че убиецът е той — рече Фукида, — защо тогава ще ви оставя да претърсвате двореца и да намерите дневника му?

— Може би част от него иска той да бъде заловен и наказан — предположи Хирата, — а оставянето на дневника така, че да можете да го намерите, е неговият начин да признае стореното.

— Питам се какво ли би му сторил духът на Текаре, ако разбере, че той ѝ е отнел живота — рече Фукида.

— Каква е следващата стъпка, която ще предприемем? — попита Маруме.

Сано размишляваше над този въпрос, откакто бе намерил дневника. Бе предавал в ръцете на закона много престъпници, но никога такъв, който държи затворен самия него.

— Владетелят Мацумае няма да се зарадва особено, като му заявя, че той е убиецът, когото съм упълномощен да заловя. Особено ако не помни да е убивал Текаре и по тази причина се смята за невинен.

— Можем да го арестуваме — предложи Маруме.

Никой не се засмя на шегата му. Дали не бе настъпил моментът, в който трябваше да се опитат да задържат владетеля Мацумае със сила? Самурайският кодекс на честта не ги освобождаваше от самоубийствени мисии.

— Не възнамерявам да предприемам действия срещу владетеля Мацумае единствено въз основа на това — заяви Сано и вдигна дневника. — Не и след като има други заподозрени — и докато е длъжен да остане жив, за да може да спаси сина си.

— Къде да търсим улики срещу тях? — попита Хирата.

Погребението е добро начало. На него трябва да присъстват поне част от заподозрените, ако не и всички. Нека проследим как ще се държат.

Тихо похлопване привлече вниманието на Сано. Озадачен, той стана, отиде до стената и вдигна рогозката. Зад нея имаше прозорец. Той вдигна хартиената преграда и отвори капациите.

На верандата стоеше Рейко.

— Пусни ме да вляза! — рече тя с висок и напрегнат шепот.

Сано я издърпа през прозореца и го затвори.

— Мислех, че си в леглото. Къде си ходила?

Тя трепереше неудържимо, очите ѝ бяха зачервени, лицето — изцапано, а устните — побелели. Сано изтупа снега от нея, окачи палтото и ръкавиците ѝ над скарата за сушене и ѝ помогна да свали ботушите си. Настани я до един мангал и седна до нея. Хирата ѝ предложи горещ чай, но тя отказа.

— Ходих в кулата — гласът ѝ затрепери. — Венте ме заведе. Този път влязохме вътре. Но Масахиро го нямаше там. Намерихме само една празна клетка и завивка, изцапана с кръв. И ето това — тя подаде на Сано кожената кесия, която стискаше в ръката си.

Той отвори кесията и видя кончето играчка, боядисано така, че да напомня истинския кон, който Масахиро се учеше да язди. Най-ужасните му страхове се превърнаха в реалност. Надеждата угасна като изтляла жарава.

— Масахиро е мъртъв! — изплака Рейко и захълца неутешимо. — Може би е бил мъртъв още преди да пристигнем тук. Закъснели сме от самото начало!

Сано я прегърна. Риданията ѝ разтърсиха и двамата. Прииска му се да се предаде на мъката и да заплаче заедно с Рейко. През цялото време бе съзирал знаците, че синът им е мъртъв, но се бе опитвал да ги пренебрегва. Вече не можеше.

— Може да е избягал — предположи Хирата.

— Да, защо не? — обади се и Маруме. — Той прилича на майка си. Нея си я бива да се измъква от критични ситуации.

Усилията им да ободрят Рейко и Сано се оказаха безуспешни. Сано съзнателно бе избягвал да си задава въпроса, защо владетелят Мацумае и Гизаефон просто не му върнат сина, с какво би могло да им навреди това? Очевидно са били наясно, че Масахиро е мъртъв, защото те самите са го убили. Не са искали да го признаят пред него, тъй като са се страхували от вероятните последствия. Но в този момент Сано бе съсипан и дори не беше в състояние да мисли за възмездие. Цялото му съществуване внезапно се изпразни от всякакъв смисъл и цел. Неговият син бе мъртъв. Вече нищо нямаше значение.

— Позволи ми да умра! — изстена Рейко в прегръдките му. — Нека смъртта отново ме събере с Масахиро. Масахиро! Малкото ми момче, първородният ми, скъпото ми дете! — отчаяните й викове отекнаха в празнотата, обгърнала Сано. — Просто ме остави да го видя отново!

Докато другите мъже гледаха в безмълвно състрадание, Сано престана да се тревожи за разследването, дали изобщо щеше да открие убиеца на Текаре. Вече не го беше грижа дали владетелят Мацумае щеше да освободи него и другарите му, или щеше да ги убие. Ако двамата с Рейко издъхнеха в Езогашима, поне тленните им останки щяха да бъдат близо до тленните останки на сина им.

И в най-тежки времена Сано винаги бе живял с вярата, че го чакат по-ясни дни, че не само ще оцелее, а и ще го стори победоносно.

Не и този път.

Животът, какъвто го познаваше и ценеше, бе приключил тази вечер.

[1] Дюшек, подплатена завивка, прен. постеля (яп.). — Б.пр. ↑

20 ГЛАВА

Утрото, в което щеше да се състои погребението на Текаре, бе ясно и светло. Рейко стоеше изгубена между опечалените и гостите, които се бяха събрали пред главната приемна на двореца. Изглеждаше ѝ абсурдно, че слънцето грее, че небето е сияйно тюркоазено, че преспите са чисти, свежи и красиви. Светлината пронизваше болезнено очите ѝ, които бяха подути от плач. Не можеше да повярва, че светът продължава да съществува, безразличен към нейната скръб, че тя е още жива, след като сърцето ѝ бе изтръгнато, че трябва да присъства на погребението на една непозната, докато скърби за собствения си син.

Бе пожелала да не отива, но Сано ѝ бе казал: „Владетелят Мацумае е наредил всички в крепостта да присъстват. Трябва да дойдеш“.

Той бе запазил самообладание и се бе държал мъжествено, макар че очите му бяха добили израза, който тя бе виждала само веднъж, когато бе дошъл на себе си, след като един наемен убиец го бе пребил почти до смърт. Тогава видът му бе такъв, все едно тялото му бе изтезавано до самия предел на оцеляването. Сега изглеждаше така, сякаш същото бе сторено с духа му. Бяха прекарали нощта притиснати един в друг, но макар че бяха заченали Масахиро заедно и би трябвало да почерпят утеха от възможността да понесат заедно загубата, Рейко се бе почувствала съвсем сама в своето страдание. Сега имаше чувството, че Сано се намира невероятно далеч, макар че стоеше до нея.

Погребалното шествие навлезе в залата, водено от владетеля Мацумае, чичо му Гизаефон и техните служители, пременени в церемониални черни роби със златни гербове. Следваха местните жители и наложниците, облечени в обичайното за тях облекло от животински кожи и украшения от мъниста. Рейко видя Венте, но Венте гледаше местните мъже. След тях пристъпваше дребен слаб мъж от

простолудието, увит в разкошно кожено палто. Рейко чу как Хирата каза на Сано:

— Това е Дайгоро, търговецът на злато.

Госпожа Мацумае и трите ѝ помощнички, до една пременени в пищни копринени роби, заситниха нагоре по стъпалата. Рейко бе изненадана, че умът и продължава да работи въпреки скръбта. Забеляза, че Люляк отсъства. Спомни си, че момичето ѝ бе обещало информация за Масахиро и за убийството, която трябваше да ѝ предостави същия ден.

Бляскави войници в пълно бойно снаряжение въведоха Сано, Рейко, Хирата, детективите и Плъха през вратата. Вътре в залата гореше огън, запален в изработено в местен стил огнище. Трупът лежеше северно от огнището върху тъкана рогозка сред месингови купи, от които се издигаше жълтеникав лютив дим.

— Това е местният обичай да горят сяра, за да прикрият мириса на разложение — прошепна Плъха.

Въпреки сярата Рейко долови скверното зловоние. Местните се прегърнаха, положили ръце върху раменете си или под мишниците си в израз на взаимни съболезнования. Владетелят Мацумае и хората му коленичиха по протежение на северната стена. Неговото лице бе изпито от мъка, с хлътнали в орбитите очи. Силният красив мъж от местните, когото Рейко си спомняше от брега, се промъкна до владетеля Мацумае, който стоеше най-близо до трупа.

— Мястото ти не е тук! — отсече владетелят Мацумае оскърбен. — Седни някъде другаде.

Местният отвърна с гневна реч. Плъхът прошепна:

— Урахенка казва, че като съпруг на Текаре той е най-важният опечален и че той, а не владетелят Мацумае трябва да заеме почетното място.

Войниците обградиха Урахенка. Той се изправи и безмълвно се присъедини към останалите местни, които се бяха наредили покрай източната стена. Сериозна и тържествена, Венте не отделяше поглед от него. Сано и другарите му се настаниха покрай южната стена, а жените — покрай западната. Коленичила в празното пространство, което разделяше японските дами от местните наложници, Рейко за първи път успя да огледа трупа. Текаре беше облечена с гамаши, жълто-оранжева роба с черно-бели орнаменти по яката и маншетите и кожени

ръкавици. Одеждите скриваха съсухреното ѝ тяло, но лицето ѝ се виждаше с цялата страховитост на изписаната върху него смърт. Синята татуировка около устата ѝ се сливаше с обезцветената кожа покрай нея, която бе хлътнала около орбитите на очите. Под нея личаха очертанятия на зъбите ѝ. Сребърни обеци с черни, тюркоазени и червени мъниста висяха на меката част на ушите ѝ, които приличаха на изсъхнал хрущял. Рейко усети, че ѝ прилява, заля я отвращение. Помисли си за Люляк, която по някакъв начин бе успяла да избегне погребението, и в скръбта ѝ припламна искрата на ново чувство.

Изпита гняв към Люляк. Бе сигурна, че Люляк е знаела за смъртта на Масахиро. Прислужницата я бе подвела, като я залъгваше с фалшиви надежди, домогвайки се с хитрост до лелеяния живот в Едо. Каква възмутителна жестокост!

Слуги внесоха подноси с угощение — сушена съомга, задушено еленско със зеленчуци, хайвер, кестени, просени питки и съдини с вода. Поставиха единия поднос до главата на трупа — приношение за боговете, а останалите положиха пред присъстващите. Местните жители и установилите се в Езогашима японци започнаха да ядат — бавно и церемониално — с пръсти.

— Трябва да си вземете — изсъска Плъха към японците от Едо. — Ако не го сторите, ще бъдете прокълнати.

Рейко с мъка отхапа късче просена питка, насили се да преглътне няколко трохи и ги прокара с вода. Сано, Хирата и детективите сториха същото. Владетелят Мацумае се разрида.

— Текаре! — изплака той, после произнесе с призрачен женски глас: — Тук съм с теб, господарю мой. Бъди силен.

Сред местните се разнесоха ридания, които се сляха в приглушено общо оплакване.

— Обичаят изисква да се плаче на погребения, каквито и да са били чувствата към починалия — поясни Плъха.

Местните припяваха:

— *Ойойопота! Ойойопота!*

— Това означава: „О, колко ужасно!“ Всички трябва да се присъединят.

Присъстващите го сториха до един, с изключение на госпожа Мацумае, която седеше безмълвна, с едва доловима усмивка.

Възползвайки се от прикритието на настаналия шум, Рейко се обърна към госпожа Умница:

— Къде е Люляк?

— Вероятно се е измъкнала тайно от крепостта. Лошо момиче!

Владетелят Мацумае отиде до Текаре и коленичи до главата ѝ. Същото стори и Урахенка.

— Махни се! — възкликна владетелят Мацумае, отпъждайки другия мъж, все едно беше куче.

Навъсен и предизвикателен, Урахенка не помръдна от мястото си. Един слуга донесе чаша с вода и двамата опечалени тутакси посегнаха да я грабнат. Тя се разсипа. Друг слуга побърза да донесе нови две. Те изпиха ритуалния тост, втренчени гневно един в друг, след което се оттеглиха на местата си.

— Къде е отишла? — обърна се Рейко към госпожа Умница.

Жената поклати глава, но госпожа Теменуга се обади през нея:

— При горещия извор.

Припяването продължаваше. Главатарят зареди непонятни слова, очевидно отправяйки молитви към боговете. Местните се придвижваха напред един по един да се поклонят и да оплачат покойната. Серният дим и гневът задавяха Рейко. Значи Люляк се бе измъкнала, за да се цамбурка в горещия извор, докато тя страдаше! И то след като се бе опитала да я изиграе!

Най-накрая главатарят приключи с молитвите си. Местните жени увиха Текаре в рогозката, на която бе положена. После омотаха рогозката със сплетени черно-бели върви от коноп. Мъжете я привързаха за дълъг прът. Владетелят Мацумае хвана единия му край, но бе твърде немощен, за да вдигне Текаре. Капитан Окимото сложи пръта на рамото си. Владетелят Мацумае положи благоговейно ръка върху вързопа, все едно докосваше плътта на своята любима. Подмина с презрение местния жител, който пое другия край на пръта. Присъстващите станаха, когато носачите обърнаха увития овързан труп с нозете напред към вратата.

Носейки малка, лакирана в черно съдина съпроводиха навън първо японците и местните жени, после — Рейко, Сано и другарите им.

Слънцето светеше ослепително в своята най-висока точка на небето, а снегът блестеше с кристални отражения. Шествието пое през

терена на крепостта към една от задните порта. Когато осъзна, че излизат от крепостта, Рейко съзря в това шанса си да уреди една сметка.

Шествието се спускаше по хълма, следвайки пътека, която бе разчистена така, че по нея спокойно да минат двама-трима души. Местните припяваха. Рейко изостана зад Сано. Той се обърна към нея, но един войник викна:

— Не поглеждайте назад, настрани или надолу! — и подбутна Сано с копието си. — Иначе злите духове ще ни обсебят!

Сано продължи да крачи, гледайки право пред себе си, както всички останали. Рейко мислено благодари на боговете за местните суеверия. Тя закрачи редом с госпожа Умница и прошепна:

— Накъде да поема за горещия извор?

Жената поклати глава.

— Моля те!

— Тръгни по дясното разклонение на пътеката.

Когато стигнаха до уреченото място, Рейко незабелязано се отдели от групата, която я подмина, и бързо се отпрати към извора да дири Люляк.

Гробището бе разположено на малко плато над града, заобиколено от високи кедри, които хвърляха синкави сенки върху снежната пелена, осеяна с дървени погребални колове. Те бележеха гробовете на местните жители, които се бяха споминали в японското владение. Някои от коловете имаха заострени върхове, останалите — продълговати дупки.

— Копия за мъжете, шевни игли за жените — поясни Плъха.

Този урок по местни обичаи се плъзна покрай Сано. Той се чувстваше като немощна останка от самия себе си, все едно смъртта на Масахиро бе отсякла духа от тялото му. Но Пътят на война го караше стоически да продължи нататък през бурите на живота. Бушидо бе като скелет, който го поддържаше изправен. Все още имаше задължения към своя господар, които трябваше да изпълни; освен това беше потомък на поколения самураи, които с горд марш бяха влизали от една битка в друга, окървавени от раните си, готови да се сражават до сетен дъх.

Четирима айну разчистиха снега от земята и започнаха да копаят гроб. Сано наблюдаваше владетеля Мацумае, който едва се влачеше сред своя антураж. Изконни инстинкти се раздвижиха в Сано. Самурайската му кръв закипя с извечната жажда за отмъщение. Владетелят Мацумае бе виновен за смъртта на Масахино. Какво значение имаше спогодбата помежду им — дните на владетеля Мацумае бяха преброени.

Гробокопачите приключиха. Те застлаха правоъгълната дупка с рогозки. В западния ѝ край поставиха две пръстени купи. Венце сипа в тях вода от своя съд. Владетелят Мацумае изстана, хвана се за гърдите там, където беше сърцето му, а местните спуснаха трупа в гроба. УраHENKA разгърна своя вързоп. В него имаше роба, вретено, игла и нишки, купа и лъжица, нож, готварско гърне и сърп. Служителите отвориха техния сандък и извадиха копирено кимоно, японски сандали с лакирани в черно подметки и украшения за коса.

— Погребални вещи — прошепна Плъха. — За покойната — да ги използва, когато стигне в света на духовете.

УраHENKA вдигна сопата си и я стовари няколко пъти върху вещите, които бе извадил. Строши купата, нащърби гърнето и съсипа останалите предмети. Един войник подаде копие на владетеля Мацумае. Той хлипаше и залиташе, докато мушкаше донесените от хората му неща.

— Трябва да се унищожат, за да освободят своя дух и да го предоставят в служба на мъртвите — поясни Плъха.

Парчетата бяха хвърлени в гроба. Местните жители и владетелят Мацумае взеха по шепа пръст. УраHENKA пръв пусна своята върху мъртвото тяло на съпругата си. Последва владетелят Мацумае, който разтвори треперещи пръсти, разтърсван от ридания. Сано копнееше за меч, копнееше да усети как острието му пронизва плътта на владетеля Мацумае, да пролее кръв за кръв. Но се въоръжи с търпение. Неговите предци бяха преследвали враговете си до края на света, толкова дълго, колкото бе нужно.

Гробокопачите запълниха дупката и забиха отгоре погребалния кол, наподобяващ шевна игла. Местните жени заметоха току-що зарития гроб, себе си и после мъжете си с върбови клонки.

— За да се изчистят — рече Плъха.

Присъстващите вече се готвеха да си тръгват, когато Сано си спомни, че се бе надявал погребението да му предостави полезна за разследването информация, да стане нещо, което да свали маската на убиеца. Засега това не се случваше.

Внезапно главатарят Аветок заговори със заповеден тон. Всички спряха и се обърнаха към него изненадани. Той вдигна ръка и изрече още нещо. Сред местните се разнесе развълнуван ропот.

— Казва да изчакаме — преведе Плъха. — Иска да изпълни един специален ритуал.

— Какъв ритуал? — попита Сано.

Главатарят заговори отново. Гизаемон каза:

— Съд чрез изпитание. Това е обичай сред езо, когато някой от техните е станал жертва на убийство. Потапят ръце във вряща вода. — Местните мъже поставиха съд върху горящия мангал с дървени въглища, който бяха донесли.

— Ако са виновни, ще се попарят. Ако са невинни, духът на жертвата ги закриля и те остават неуязвими за врялата вода.

Сред японските служители се разнесе глух ропот. Владетелят Мацумае впери поглед в айну с неверие и надежда.

— Наистина ли така може да се уличи убиецът на Текаре?

— Не, разбира се — отвърна презрително търговецът на злато.

— Просто глупав варварски ритуал — обади се Гизаемон. — Не го разрешавай, почитаеми племеннико.

Местните жители запротестираха.

— Казват, че са били обвинени несправедливо — преведе Плъха. — Искат възможност да докажат своята невинност. Освен това настояват всички да се подложат на изпитанието, за да се разкрие виновникът.

Урахенка застана до мангала, хвърли едната си ръкавица и вдигна оголена десница.

— Нареждам изпитанието да се състои — заяви Сано.

Не че вярваше в магически ритуали, но бе поел отговорност да разкрие престъплението и затова приемаше с охота всичко, което би могло да хвърли светлина върху случая. Ако владетелят Мацумае се подложеше на тази проверка и се попареше, толкова по-добре.

— Вие не сте главният тук, почитаеми дворцов управителю — заяви Гизаемон. — Аз лично не възнамерявам да участвам.

— Нито пък аз — присъедини се към него Дайгоро.

Владетелят Мацумае се поколеба, обзет от съмнение, смут и може би страх, след което изрече с гласа на Текаре:

— Аз искам да разбера кой е убиецът ми. Нека има съд.

21 ГЛАВА

Рейко вървеше с мъка през гората. От клоните на боровете като изваяни остри зъби се проточваха ледени висулки, а пътеката бе засипана със сняг. Нечии нозе бяха оставили следи в покритата с ледена кора снежна пелена и тя се стараеше да стъпва в тях. Задъха се, когато теренът стана стръмен и пътеката пое по един хълм, но ускори крачка в усилие да стигне до горещия извор, преди хората на владетеля Мацумае да забележат отсъствието ѝ от погребалното шествие. Гневът, който изпитваше към Люляк, ѝ даваше сили.

Този гняв бе отклонение от скръбта, временна противоотрова за болката. Превъзмогнала първоначалния потрес от смъртта на Масахиро, искаше да накаже някого за погубения си син. Беше безпомощна срещу владетеля Мацумае, не можеше да стори нищо и на владетеля Мацудайра, който бе изпратил Масахиро в Езогашима, но бе недосегаем. Въпреки това разполагаше с удобна мишена в лицето на Люляк, която я бе измамила. Когато долови серния мирис на горещия извор, вече бе готова за битка.

Пътеката свърна и внезапно свърши пред малък водоем с неправилна форма, около петнайсетина стъпки на ширина и двайсетина на дължина, разположен на сред просторно сечище. Беше заобиколен с остри камъни, които образуваха около него ниска назъбена стена. Облак пара скриваше водата, която Рейко чуваше да блика под повърхността на водоема. Топлината бе разтопила снега по камъните. Близо до една пролука между тях бяха оставени сгънати дрехи и чифт ботуши.

— Люляк! — викна Рейко. — Искам да говоря с теб!

Не последва отговор, нито звук, чуваше се единствено бълбукането на водата. Може би Люляк ѝ правеше номера и отново я дразнеше. Вбесена, Рейко се приближи до ръба на водоема. Клекна в празното пространство между камъните, размаха ръка, за да прогони парата, и видя пред себе си нещо тъмно, потънало във водата. Беше темето на нечия глава с разстлани около нея дълги черни коси.

— Няма смисъл да се криеш — продължи Рейко. — Накрая все ще трябва да се покажеш, за да си поемеш въздух.

Минаха няколко мига, но Люляк не помръдна. Рейко свали неудобните ръкавици, сграбчи косите на Люляк и ги дръпна. Парата замъгли зрението ѝ. Усети как тежестта на момичето я тегли към топлата вода, която се плискаше между пръстите ѝ. От движението пелената от пара се размърда и изтъня достатъчно, за да открие бледото удължено тяло, което се полюшваше по корем под повърхността. Главата на Люляк се удряше в камъните. Рейко бръкна във водата и заопипва наоколо. Ръцете ѝ докоснаха плът. Озадачи се, защото Люляк не оказа съпротива. С усилие, което напрегна мускулите ѝ докрай и я оплиска с вода, тя извъртя Люляк.

Момичето се обърна по гръб. Кожата му бе неестествено розова. Леки вълни поклащаха крайниците му. Устата му зееше пълна с вода, която тутакси се превръщаше в пара на студения въздух. Отворените очи изглеждаха замъглени и празни и наподобяваха очите на опушена риба. Люляк бе мъртва. Тялото ѝ бе почнало да се вари в горещата вода.

Рейко изпищя, дръпна се и загуби равновесие. Падна по гръб на твърдия хлъзгав лед около извора.

Ужасът ѝ бе примесен със срам заради доскорошното ѝ желание да отмъсти на Люляк. Колкото ѝ да бе продажна, тя не заслужаваше да умре.

Вятърът разклати боровете. Ледените висулки затракаха като кости, откъснаха се от клоните, полетяха надолу и се забиха в снега. Подгонена от паника, Рейко се изправи на крака и хукна с всички сили, колкото се може по-далеч от горещия извор.

В гробището водата в съда започна да ври. Главатарят Аветок махна дясната си ръкавица. Двамата с УраHENKA мушнаха ръце в урната. Множеството ахна. УраHENKA се опита да потисне вика си, но не успя. Главатарят не трепна. Той изрече някаква команда и двамата с УраHENKA измъкнаха своите капещи, вдигащи пара ръце от съда. После ги потопиха отново и така шест пъти, понасяйки мъчителното изпитание. УраHENKA трепереше. По загорялото му лице се стичаха неволни сълзи. Но Аветок остана невъзмутим — той изглеждаше

безчувствен към болката. Накрая двамата с УраHENKA протегнаха ръце към публиката. Той заговори с искрящи очи.

— Духът на Текаре ни обяви за невинни — преведе Плъха — Елате да видите доказателството.

Всички се втурнаха да огледат ръцете на местните. Сано с удивление забеляза, че изглеждаха съвсем нормално. Разнесоха се възгласи на благоговение.

УраHENKA закрепця победоносно. Плъхът преведе:

— Казахме ви, че не сме убили Текаре. Сега вярвате ли ни?

— Това е номер! — отсече троснато търговецът на злато.

— И как го правят? — предизвика го Хирата.

— Може би с някакво местно мазило по ръцете.

Сано не можеше да си представи как някакво мазило може да предпази кожата от вряща вода, а освен това знаеше, че хората са способни на чудеса. Историята на бойните изкуства беше пълна с такива примери. Може би айну бяха открили начин чрез ума и психиката да контролират тялото си и да се предпазват от наранявания. Или невредимите им ръце наистина бяха доказателство, че главатарят Аветок и УраHENKA са невинни.

— Това не значи нищо — заяви ГизаеMON. — Съдът чрез изпитание не се признава от японското законодателство.

Но владетелят Мацумае гледаше айну така, все едно чудото го бе разтърсило до мозъка на костите. Духът на Текаре изкриви чертите му, а гласът ѝ изрече:

— Ако не са ме убили те, тогава кой?

С приканващ жест УраHENKA отправи яростно словесно предизвикателство към публиката, сочейки към врящата вода. Присъстващите си размениха ужасени погледи. Внезапно в далечината се разнесоха пронизителни писъци. Всички се обърнаха и видяха как от гората изскочи Рейко. Тя се втурна към Сано и стенийки, рухна в ръцете му.

— Къде беше? — попита той разстроен, понеже не беше забелязал отсъствието ѝ. Мислите за отмъщение бяха изтласкали от съзнанието му дори собствената му съпруга. — Какво се е случило?

Присъстващите на погребението се струпаха около тях. Рейко възкликна ужасена:

— Люляк е мъртва!

Сано трябваше да се замисли за момент, преди да си спомни, че Люляк бе прислужницата, която се бе сприятелила с Рейко. По лицата на японците, които разбраха думите на Рейко, се изписа потрес. Не помалко ужасено бе изражението и на местните жители, които усетиха, че ги е връхлетяла поредната беда.

— Как така? — възкликна Сано, докато мислено прехвърляше разни възможности. — Къде?

Рейко посочи:

— При горещия извор.

Съдът чрез изпитание бе забравен и всички присъстващи на погребението бързо напуснаха гробището. Първи при минералния извор пристигнаха Хирата и местните, следвани от Гизаефон и войниците. Зад тях по пътеката се тътреше владетелят Мацумае. Сано спря Рейко току пред целта им, макар че другите жени се движеха след тях. Остави я при детективите и им нареди:

— Грижете се за нея.

После отиде при събралите се около извора. Хирата и Урахенка извадиха Люляк от вира и я положиха на земята. От нея се стичаше вода и със съскане топеше снега. Тялото вдигаше пара подобно на варен омар.

— Изглежда, се е удавила — рече Гизаефон.

Хирата надзърна във вира.

— Колко е дълбоко тук?

— Немного, но това няма значение — рече капитан Окимото. — Знаем един човек, дето се удави във вода, която му стигаше до коленете.

Когато жените пристигнаха, една от помощничките тутакси припадна, а останалите се засуетиха около нея. Гизаефон нареди:

— Махнете ги от тук! — и войниците ги отведоха встрани.

Сано знаеше как да определи дали смъртта е настъпила вследствие на удавяне. Трябваше да направи разрез в белите дробове и да види дали вътре има вода. Но според законодателството на Токугава аутопсията бе забранена и ако пробваше нещо подобно, макар и тъй далеч от Едо, можеше да очаква яростна съпротива. Клекнал до тялото, той забеляза как снегът под главата на Люляк почервенява.

— Да я обърнем.

Двамата с Хирата обърнаха трупа по корем. Той беше отпуснат и мек, явно смъртта бе настъпила неотдавна. Темето на Люляк бе

лепкаво от кръв. Сано видя бели късчета кости, които се бяха задържали в сплъстените ѝ коси, както и тъкан от мозъка, изтекъл от разбития ѝ череп.

— Не се е удавила — рече Сано. — Умряла е от удар по главата.

— Вероятно е паднала върху камъните — рече Гизаефон с презрение към непохватността на Люляк. — Ударила се е, изпаднала е в несвяст и е потънала.

Хирата обиколи извора, оглеждайки камъните.

— По тези тук няма кръв.

— Едно падане не може да причини такава рана — заяви Сано, докато оглеждаше темето на Люляк. — Било е убийство.

Сано долови тих звук, подобен на сподавено хлипане, но не можа да разбере кой го бе издал. Звукът бързо бе заглушен от ропот и възклицания на ужас както сред японците, така и сред айну. Местните жители — мъже и жени — се събраха заедно, отделяйки се от японците. Владетелят Мацумае се надвеси на Люляк и закърши ръце.

— Първо моята Текаре, а сега и това бедно момиче! — той се обърна към Сано: — Нали обеща да откриеш кой е убиецът на Текаре? Дотук е обещанията ти! Ето сега още пролята кръв — той посочи с пръст към Люляк: — Кой е сторил това?

— Вероятно и двете убийства са дело на един и същ човек — рече Сано. — Две убийства на две млади жени от крепостта, в един и същ район, през няколко месеца — това не може да е съвпадение.

Капитан Окимото изсумтя презрително:

— Откъде знаете? — и се обърна към владетеля Мацумае: — Той не е запознат с нравите в Езогашима. Но аз ги познавам, господарю, и мога да ви кажа кой е убил това момиче. Онези там!

И той посочи към местните. Те отстъпиха назад като един с ясното съзнание за обвинението, което им отправяше. Главатарят Аветок отрече яростно, а хората му го подкрепиха. Японските стражи се развикаха:

— Да, вие сте го сторили! Убийци!

Сано побърза да охлади с разумни доводи разпалените страсти.

— Откъде знаете, че те са убили Люляк? — той пристъпи между двата лагера и се изправи лице в лице срещу Окимото. — Видяхте ли ги да го извършват?

— Не — отвърна троснато капитанът, — но е очевидно.

— Защо?

— Една от техните жени е убита. Затова са убили една от нашите.

— Живот за живот — рече Гизаефон. — Това е варварското разбиране за справедливост.

— Доколкото си спомням, ти се опита да ме убедиш, че те са виновни за убийството на Текаре — заяви Сано. — Ако е така, защо им е притрябвало отмъщение? Не може и едното да е вярно, и другото.

— Да, но за тях може. Те са диваци. За тях логиката не значи нищо.

В спора плахо се намеси владетелят Мацумае.

— Може ли да е истина? — в гласа му се примесваха недоумение и гняв. — Убили са моята Текаре, а сега са нападнали японка?

Плъхът бе зает да превежда на местните. Те запротестираха шумно, но японските стражи ги усмириха. Сано извиси глас над врявата:

— Още не знаем кой е виновникът. Няма улики, които да доказват, че са замесени местните. Не е изключено и двете да са убити от японец.

Но владетелят Мацумае не обърна внимание на думите му и се нахвърли срещу главатаря Аветок:

— Дължиш поста си на мен. Никой от вашите племенни вождове не управлява без разрешението на моя клан. Предоставихме ти власт над народа ти и справедливи цени за стоките ви. И сега вие ни се отплащате по този начин? Като изтребвате нашите хора?

— Оценявам щедростта ви — отвърна главатарят Аветок чрез Плъха. — Никога не бих се отплатил с насилие. Нито аз, нито сънародниците ми имат нещо общо, с което и да е от двете убийства.

— Не го слушайте, господарю! — продължи да подклажда разпратата Окимото. — Той лъже.

— Ти, неблагодарно предателско чудовище! — подобни на кинжали слюнки се разхвърчаха от устата на владетеля Мацумае към главатаря Аветок.

Аветок понесе оскърбленията с достойнство.

— Ако искате да заловите убиеца на момичето, дирете го сред сънародниците си — и той посочи към японците: — Мъже и жени.

Разгневен, владетелят Мацумае извади мечата си.

— Как смееш да ме обвиняваш? — и се хвърли към главатаря.

Местните извадиха кинжалите си. Последва схватка, тъй кратка, че Сано не видя какво се случи. Владетелят Мацумае нададе пронизителен писък. Местните се разпръснаха. Той коленичи на земята, изпусна меча си и запретна левия си ръкав. Малко над китката си имаше рана, от която бликаше кръв.

— Вие ме ранихте! — изкрещя той срещу местните.

— Как смееете?

Те изглеждаха не по-малко изненадани от него. УраHENKA заговори. Плъхът преведе:

— Вие ни нападнахте. Ние само се защитавахме.

— Не ме е грижа! — кресна владетелят Мацумае. — Обявявам ви война — и на вас, и на цялото ви племе! — и се обърна към войниците си: — Убийте ги!

22 ГЛАВА

С кръвожадни викове капитан Окимото и останалите войници извадиха мечове и се нахвърлиха срещу местните. Сано бе отвратен, защото напрежението между японците и местните бе възпламенено от недоказано обвинение и незначителната рана на владетеля Мацумае. Той, Хирата и детективите се хвърлиха към войниците в опит да спрат битката. Войниците ги отблъснаха. Жените се разбягаха ужасени, Плъхът се шумугна в гората. Окимото блъсна Сано с вик:

— Не се месете, това не е ваша работа!

Сано се подхлъзна на леда и връхлитайки върху един войник, който заби юмрук в челюстта му, се олюля. Маруме и Фукида се сбиха с останалите. Хирата се хвърли в действие с мълниеносна серия от юмручни удари и ритници. Войниците около него изпопадаха, но други се устремиха към местните, които бяха най-малко десет пъти по-малко от тях. С рязък глас главатарят Аветок даде заповеди на хората си. Всички, освен УраHENKA се обърнаха и побягнаха. Той и Аветок приклекнаха с вдигнати кинжали, готови да се бият и да дадат възможност на другарите си да се отдалечат.

— Спрете! — Сано се хвърли между двете страни и разпери ръце. — Това е безумие!

Покрай него претичаха войници, които обсипваха със стрели бягащите местни жители, размахваха срещу тях мечове и ги посичаха в движение. Трина войници сграбчиха Сано. Капитан Окимото изкрещя:

— Хей, Хирата *сан*!

Той опря върха на меча си в гърлото на Сано, макар че Сано оказваше отчаяна съпротива на мъжете, които го държаха.

— Прекрати това или ще убия господаря ти!

Хирата се извъртя и замръзна намясто сред телата на войниците, които бе повалил. Главатарят Аветок и УраHENKA се сражаваха, мечове се кръстосваха с кинжали. Сред ругатни на айну и японски противниците се хвърляха един срещу друг, нанасяха удари, отстъпваха и отново нападаха, газейки мъртвото тяло на Люляк.

Опасявайки се, че в хода на битката ще заловят и ще убият Рейко, Сано се озърташе трескаво, за да я открие. Видя как неколцина войници я подбраха редом с останалите жени и как всички те бяха принудени да се отдалечат бързешком. Откъм гората долитаха викове на болка и ужас, докато войниците посипаха местните. Владетелят Мацумае подскачаше нагоре-надолу, размахваше меч и крякаше в радостно въодушевление.

Полагайки отчаяни усилия да възстанови реда, Сано му викна:

— Все още не сме открили убиеца на Текаре. Не искаш ли да разбереш кой е?

— Ние вече знаем. Те са били! — и владетелят Мацумае посочи към главатаря Аветок и Урахенка, които се биеха на живот и смърт.

— Може и да не са — възрази Сано. — Те преминаха съда чрез изпитание. Възможно е да са невинни.

Владетелят Мацумае откъсна очи от битката, насочи вниманието си към Сано и престана да кряка. Капитан Окимото мушна Сано с върха на меча си:

— Млъкнете!

Сано усети, че плътта му се напрегна от допира на хладната стомана.

— Ако ги убие сега, никога няма да разберете със сигурност. Текаре също. Тя никога няма да е убедена, че е постигнала своето възмездие.

Някакъв остатък от разум обагри гримасата на владетеля Мацумае.

— Нейният убиец може да е още на свобода, ненаказан — добави Сано.

Импулсивен както винаги, владетелят Мацумае кресна:

— Прекратете сражението! — продължи да вика, докато войниците не отстъпиха от главатаря Аветок и Урахенка, които стояха задъхани, стиснали кинжали в ръце, с бликаща от раните им кръв. — Всички елате тук!

Армията му се втурна навън от гората. В първия момент всички бяха твърде увлечени в тържествуващи крясъци, за да забележат, че останалите стоят неподвижно. Някакъв войник извика:

— Избихме ги до един! Всички варвари са мъртви!

После се огледаха озадачени, спряха и утихнаха.

Един от тях попита:

— Какво става?

— Войната се отлага, докато изясним нещата — владетелят Мацумае посочи към Аветок и Урахенка — единствените оцелели от местните — и заяви: — Това са нашите военнопленници. Върнете ги в крепостта!

Погребалната процесия се превърна в необуздан и разюздан марш от бойното поле към дома. Застанал начело, владетелят Мацумае вървеше като в мъгла, съпроводен от ликуващи войници. Следваше ги Гизаефон, мрачен и тържествуващ. Други войници водеха главатаря Аветок и Урахенка. Двата местни пристъпваха с каменно изражение и високо вдигната глава. Зад тях вървяха Сано, Хирата и другарите им — самите те почти пленници, също водени от стражи. Следваше въодушевена тълпа от по-млади войници, които носеха отсечените глави на убитите местни. От страховитите трофеи капеше кръв.

Зад този победоносен марш вървеше друго шествие от неколцина смълчани прислужници, които носеха мъртвото тяло на Люляк, увито в палтата им. Момичето, чиято смърт бе предизвикала война, вече бе напълно забравено.

Докато пристъпваше с натезали нозе, Сано с ужас си мислеше за клането. Детектив Маруме рече:

— Навремето съм срещал самураи побойници, но тези момчета са ужас!

— Приличат на глутница вълци — отбеляза Фукида.

Плъхът измърмори:

— Милостиви Буда, върни ме обратно в Едо!

Лицето на Хирата бе сковано от тревога и гняв, докато гледаше как блъскаха и унижаваха главатаря по пътя към крепостта. Ужасът на Сано бе примесен с чувство за вина. Ако беше разкрил убиеца, можеше да предотврати тази масова сеч. Сега трябваше да стори нещо, което да осуети следващо безсмислено клане.

В крепостта Фукуяма пазачите при портите поздравиха войниците като завърнали се герои и набучиха отсечените глави на копия пред високите зидове. Армията посрещна владетеля Мацумае с възторжени възгласи:

— Да живее бъдещият завоевател на Езогашима!

Той се усмихваше, но изглеждаше смутен, все едно не разбираше много какво се бе случило. Сано се втурна към него:

— Владетелю Мацумае моля те, отмени войната. Дори и главатарят Аветок или Урахенка да са убили Текаре, техният народ няма нищо общо с това.

— Те са виновни по родова линия — заяви владетелят Мацумае.

— Според японското законодателство близките на престъпника са длъжни да споделят наказанието му — добави Гизаефон.

— Само собственото му семейство и най-приближените — възрази Сано. — Би било нечестно да бъдат изтребени и другите племена.

— Ако питате нас, тия негодници всичките са една рода — рече Гизаефон.

След като разумът се оказваше безсилен, може би заплахите щяха да постигнат по-добър резултат.

— Шогунът няма да одобри тази война. Вече си в немилост заради западналата търговия с местните. Една война ще я преустанови окончателно. Шогунът ще изхвърли клана ти от Езогашима и ще ви превърне до един в самураи без господари.

Нов изблик на възторжени възгласи поласка владетеля Мацумае. Той вдигна ръце сияещ. Гизаефон каза:

— Щом се разправим с варварите, търговията ще бъде по-добра от всякога. Ще отворим Езогашима за всеки японец, който иска да ловува или да копае злато. Ще има повече богатства за шогуна.

— Езогашима е огромна. Разпратите ли войниците си по всички краища, армията ви ще се окаже недостатъчна. Ще имате нужда от подкрепления от режима на Токугава, от друг и самурайски кланове. Това няма да зарадва владетеля Мацудайра. Той иска всички да му съдействат да се справи с бунтовниците, които се опитват да го свалят от власт.

— Ще спечелим бърза победа — Гизаефон звучеше убедено. — Владетелят Мацудайра ще ни благодари, че сме му донесли нови богатства, за да плаща на съюзниците си и на армията си.

Портите на крепостта се разтвориха. В двора нахлуха войници, които повлякоха Сано с вълната на шумния си ентусиазъм. Той се помъчи да остане близо до владетеля Мацумае и Гизаефон.

— Обстоятелствата са срещу теб. Сред хората ти плъзна напаст. А зимата не е време за военна експедиция. След като тук има толкова сняг, колко ли ще е в Далечния север?

— Засега няма да ходим там — обяви владетелят Мацумае. — Ще нападнем най-близките села, а с другите ще се разправим напролет — и викна: — Нека прием за бъдещата победа!

— Поне изчакай да приключа с разследването — призова го умолително Сано.

— Ти беше дотук! — възкликна владетелят Мацумае във внезапен прилив на гняв. — Аз ти оказах доверие, а ти ме разочарова. Поемам отново ръководството на разследването. Ще открия кой е убил Текаре, като убедя нашите затворници да кажат истината.

— Най-добрата идея, която съм чувал от доста време насам — рече Гизаефон. — Ще ти помогна. Да тръгваме.

Ужас връхлетя Сано, защото беше наясно с намеренията им.

— Не! — викна Хирата и се втурна напред да спаси Аветок и Ураженка от войниците, които ги натирваха като животни.

Капитан Окимото заяви:

— На ваше място бих се въздържал, Хирата сан.

Безочливи войници с нагли усмивки насочиха лъковете си към Сано. Едно отпускане на пръст можеше да сложи край на живота му. Хирата гледаше отчаян, обзет от безпомощен гняв.

— Нека с Хирата сан дойдем с вас — рече Сано на Гизаефон.

Може би щеше да съумее да попречи на събитията да излязат от контрол. Или беше просто един заблуден глупак.

— Добре — отвърна владетелят Мацумае. — Тъкмо ще ти покажа как се провежда истински разпит.

В женското крило войниците затвориха местните наложници в определените за тях стаи. Рейко се озова захвърлена заедно с японските дами в техните стаи. Прислужници засилиха мангалите и свариха чай. Помощничките на госпожа Мацумае се засуетиха около нея. Съблякоха палтото ѝ, увиха я в топли завивки и разтриха ръцете и краката ѝ. Никой не обърна внимание на Рейко. Тя коленичи в един ъгъл, изтощена от изминалия ден. Не стига, че бе открила Люляк мъртва и бе разбрала, че момичето е станало жертва на убийство, ами

сега и тази война. Рейко бе ужасена. Колко ли от местните жители бяха посечени? Боеше се и за Сано. Щяха ли да го убият в този сблъсък? Нима, освен сина си щеше да загуби и съпруга си?

Заля я чувство за вина. Така бе потънала в собствената си скръб, че не бе сторила нищо, за да помогне на Сано. Ако не се видеха повече, последният ѝ спомен щеше да остане тази раздяла помежду им. Рейко почувства такава всепоглъщаща немощ, че изпита желание да легне и да проспие всичко, което предстоеше да се случи.

Господарката Мацумае получи спазми и повърна в един леген, а в това време помощничките ѝ държаха ръцете.

— Онова момиче представляваше ужасяваща гледка — изстена тя. — И битката също. Цялата тази кръв! Все тя ми е пред очите!

Госпожа Умница ѝ поднесе чаша билков чай.

— Изпийте това. Ще ви успокои стомаха.

— Не мога — госпожа Мацумае закри уста и потръпна. — Толкова ми е студено. И се чувствам ужасно мръсна — цял ден съм била в близост със смъртта. Направо се е просмукала в мен.

— Една целебна гореща вана ще ви помогне — рече госпожа Теменуга.

Рейко усети нов пристъп на гнева, който я бе подтикнал да дири Люляк. Сега, когато момичето вече го нямаше и Рейко можеше да ѝ прости, този гняв си намери друг фокус. Толкова ужасни неща се бяха случили, а единственото, което господарката Мацумае правеше, бе да създава работа на другите. Доскорошната неприязън, която изпитваше към нея, се засили и премина в омраза. Не ѝ бе останало съчувствие за тази жена, която бе загубила дъщеря си. Рейко бе загубила сина си, а дъщеря ѝ Акико бе твърде далеч, за да ѝ бъде някаква утеха. Госпожа Мацумае не заслужаваше специално внимание, нито имаше право да се държи толкова егоистично. Люляк поне бе дала на Рейко топли дрехи. Госпожа Мацумае не ѝ бе предложила абсолютно нищо. Освен това Рейко се питаше дали госпожа Мацумае нямаше вина и за друго.

Помощничките изведоха госпожа Мацумае от стаята. Рейко ги последва надолу по коридора, спря пред вратата на банята и се заслуша. Чу плисък на вода, докато жените миеха господарката си. Когато я оставиха сама да се кисне във ваната, Рейко се промъкна вътре.

Беше малко помещение с издигнат под от дървени летви. Рогозките по стените бяха с втъкани в тях разлистени растения, които да създават усещане за топлина. В средата имаше кръгла дълбока вана. Господарката Мацумае седеше в нея, потопена във водата до брадичката. Главата ѝ се полюшваше, очите ѝ бяха затворени. От водата се вдигаше пара с остър мирис на сладки билки. Внезапно пред очите на Рейко изникна образът на мъртвата Люляк в горещия извор. За момент почувства безжизнената ѝ плът, видя очите ѝ на сварена риба, втрещени в нея с невиждащ поглед. Догади ѝ се, а гневът ѝ се възпламени.

— Събудете се, госпожо Мацумае! — нареди тя.

— А?

Главата на госпожа Мацумае щръкна над водата и тя рязко отвори очи. Изглеждаше по-възрастна без грим, кожата ѝ бе жълтеникава, повехнала и отпусната, устните ѝ — бледи и подпухнали. В замъглените ѝ очи просветна враждебност.

— Какво искате?

— Да говорим.

— Е, аз пък не желая — заяви тя опако. — Вървете си — отпусна се назад, затвори очи и стисна устни.

— Нямам такова намерение.

Рейко изпитваше известни подозрения относно случилото се с Люляк, а и имаше лични сметки за уреждане с госпожа Мацумае. Тя топна ръка във ваната и плисна вода върху лицето на госпожа Мацумае.

23 ГЛАВА

Главатарят Аветок и УраHENKA стояха на колене върху мръсния под на един празен склад вътре в крепостта. Бяха голи до кръста, със завързани ръце и глезени. Разярените им лица лъщяха от пот, предизвикана от пращящ огън, чиито пламъци обагряха в позлата гъстите косми по телата им и хвърляха сенки към ГизаеMON, владетеля Мацумае и капитан Окимото. Окимото стискаше кожен камшик, изобилстващ с метални шипове.

— Това е последният ви шанс — заяви владетелят Мацумае с пронизителен глас, обладаан от маниакално въодушевление. — Признайте, че вие сте убийците на Текаре!

ГизаеMON преведе заповедта на местните. Близо до вратата осем войници охраняваха Сано и Хирата. Хирата никога не се бе чувствал тъй безпомощен. Опита се ли се да спаси айну, хората на Мацумае щяха да накажат не само Сано, но и Рейко и останалите им другари. Наблюдаваше с безсилна ярост, докато главатарят и УраHENKA отричаха обвиненията.

— Казват, че техният съд чрез изпитание е доказал невинността им — заяви ГизаеMON.

Владетелят Мацумае се изсмя:

— Нека видим дали ще успеете да издържите на моето изпитание!

Окимото замахна с меча и го стовари върху гърдите на главатаря и УраHENKA. Те останаха неподвижни, със стиснати челюсти. По кожата им избиха кървави резки. Сано стоеше с напрегнато, сурово изражение. Хирата знаеше какво означава то — господарят му мислеше трескаво, подбираше и отхвърляше стратегии.

— Сега какво ще кажете? — попита местните владетелят Мацумае. Всеки от тях отрече повторно. — Е, щом искате да страдате, моля!

Камшикът изплющя. Местните за пореден път понесоха стоически наказанието. Тялото на главатаря Аветок бе тъй жилаво и

мускулесто под жълтеникавата кожа, че той изглеждаше така, все едно можеше да понесе безброй удари. Но УраHENKA трепереше, по лицето му се стичаше пот.

Готов да се разплаче от отчаяние, владетелят Мацумае продължи с обвиненията и искането за самопризнания към местните. Но ГизаеMON излъчваше доволство. Сано се обърна към него:

— Нямаш търпение да си признаят, нали?

— И още как! — отвърна ГизаеMON, дъвчейки с охота клечка за зъби от лаврово дърво. — Това ще помогне на племенника ми и той ще оздравее.

— Мисля, че причината ти е доста по-лична — отбеляза Сано. — Признаят ли, ти оставаш извън всякакви подозрения.

ГизаеMON го изгледа сърдито:

— Достатъчно.

Сано продължи да упорства, макар че войниците опряха копия в палтото му.

— Преди да умре, Люляк е казала на жена ми, че знае нещо за убийството — той извиси глас над гневните кръсъци на владетеля Мацумае. — За теб ли е ставало въпрос?

Хирата разбра какво се опитваше да стори Сано — да отклони подозренията от местните и да ги насочи към ГизаеMON. Видя, че и ГизаеMON го схвана.

— Изглежда, Люляк е имала навика да разменя информация срещу услуги — отбеляза Сано. — Но може би на теб вече ти е известно от личен опит.

— Предупреждавам ви! — заяви ГизаеMON.

— Каза ли ти, че те е видяла да залагаш капана с пружинения лък за Текаре? — присъедини се Хирата. — Заплаши ли, че ще каже на дворцовия управител, ако не й дадеш пари?

ГизаеMON не отговори, а владетелят Мацумае бе твърде зает да беснее, за да чуе предположението, че убиецът може да се окаже собственият му чичо. Местните продължиха да упорстват, макар че телата им бяха нашарени с кървави резки, които на места преминаваха в по-дълбоки рани от шиповете, които се забиваха в плътта. Вече и двамата дишаха тежко, и двамата изпитваха очевидна болка. Засрамен, Хирата отвърна поглед. Не можеше да гледа безучастно как пребиват главатаря до смърт.

Внезапно Аветок изрече рязко някакви думи.

— Чакай! — нареди Гизаемон на Окимото. — Казва, че е готов да се предаде.

Хирата бе обзет от тревога. Не смяташе, че главатарят е убиец — Аветок вероятно бе достигнал прага на своята търпимост. Но увереността на Хирата бе разколебана против волята му. Може би главатарят наистина беше виновен. Може би съзнателно беше лъгал Хирата и го беше примамвал с обещания за познание, за да спечели съюзник.

— Най-накрая се вразуми — рече владетелят Мацумае с облекчение. — Нека чуем истината.

Главатарят заговори. Гизаемон доби гневно изражение.

— Негодникът казва, че ще говори само при едно условие — ако отменим войната.

Аветок се жертваше, за да спаси своя народ. Хирата изпита възхищение пред благородството на този мъж, макар че продължаваше да се пита дали убиецът не е той. Две неща обаче знаеше със сигурност — първо, главатарят бе издържал толкова дълго, за да повиши цената на своето самопризнание и да го използва, за да спаси айну, и, второ, щеше да бъде екзекутиран, заслужено или не.

— Не си в положение да се пазариш — заяви владетелят Мацумае. — Говори сега, пък ще се спогодим по-късно.

Щом Гизаемон преведе тези думи, Аветок кимна примирено и произнесе реплика, която прозвуча като завършек.

— Признава, че е убил Текаре — преведе Гизаемон, отправяйки самодоволен поглед към Сано.

— Фалшиви самопризнания, каквито съм чувал неведнъж — заяви Сано, извивайки пренебрежително устни.

Владетелят Мацумае подмина репликата на Сано и възкликна:

— Най-накрая знам кой е виновникът. Най-накрая ще постигна справедливост за моята Текаре! — той даде знак на Окимото. — Отведи го на терена за екзекуции!

Урахенка се разкреця. Главатарят отправи към него отривиста команда, но той се разкреця още по-силно.

— Какво казва? — попита Сано.

— Че главатарят не е убил Текаре — отвърна Гизаемон, подразнен от прекъсването. — Твърди, че главатарят е направил

самопризнания, за да защити него. Убиецът бил той и сега иска да ни го докаже със собствени самопризнания.

Госпожа Мацумае възкликна тъй гневно, че от устата ѝ се разхвърчаха слюнки.

— Какво безочие! Що за маниери? Държите се като най-долна селянка!

— Спестете си оскърбленията! — заяви Рейко. — Не ме обиждате, нищо не е в състояние да ме засегне след онова, което се случи.

— Сега пък какви ги дрънкате? — госпожа Мацумае прокара мокра ръка по лицето си и се изплю във ваната, в която седеше.

— Моят син е мъртъв! — скръбта отново завладя Рейко, гласът ѝ затрепери. — Бил е мъртъв още преди да пристигна тук.

Госпожа Мацумае я погледна недоумяващо.

— Откъде знаете?

— Ходих в кулата. Видях клетката, в която са го държали — ужасният спомен почти я смаза. — Видях кръвта му!

— Как проникнахте в кулата? — попита госпожа Мацумае, все едно това бе най-важното в думите на Рейко.

— Няма значение — Рейко не искаше да разкрие, че Венте ѝ бе помогнала, тъй като госпожа Мацумае щеше да я накаже. — Важното е, че вашият съпруг е убил сина ми. И според мен вината за това е колкото негова, толкова и ваша!

— Моят ли? Че аз дори не съм виждала сина ви. Нямах представа, че е бил тук, преди да го разбере от вас. Ако е мъртъв, аз нямам нищо общо със смъртта му.

Рейко не ѝ повярва.

— Вие сте причината за цялата тази трагедия. Убийството на Текаре е ваше дело. Заради него мъжът ви е загубил разсъдъка си. Вие сте пряко отговорна за всичките му престъпления.

— Не съм убила Текаре — заяви госпожа Мацумае ядосана и засегната. — Вече ви го казах. Не бих си цапала ръцете с тези първобитни улиčníци — със същия тон би могла да заяви, че е под достойнството ѝ да стъпче мравки. — Те не заслужават подобно усилие.

— С изключение на Текаре, защото сте смятали, че тя е убила дъщеря ви.

Чертите на госпожа Мацумае се сгърчиха от болка. Тя се хвана за сърцето, все едно Рейко го бе пронизала.

— Откъде разбрахте това?

— От Люляк. Тя ми разказа как дъщеря ви се е разболяла и как Текаре е извършила целебен ритуал. Само че дъщеря ви е умряла. И според вас Текаре я е отровила.

— Люляк беше ужасна сплетница — заяви госпожа Мацумае презрително, но не отрече твърдението на Рейко. — Все й казвах, че езикът ѝ ще я затрие.

— Може и така да е станало. Вчера ми обеща информация за убийството на Текаре. Вече ми беше казала, че сте желаели смъртта на Текаре, беше ми обяснила и защо. Какво друго е имала да ми каже?

— Не знам.

— Напротив, мисля, че знаете. Според мен Люляк е видяла вас и помощничките ви да залагате пружинения лък на пътеката. Вие сте го разбрали. Как? Да не би да се е опитала да ви изнудва? Вземала ли е пари или подаръци от вас срещу мълчанието си?

— Това е нелепо!

Госпожа Мацумае се ядоса, но Рейко продължи:

— Това, че съпругът ми започна да разследва убийството, сигурно ви е разтревожило. Появява се човек, който може да даде на Люляк нещо повече от вас — нов живот в Едо. Обзел ви е страх, че ще ви издаде.

— Нямахте за какво да ме издава!

— Било ви е ясно, че ако съпругът ви разбере, че убийството на Текаре е ваше дело, това означава край на живота ви — продължи Рейко безмилостно. — Трябвало е да се защитите. И сте премахнали Люляк.

Госпожа Мацумае се овладя и заяви:

— Нямам какво да крия от съпруга си. Нямахте защо да се страхувам от една хлевоуста лукава слугиня.

— Тази сутрин сте я проследили до горещия извор. Ударили сте я по главата.

— Не съм напускала крепостта до погребението. Не бях виждала Люляк от снощи, не съм я докосвала!

— Убили сте я — продължи невъзмутимо Рейко. — После сте отишли на погребението, все едно нищо не се е случило.

— Престанете да ми досаждате — госпожа Мацумае вече бе не по-малко гневна от Рейко. — Веднага напуснете! — и тя посочи към вратата с треперещ пръст, от който капеше вода.

Рейко скръсти ръце:

— Не и преди да признаете деянието си.

— Тогава ще изляза аз. Няма защо да слушам глупавите ви обвинения.

Госпожа Мацумае стана и се пресегна за кърпата и робата, които бяха оставени близо до ваната. Рейко ги грабна, после рязко отвори външната врата. В банята нахлу искрящ леден въздух. Госпожа Мацумае се развика, а Рейко хвърли робата и кърпата в покритата със сняг градина отвън. После се обърна към госпожа Мацумае.

Сгушена във ваната, тя нареди:

— Затворете вратата! Ще настина!

— Не очаквайте да ме е грижа.

С част от себе си Рейко осъзнаваше, че се държи като ядосано малко дете, но въпреки това се почувства добре по един не особено почтен и дори срамен начин.

— Вие сте убили Текаре. Убили сте и Люляк. Виновна сте за смъртта на сина ми. Признайте си!

Госпожа Мацумае се отдръпна назад боязливо.

— Вие сте луда!

— Може и да съм. А лудите са опасни. Съпругът ви е живо доказателство за това. По-добре си признайте, иначе днес Люляк няма да е единствената, намерила смъртта си в гореща вода!

— Помощ! — изкрещя госпожа Мацумае.

— Мога да ви убия, преди да дойде някой. Говорете!

На госпожа Мацумае дори не ѝ хрумна да окаже съпротива на Рейко — тя бе физически пасивна, като повечето жени от нейната класа. Но очите ѝ заискриха с неочаквано лукавство:

— Какво ви кара да смятате, че Люляк ви е казала истината, когато е твърдяла, че има повече информация?

— Не си играйте с мен — рече Рейко. — Търпението ми почва да се изчерпва.

— Тя беше нечестна — продължи госпожа Мацумае, макар че дъхът ѝ бе секнал от страх. — Просто се е опитвала да получи от вас онова, което е искала. В действителност не е знаела нищо.

Рейко изтика на заден план собствената си убеденост, че Люляк я е разигравала за Масахиро. Ако човек е излъгал веднъж, това не означава, че лъже всеки път.

— Оценявам нейната искреност по-високо от вашата. Вие се опитвате да спасите себе си. Тя стана жертва на убийство. Това е доказателство, че е знаела твърде много... за вас.

Госпожа Мацумае внезапно повтори въпроса, който бе задала по-рано:

— Как влязохте в кулата? Люляк ли ви заведе там? — вероятно отговорът се бе изписал върху лицето на Рейко, защото госпожа Мацумае каза: — Значи не е била тя — устните ѝ се изкривиха в подла, лукава усмивка. — Но мисля, че знам кой е. Онази наложница езо, която ми попречихте да набия.

— Не... — започна Рейко.

— Предполагам, че малката уличница ви е била признателна и е искала да ви върне услугата. А вие сте били готова да ѝ се доверите, защото е изглеждала толкова жалка, толкова безхитростна — госпожа Мацумае се изсмя презрително. — Предупредих ви по-рано, че не разбирате нравите в Езогашима. Вие, пришълците, си мислите, че онова, което виждате във варварите, е всичко, което те представляват. Но външността е измамна. Особено когато сте тъй слепи.

Рейко внезапно потръпна от неясен страх. Повлия се от изреченото, макар и да знаеше, че точно това бе намерението на госпожа Мацумае.

— Какво искате да кажете?

— Позволили сте да злоупотребят с доверието ви — госпожа Мацумае вече не се страхуваше, гласът ѝ бе укрепнал и в него се долавяха нотки на презрение.

— Венте е сестра на Текаре.

— Зная. Тя ми каза.

Но Рейко си припомни прекъснатия разговор с Венте предишния ден. Какво ли щеше да научи, ако бяха имали време да го завършат?

— Но едва ли знаете, че двете с Текаре не бяха в добри отношения — отвърна рязко госпожа Мацумае.

— Всъщност враждуваха помежду си. Другите жени трябваше да ги държат далеч една от друга, за да не се сбият. Предполагам, че ви е спестила това?

Рейко бе слисана от тази информация за своята приятелка и разстроена, че ѝ се налагаше да я научи от госпожа Мацумае. Тя сковано поклати глава.

Госпожа Мацумае се разсмя отново.

— Е, сега аз ви го казвам. Може този път да се вслушате в думите ми. Видях ужасна свата между двете само няколко дни преди Текаре да умре. Налагаха се една друга, деряха се и си крещяха.

— А за какво се караха? — попита Рейко неохотно.

— Не знам, не разбирам езика на езо. Но последната дума беше на Венте. А аз мога да разпозная една заплаха, когато я чуя — усмивката на госпожа Мацумае засия в жесток триумф. — Венте трябва да обвинявате, не мен!

24 ГЛАВА

— Кой уби Текаре? — попита настоятелно владетелят Мацумае.

Докато УраHENKA и главатарят спореха, за Сано бе ясно, че единият от тях е невинен и е решил да се пожертва, но не знаеше кой. Даде си сметка, че в тази игра на живот и смърт му оставаше една последна карта, а времето изтичаше неумолимо.

Хирата заяви с неохота:

— Мисля, че онзи ден, когато отидохме на лов за елени, УраHENKA се опита да ме убие. Ако някой от тях е виновен, това е той.

„Това е карта, която Хирата е запазил за себе си, помисли си Сано, вероятно защото не е бил сигурен в намеренията на УраHENKA, нито във вината му. Просто я изигра в полза на главатаря“. Но главатарят изглеждаше слисан, докато УраHENKA изгледа Хирата с признателност и произнесе нещо, което очевидно означаваше: „Аз бях“.

— Достатъчно — обади се ГизаеMON. — Не ни е нужно повече. Да го ексекутираме и да се свършва.

Преди Сано да позволи това да се случи, трябваше да реши кой е невинен и кой не.

— Защо да не оставим човека да се изкаже?

Владетелят Мацумае залитна, стисна глава с две ръце и изстена. Запрепъва се из склада, като замалко не стъпи в огъня. Личността на Текаре отново го бе завладяла. Чертите ѝ се отпечатаха върху неговите. Те пламтяха от гняв към УраHENKA:

— Значи ти си ме убил, съпруже?

Гласът представляваше странна смесица от тембъра на Текаре и на владетеля Мацумае. Когато говореше на местния език, изтъняваше, а щом преминеше на японски, ставаше плътен и нисък, подобен на мъж, като и в двата случая изразяваше неверие.

Това не беше възможно физически. Сано гледаше изумен. Но беше факт. Макар че хората му изглеждаха не по-малко слисани от самия него, местните жители не бяха изненадани — беше им се

случвало и по-рано. УраHENKA обаче се сви ужасен, лицето му пребледня. Очевидно духът, който бе обсебил владетеля Мацумае, за първи път се обръщаше лично към него.

— Текаре?

— Да, аз съм. Как си могъл да го сториш?

УраHENKA седеше безмълвен, парализиран.

— Отговори ми!

Когато той се подчини, гласът на Текаре възкликна недоверчиво, а гласът на владетеля Мацумае попита настоятелно:

— Защо ти е било нужно да се отървеш от нея?

УраHENKA отговори и върху двете лица, слети в едно, се изписа потрес. Текаре попита троснато нещо на местния език, а владетелят Мацумае възкликна:

— Сестра й! Убил си я, за да можеш да се ожениш за сестра й?

Сано бе искрено озадачен. Ето мотив, за който не бе подозирал. Макар й вече наясно, че местните са свързани помежду си, той никога не бе допускал любовна връзка между този човек и приятелката на Рейко. Явно Рейко също.

УраHENKA заговори отново, този път предизвикателно. Текаре започна да му крещи тъй яростно, че заглуши по-слабия глас на владетеля Мацумае. ГизаеMON каза:

— Пита го как може да е влюбен в сестра й, след като тя е просто една досадна и невзрачна мишка. В сравнение с Текаре не струва нищо. Текаре е шаманката, най-красивата жена във всички племена. Как би могъл да желае Венте вместо нея?

Сано се запита дали това не бе поредната му грешна преценка за местните, тъй като бе решил, че те са твърде безхитростни, за да се замесват в заплетени връзки както японците. Прелюбодеянието вероятно бе обичайно за всички култури и сигурно предизвикваше едни и същи емоции у потърпевшите.

Текаре взе да ругае УраHENKA.

— Казва, че я е измамил — преведе ГизаеMON. — Нарушил е брачния им обет. Жалък долен лъжец.

Владетелят Мацумае грабна камшика от капитан Окимото и зашиба УраHENKA. Бодлите раздраха плътта на варварина, който се сви и заеквайки взе да обяснява нещо.

— Не ѝ харесват извиненията му, че се е държала с него пренебрежително и че го е изоставила заради японски мъже — преведе Гизаефон.

— Не стоварвай вината върху Текаре! — кресна владетелят Мацумае. — Не ме е грижа, че си искал сестра ѝ да ти топли леглото през нощта!

Докато Текаре се гневеше, той посочи към УраHENKA, поклати яростно глава и удари гърди с отворена длан. *Ти беше мой съпруг. А аз никога не се отказвам от нещо мое.* Сано нямаше нужда от превод, за да разбере. УраHENKA извика нещо в отговор на съпругата си, самият той вбесен. Затова трябваше да те убия. Явно мотивът му е бил същият, какъвто би бил за всеки японски съпруг в неговото положение.

— Как смееш да я наричаш уличница? — изкрещя владетелят Мацумае, докато налагаше УраHENKA, който продължаваше с опитите си да се оправдава. Гласът на Текаре стана пронизителен.

— Ядосва се, защото по думите на мъжа ѝ Венте била тъй добра, тъй добродетелна, всичко онова, което Текаре не е — обясни Гизаефон. — УраHENKA казва, че когато главатарят решил да дойде във Фукуяма и да я отведе у дома, УраHENKA не я искал. Възнамерявал да я убие, затова бил дошъл — той хвърли тържествуващ поглед към Сано: — Изглежда, наистина е той.

Сано също започваше да мисли така. Може би, ако се бе задълбочил в личните взаимоотношения на местните, рано или късно щеше да разкрие УраHENKA. Може би тогава всички тези хора нямаше да умрат, може би владетелят Мацумае нямаше да обяви война. Но беше егоистично да чувства вина и угризения заради себе си. Трябваше да бъде доволен, че справедливостта възтържествува.

Владетелят Мацумае сграбчи УраHENKA за брадата.

— Кажи ми как го извърши! — откъм Текаре се разнесе нисък отровен напев. — Преди да те убия, кажи!

УраHENKA изглеждаше толкова ужасен, че би предпочел да умре на мига, отколкото да рискува да разгневи още повече съпругата си. Започна да говори. Владетелят Мацумае превеждаше думите на себе си, все едно се опитваше да им повярва... или да разчопли собствените си рани.

— Измъквал си се тайно от стана всяка вечер. Чакал си я близо до крепостта да излезе. Следвал си я по пътеката до горещия извор —

той изхлипа. — Хрумнало ти е да й заложеш капан.

Владетелят Мацумае хвърли камшика и заблъска УраHENKA с юмруци. Двамата с Текаре закрепяха, докато техните личности, гласове и езици се сляха:

— Убиец! Ти ми отне живота. Открадна моята любима! — после завършиха в един глас: — Сега ще умреш и ти!

Изпаднал в истерия, владетелят Мацумае извади меч си.

— Отведете го на терена за екзекуции! аз лично ще го обезглавя!

— Е, това беше — заяви ГизаеMON, удовлетворен и успокоен.

Сграбчи въжетата, с които бе овързан УраHENKA, омота ги около юмрука си и дръпна, принуждавайки го да стане на крака. УраHENKA не се възпротиви; имаше мрачното изражение на човек, чиято съдба е решена окончателно.

— Той не е казал нищо, което да потвърждава вината му — възрази Сано, макар че УраHENKA бе направил самопризнания.

— Всичко свърши, почитаеми дворцов управителю — рече ГизаеMON. — Време е да признаете, че допуснахте грешка.

Главатарят, който наблюдаваше разпита със стоическа съдържаност, сега попита нещо. Владетелят Мацумае отговори на местния език. ГизаеMON се засмя и преведе:

— Моят племенник отказва да отмени войната. Не го е грижа, че е подвел варварите да смятат, че ще го стори. ИСКА всички те да споделят наказанието на техния съплеменник.

Аветок поклати глава, победен, но не изненадан като Сано, че владетелят Мацумае отказва помирение. Стаята се изпълни с кикота на Текаре. Тя се присмиваше на главатаря, докато гласът на владетеля Мацумае отекваше като ехо на нейния:

— Толкова си жалък, толкова слаб! Когато бях малка, не ме защити от японците, които ме насилиха. Беше твърде страхлив, за да се бориш за правото ни да управляваме собствената си земя!

Капитан Окимото дръпна въжетата на главатаря, принуждавайки го да се изправи на крака, готов да го поведе към неговата смърт. Сега бе моментът Сано да изиграе последната си карта, да нанесе един последен удар в опит да разкрие истината.

— Текаре! — викна той. — Чуй ме!

Тя и владетелят Мацумае вилнееха срещу съпруга й:

— Ти ми отне възможността да се поправа. След като аз трябваше да умра, сега е твой ред!

— УраHENKA не е единственият мъж, обруган от теб, който е искал смъртта ти! — заяви й Сано.

Владетелят Мацумае вдигна меч а си:

— Няма да чакам специална церемония за екзекуцията. Ще те убия сега!

Сано се хвърли напред и го задържа. Войниците сграбчиха Сано и го дръпнаха назад. Той се бе вкопчил във владетеля Мацумае, който взе да се съпротивява, опитвайки се да се освободи. Сано видя една-единствена ярко пламтяща светлинка в очите на владетеля Мацумае — съзнанието на Текаре. Когато тя се озъби, лицето на владетеля Мацумае придоби изцяло нейния образ, а тялото му стана меко и гъвкаво, все едно принадлежеше на млада жена. Сано с изумление си даде сметка, че пипа призрак. Когато Текаре се измъкна от хватката му, ръцете му бяха като опърлени от силата й. Той се освободи от войниците и застана между Текаре и УраHENKA.

— Махни се от пътя ми! — нареди тя.

Владетелят Мацумае повтори като ехо думите й на японски. Ръката му размаха меч към Сано.

— Дай си сметка, че няма доказателства за вината на съпруга ти — рече Сано. — Истинският убиец може да е някой, когото пренебрегваш.

Войниците отново се хвърлиха към него, хванаха го и го издърпаха по-далече от УраHENKA. Но Текаре се навъси, най-накрая заинтригувана.

— Пренебрегвам ли? Кого?

— Намираш се в него — рече Сано.

Текаре вдигна веждите на владетеля Мацумае изненадана. После сведе поглед към мъжкото тяло, което бе обсебила, и се разсмя:

— Не ставай смешен! Владетелят Мацумае беше влюбен в мен — тя вдигна ръка и го погали по лицето. Жестът й предизвика смут сред двамата любовници, обитаващи едно тяло. — Той ме боготвореше.

— В началото — съгласи се Сано, — докато не си почнала да го унижаваш.

— А кой казва, че съм го унижавала?

— Ето това — Сано извади книгата, която носеше със себе си. — Дневникът на владетеля Мацумае. Вътре се разказва истината за връзката му с теб. Слушай — той взе да прелиства дневника, като четеше отделни пасажии:

„Виждам как другите мъже гледат Текаре. Отвърща ли им с усмивка? Дали погледите им не се задържат твърде дълго върху й?“

Войниците свалиха ръце от Сано и се заслушаха като омагьосани, все едно гласът на господаря им говореше чрез него, а той самият бе придобил властта на владетеля Мацумае. Но Гизаефон попита рязко:

— Откъде се сдобихте с това?

— От стаята на владетеля Мацумае.

Сано забеляза колко изненадан изглеждаше Гизаефон. Нима не си е давал сметка за отношенията между племенника му и Текаре? Или просто не е знаел, че владетелят Мацумае си е водил дневник? Но в този момент Сано не се вълнуваше от възможния мотив за убийство според Гизаефон.

„Моите най-лоши страхове се превърнаха в действителност — продължи той, прелиствайки дневника. — Видях Текаре и младия войник. Смееха да се съвкупяват буквално пред очите ми, все едно не бях там! Тя ми се усмихна, докато лежах там безпомощен и ужасен“.

— Но това беше просто игра — Текаре изглеждаше изненадана, че владетелят Мацумае се е засегнал. — Ревността го възбуждаше. На него му харесваше.

— Не и според това — Сано продължи да чете:

„Разбеснях се пред нея. Заплаших я, че ако не се държи пристойно, ще я върна в племето ѝ. Но тя ми отвърна, че ако го сторя, повече няма да я видя. А и аз знам, че заплахите ми са напразни. Завися изцяло от нейното благоволение. Звучи ли ти като човек, който е харесвал играта ти?“

— Той ме обичаше — но този път Текаре бе потресена и разколебана.

— По собствените му думи:

„Сега се страхувам и ненавиждам Текаре толкова, колкото и я обичам. Тя ми направи черна магия, която ме превърна в жалко подобие на самия мен. Трябва да я унищожа, преди тя да ме е съсипала напълно“.

— Той не би ме наранил — Текаре се втрени в ръцете на владетеля Мацумае, докато ги свиваше и разпускаше, все едно не можеше да повярва, че той ги бе използвал срещу нея. — Не е възможно.

— Ти не си имала над него онази власт, която си смятала, че имаш. Ето какво казва той — Сано продължи да чете:

„През нощта лежа и замислям нейната смърт. Може би трябва да сложа отрова в храната ѝ. Или да заредя скришом пружинен лък на пътеката, по която минава“.

Сано наблегна на тези последни думи, после повтори: *да заредя скришом пружинен лък.*

Войниците замръзнаха слисани. Очевидно нито за миг не бяха допускали нещо подобно. Те се обърнаха към главатаря Аветок, който слушаше така, все едно разбираше думите на Сано и не беше изненадан. Погледът на Хирата се изпълни с надежда.

— Говорите глупости! — отсече Гизаефон.

— Не може да бъде! — възкликна с негодувание Текаре. — Владетелят Мацумае не е писал този дневник!

— Не е нужно да ми вярваш. Нека попитаме него — Сано извика: — Владетелю Мацумае, там ли си?

Текаре се скова, все едно я бе пронизала светкавица. Лицето ѝ стана безизразно. В очите ѝ просветна втори, едва забележим пламък.

— Какво ще кажеш в своя защита? — обърна се Сано към владетеля Мацумае.

Мъжкият външен вид и стойката се възвърнаха, но преди да успее да отговори, владетелят Мацумае кресна на себе си с гласа на Текаре:

— Този дневник твой ли е?

Той погледна боязливо дневника в ръцете на Сано, все едно го беше страх, че ще го ухапе.

— Да.

— Ти ли си писал тези неща?

— Да... не — заекна той.

— Кое от двете? — попита Сано, а в това време Текаре възкликна:

— Толкова ли си ме мразел?

— Не! Просто бях объркан, драсках си разни безумни идеи. Обичах те с цялото си сърце!

— Замислял си да ми заложиш капан. Така ли е?

Погледът на владетеля Мацумае бе изпълнен със страх, насочен към самия него.

— Аз... не знам.

— Разбира се, че не е — заяви рязко Гизаефон, обръщайки се към Сано: — След като е загубил разсъдък си от скръб по любимата си, след като ви е позволил да разследвате убийството ѝ, как можете да го обвинявате?

— Хората могат да обезумеят не само от скръб, а и от чувство за вина.

Сано си бе задавал въпроса, дали владетелят Мацумае не е търсел начин да уталочи угризенията си, като накаже другия за собственото си престъпление. Текаре се наведе, заплашвайки мъжа,

когото притежаваше. Двата духа вътре в него създаваха илюзията, че са разделили тялото му на две отделни физически цялости.

— Как така може да не знаеш? Ти ли си моят убиец?

Владетелят Мацумае отстъпи в напразно усилие да избяга от нея.

— Искам да кажа... не си спомням!

— Съвсем съзнателно си забравил, че си убил Текаре, защото не си искал тя да научи — според Сано тази теория звучеше не по-малко смислено от всичко, което се случваше в Езогашима. — Страхувал си се от онова, което може да ти стори, ако разбере.

В израз на презрение Гизаефон изплю клечката за зъби към Сано. Но чертите на Текаре се изкривиха от ярост, която замаскира образа на владетеля Мацумае.

— Ти си бил!

Владетелят Мацумае се дръпна ужасен от враждебността вътре в него, но се спъна.

— Не съм аз, любима! Не бих могъл, никога не бих...

— Ти ли ме уби?

— Не! — заяви владетелят Мацумае, но волята му се прекърши и отрицанието му прозвуча неуверено.

Сано го призова:

— Бъди доблестен самурай. Поеми отговорност за действията си. Незабавно прекрати това безумие!

След като не можеше да убие владетеля Мацумае със собствените си ръце, щеше да го принуди да извърши ритуално самоубийство.

Владетелят Мацумае обсипа с плесници собственото си лице. Гласът на Текаре продължи да бълва хули.

— Ти си ми отнел живота! Убиец!

Юмруците на владетеля Мацумае го заблъскаха по гърдите, по корема. Докато всички гледаха потресени, той падна и взе да се гърчи, а духът на Текаре запищя:

— Ще платиш за живота ми със своя собствен! Умри!

Той склочи ръце около собственото си гърло и почна да се души, като в същото време блъскаше глава в пода. Взе да се гърчи и да приритва, давейки се в отчаяни опити да си поеме въздух.

— Спрете го! — изкрещя Гизаефон към войниците и се втурна да помага на племенника си. — Преди да е сложил край на живота си!

25 ГЛАВА

Рейко прекоси на пръсти един коридор в женското крило и спря пред вратата, която водеше към жилищните помещения на местните наложници. От вътре се долавяха гласовете им, жените разговаряха на родния си език. Рейко похлопа на вратата и рязко я отвори, без да изчака отговор.

Наложниците тутакси млъкнаха. Рейко спря на прага на стая, чиито стени бяха покрити с рогозки, а прозорците — със сламени завеси. Върху масата имаше дървени вретена и един стан с изтъкано донякъде платно. Седнали около огнището, с дървени купички в скута си и с лъжици в ръце, младите жени ядяха гозба, от която лъхаше на сушена риба и остри подправки. С пълни уста те се втренчиха в Рейко. Тя бе тъй заслепена от гняв, че татуираните им лица ѝ изглеждаха еднакви и не можеше да различи кое принадлежи на онази, която бе дошла да види.

— Венте! — викна тя.

Една от тях остави храната си и стана. Свенливата усмивка на Венте угасна, щом усети, че Рейко не е дошла като приятел.

— Защо не ми каза, че двете с Текаре сте били враждували?

Върху лицето на Венте се изписа страх. Тя погледна към приятелките си, търсейки безопасност сред тях. После, извърщайки очи от Рейко, попита:

— Как разбира?

— Госпожа Мацумае ми каза, че двете с Текаре постоянно сте се карали. Приятелките ви трябвало да ви държат далеч една от друга.

Останалите жени не разбраха какво си казаха Рейко и Венте, но явно усетиха опасност във въздуха, тъй като станаха и напуснаха стаята. Венте понечи да ги последва, но Рейко ѝ препречи пътя. Двете бяха останали сами в задимената, осветена от огъня стая, която приличаше на местна колиба, далеч от всякакво познато и удобно за Рейко място.

— Нямаше време — измърмори Венте.

— Имаше предостатъчно — възрази Рейко, макар че тогава бързаше да открие Масахиро. Съзнанието ѝ се откъсна от спомена за разбитите надежди, от скръбта. Тя се овладя чрез гнева, който бе насочила към Венте. — Щеше да отнеме само минута да ми кажеш истината за Текаре.

Венте прехапа устни.

— Ти пита за господарка Мацумае.

— Остави господарката Мацумае.

Тази жена до голяма степен бе разколебала увереността ѝ, че е убийца. Рейко вече си даваше сметка, колко прибързано и безразсъдно се бе доверила на Венте, колко наивна е била да повярва, че скръбта за сестра ѝ е искрена, и да изпита състрадание към нея.

— Сега се интересувам от теб. Карали сте се с Текаре малко преди смъртта ѝ. За какво беше разпратата?

— Вас каква грижа? — Венте звучеше боязливо и все пак неприязнено към опита на Рейко да надзърне в техните отношения. — Каква грижа кой убива сестра ми?

— Това няма значение — гняв към собствената ѝ небрежност удвои яда на Рейко към Венте. — Кажи ми защо се скарахте с Текаре?

Съпротивата на Венте рухна. Може би навикът да се подчинява на японците бе твърде устойчив. Тя въздъхна и после каза:

— Тя съсипа мой живот.

Рейко почувства как чистият вятър на истината помита задушливата атмосфера на измамата.

— Как?

Върху лицето на Венте се изписа крайна омраза, която така изкриви чертите ѝ, че Рейко едва можа да я познае.

— Когато идва в крепостта, тя иска аз бъда до нея. Аз не искам тръгва от село. Но тя вика трябва, макар че... — тя затърси думите на японски, за да поясни. Не наложница не може живее тук. Затова Текаре намира войник иска жени айну. Той доведе мен тук.

Тя бе обзета от такова нетърпение да даде воля на недоволството си от Текаре, че забрави желанието на Рейко да ѝ припише убийството, загърби предпазливостта.

— Аз не искам него. Но той взема мен — гласът ѝ се изпълни с горчивина. — И тя доволна.

Рейко проумя смисъла на тази грозна история. Венте е била принудена да стане наложница, за да може Текаре да разполага с нейната компания в крепостта. Текаре е принудила Венте да спи с японец, без да се интересува от нейните чувства. Венте е страдала двойно — заради сексуалната принуда и заради сестра си, която жестоко, от чисто егоистични съображения, си е затворила очите за ставащото.

— Значи си се карала с нея заради това? — попита Рейко.

Венте кимна, после поклати глава — стореното от Текаре бе същината, но не и предметът на разпрата.

— Аз искам отива вкъщи. Тя не дава.

Рейко усети, че се е сблъскала с поредния случай, който надхвърляше ограниченото ѝ разбиране за нравите в Езогашима.

— Но след като веднъж вече си станала наложница, не зависеше ли от мъжа къде да ходиш? — така стояха нещата в Едо. — Каква власт е имала сестра ти?

— Войник не иска вече мен, казва праща обратно на село. Но Текаре моли господаря Мацумае остави мен тука. Той прави каквото тя иска — омразата струеше от Вейте, мръсна като гнилоч. — Аз я моля, но тя не дава.

Рейко се запита дали версията на Текаре за случилото се е била различна.

— Може да се е страхувала да остане сама в крепостта. Може да ѝ е било мъчно за дома и да се е нуждаела от присъствието на свой близък, любим човек.

Венте възкликна с негодувание:

— Тя не плаши се. Винаги. „Венте прави това, Венте прави онова“. „Венте, донеси храна, разтрий гърба, реши коса“. Тя не обича мен!

Звучеше така, сякаш Текаре се бе държала със сестра си като с най-обикновена слугиня, добавяйки оскърбления към лошото отношение.

— Също и вкъщи — продължи Венте. — Когато ние деца, аз върша всички работи — събира храна, готви, шие, мие. Текаре не прави нищо. Тя шаманка. Специална. Аз обикновено момиче — Рейко долови в тона на Венте старото недоволство, остро като бръснач. — Тя винаги най-добро отношение. За нея винаги най-хубаво Венте докосна

дрехите си и огърлицата от мъниста. — Когато храна не стига, тя яде. Селото има нужда от нея. Аз ходя гладна. Тя взема всичко. Не оставя на мен. И доволна.

Рейко доби впечатлението за момиче, което е било накарано да повярва, че е по-добро от останалите в селото. Императрицата на Снежната страна, която се радва на привилегиите си, която предизвиква ревността на своята обикновена сестра.

— Цял живот чака махна се от Текаре. Аз по-голяма, жени първа, има моя къща. Става големи, аз намира мъж. Силен, красив, добър ловец. Най-добър в селото — очите на Венте заискриха от спомена. — Ние влюбени — нежност смекчи тона й — Ние...

Тя взе да търси нужните думи и Рейко й помогна.

— ... се сгодихте?

Макар че Венте кимна, изражението й помръкна.

— Но тя иска него. Не понася аз има нещо, дето тя няма. Прави магии, кара него обича я, забрави мен. Той става неин съпруг!

Рейко изпита жалост към Венте, задето родната й сестра й бе отнела годеника, но бронира сърцето си срещу всякаква слабост. Тази история само засилваше мотива на младата жена за убийство.

— В село аз опитва не вижда тях, не гледа. Но все още обича. А тя не грижа за него. Тя иска богати японски мъже. Когато печели владетеля Мацумае, доведе мен в града. Аз мисли никога повече няма види Урахенка.

— Урахенка? — при споменаването на познатото име Рейко трепна. — Той не е ли един от мъжете в стана?

Венте кимна. Сега Рейко си спомни как младата жена го бе гледала на погребението. Тогавя не си бе направила труда да се замисли за причината. Бе твърде заета със собствените си чувства, за да забележи любовния триъгълник.

— Мъже идва за Текаре, иска води у дома. Но не Урахенка. Той идва за мен. Той казва сватба с Текаре грешка. Няма любов, не иска. Той обича мен — Венте докосна гърдите си, засияла от радост. — Казва кога върнем в село, той вече няма бъде съпруг на Текаре. Ние женим.

— Затова си искала да си отидеш у дома, а Текаре е отказала да помоли владетеля Мацумае да те пусне — проумя Рейко. — Не е била съгласна да се откаже от Урахенка, макар че не го е обичала —

алчността ѝ вероятно е разярила Венте още повече. — Затова сте се скарали, затова си я заплашила, че ще я убиеш. Препречвала ти е пътят — но сега Рейко си даде сметка, че Венте не е единствената, чиито надежди Текаре бе разбила. — Ами Урахенка? Той как постъпи, когато разбра, че Текаре те принуждава да останеш тук?

Венте веднага долови скритото обвинение във въпросите на Рейко.

— Той не вреди Текаре! Тя държи с него всякак, той много добър, много... — тя затърси подходящото определение и намери едно, което вероятно бе чувала често в именията на самураите: — ... почтен.

Но честта нерядко остава на втори план след любовта. Урахенка не беше първият мъж, решил да се отърве от една жена, за да може да притежава друга. Той имаше не по-малко основания за убийство от Венте.

— Може той да е отнел живота на Текаре — предположи Рейко. — Според мен или си ти, или е той. Кажете ми кой от двамата ви? — може би Венте щеше да направи самопризнания, за да предпази Урахенка.

— Не той. Не аз.

За първи път Рейко се замисли над възможността да има повече от един убиец. Хрумна ѝ, че премахването на Текаре може да е плод на заговор.

— Може да сте били и двамата. Ти си казала на Урахенка, че Текаре използва тази пътека към горещия извор през нощта. Той е поставил капана. Тя е попаднала в него. Ако владетелят Мацумае не бе обезумял и не бе взел всички във Фукуяма за зложници, вие двамата с Урахенка щяхте да сте свободни да се приберете у дома и да се ожените.

Венте повтори.

— Не той — имаше вид на подгонено, обречено животно. — Не аз.

Но това е твърде сложно — отбеляза Рейко. — Често най-простият отговор е най-правилният. По-вероятно е да си действала сама. Урахенка не знае, че си убила съпругата му, собствената си сестра. Но според мен Люляк е била наясно. Тя те е видяла. И се е опитала да те изнудва. Затова си я премахнала.

Сега Рейко се разгневи заради себе си, както и заради Люляк, Урахенка и много други.

— Заради деянието ти владетелят Мацумае ще затрие целия ти народ с тази война. Ще загинат и много японци. Ако изобщо имаш някаква доблест, трябва да си признаеш. Може би не е твърде късно да бъдат спасени.

Печал замъгли очите на Венте.

— Грешка — произнесе умолително тя.

— Все още твърдиш, че смъртта на Текаре е била нещастен случай. Предполагам, че и смъртта на Люляк? И на моя син? — Рейко се изсмя язвително. — Спести ми глупостите си — беше готова да обвини Венте за смъртта на Масахиро, да смята, че загубата на сина ѝ е следствие от егоизма на Венте. — Трябва да те убия заради всичко, което си сторила!

Венте се скова от ужас пред Рейко, пред японците, които държаха властта върху смъртта и живота ѝ. Тя протегна трепереща ръка към Рейко.

— Моля — прошепна тя, — вярва!

Думите ѝ бяха отчаян призив към великодушието на Рейко в замяна на услугите, които Венте ѝ бе направила. Те я умоляваха да си спомни краткото и въпреки това силно приятелство, възникнало между две сродни души, изпаднали заедно в тежко положение. Но Рейко ѝ обърна гръб. Не бе напълно сигурна дали Венте е убила Текаре или Люляк, но нямаше никакво съмнение, че искреното приятелство се основава на доверие. Тяхното бе приключило.

26 ГЛАВА

Владетелят Мацумае лежеше в леглото си, увит до брадичката в юрган, с омотани около тялото въжета. Той стенеше и се гърчеше, докато Текаре го засипваше с ругатни през собствената му уста.

— Ще се оправи ли? — попита с тревога Гизаефон.

— Не знам — отвърна лекарят. Той се опитваше да сложи игли за акупунктура в главата на владетеля Мацумае, който се мятеше и се въртеше. — Не, ако продължава с опитите си да се нарани.

Охраняван от войници, Сано наблюдаваше от противоположния край на стаята, където го бе отпратил Гизаефон. След като Текаре бе нападнала владетеля Мацумае, Сано и Хирата бяха помогнали да бъде удържан, отведен в стаята му и овързан. След това Гизаефон бе изпратил Хирата обратно в крилото за гости. Сега Сано преплете поглед с Гизаефон.

— Вижте какво сторихте — заяви с горчивина Гизаефон. Заради тревогата изглеждаше с десет години по-стар. — Всичко това е по ваша вина.

Сано не съжаляваше:

— Владетелят Мацумае е убил Текаре. Заслужава да страда. Показателно е, че точно духът на Текаре го убива.

— Той не я е убил — настоя гневно Гизаефон. — Невинен е.

— Виновен е и за всичко, което се е случило тук след убийството.

Сано помисли за Масахиро. Дали бе страдал много?

— Толкова сте убеден в правотата си. Но я си представете само за момент, че грешите. Какво ще стане с племенника ми?

Войници задържаха неподвижна главата на владетеля Мацумае. Той оголи зъби, опита се да ги ухапе и не престана да крещи, докато лекарят поставяше иглите.

— Изобщо не ме е грижа — отвърна Сано.

Но сега, когато имаше достатъчно време да размисли, бе принуден да признае пред себе си, че случаят срещу владетеля

Мацумае далеч не бе приключен. Самият той всъщност не бе направил самопризнания, а останалите заподозрени не бяха оневинени. Сано бе обезпокоен от собствената си прибързана преценка. Смъртта на детето му бе накърнила обективността му. Но той бе длъжен да разграничи смъртта на Текаре от останалите престъпления на владетеля Мацумае. Честта изискваше от него да се погрижи за справедливо прилагане на закона.

— Ще разбере със сигурност кой е убиецът на Текаре — заяви той. — Ако не е владетелят Мацумае, това би трябвало да го предпази от нея — Но не и от мен.

Гизаефон го погледна с презрение:

— Мислите си, че ще продължите разследването си? То вече значително влоши положението на племенника ми — докато лекарят въртеше иглите между пръстите си, стимулирайки потока от енергия през тялото на владетеля Мацумае, той крещеше така, все едно го изтезаваха. — Следващото, което ще сторите, най-вероятно ще го убие. Изключено.

Сано бе загубил броя на онези свои разследвания, които бяха възпрепятствани или прекратени. Беше твърдо решен да продължи настоящото, защото убиецът бе предизвикал събитията, довели до смъртта на Масахиро, и по тази причина бе не по-малко отговорен от владетеля Мацумае. Той искаше отмъщение за всички замесени. Това бе единственото, което можеше да донесе покой за него и съпругата му. Но не очакваше този аргумент да убеди Гизаефон.

— Това е мое задължение към владетеля Мацумае — заяви Сано.

Гизаефон се изсмя язвително:

— Все едно е в състояние да го оцени.

— Имаме спогодба — напомни му Сано.

— Аз току-що я отмених.

— Какво ти дава това право?

— След като племенникът ми е извън строя, управлението поемам аз.

Миг по-рано Сано не би предположил, че някой може да бъде лош владетел от загубилия разсъдък си Мацумае, но Гизаефон със сигурност бе такъв. Упорит, ограничен, че и подъл — все качества, които със сигурност щяха да възпламенят искра в бурето барут, което

представляваше Езогашима. Освен това, ако владетелят Мацумае не беше убиецът, Гизаефон си оставаше главен заподозрян.

— Аз съм по-висш от теб по ранг в режима на Токугава — заяви Сано, макар и да знаеше, че това беше без особено значение тъй далеч от Едо. — Аз поемам управлението.

— Вие и невзрачният ви отряд? Не ме размивайте — Гизаефон насочи пръст към Сано. — Край на разследването ви. И нямате работа тук — и той кимна към войниците.

Бързината, с която изтикаха Сано към вратата, показва недвусмислено, че Гизаефон вече се е провъзгласил за пълновластен господар. Сано заяви:

— Не можеш да излекуваш племенника си, като го държиш завързан. Ако го оставиш така, ще умре. Имаш нужда от помощта ми.

— Продължиш ли с твоята помощ, тя ще го довърши — заяви Гизаефон с неподозирана злостна надменност.

Докато Сано се противеше на мъжете, които го теглеха към вратата, Гизаефон добави:

— Владетелят Мацумае ви позволи твърде много. Аз няма да го допусна. И не си правете труда да ме заплашвате с армията си, с шогуната или с владетеля Мацудайра. Войската ви е твърде далеч, а ако шогунът и владетелят Мацудайра ги беше грижа за вас, никога нямаше да ви пратят тук.

Рейко бе отведена до крилото за гости под охрана точно когато други войници докараха Сано. Единият от съпровождащите Рейко заяви:

— Съпругата ви създава неприятности, почитаеми дворецов управителю — той я подбутна към Сано. — Дръжте я под контрол.

Госпожа Мацумае се бе оплакала на стражите, след като Рейко се бе опитала да изтръгне информация от нея в банята. Те я бяха открили в помещението на местните наложници и я бяха извели от там. Сега тя с облекчение установи, че Сано е в безопасност, но огромната тежест на скръбта ѝ по Масахиросмаза поведрише ѝ емоции.

Сано помръдна устни в нещо, което трудно можеше да мине за усмивка, и попита:

— Добре ли си?

— Да — отвърна Рейко, макар че това бе по-малко вярно от всякога. Чувстваше се така, все едно двамата обитаваха два отделни свята, които все повече се отдалечаваха. — А ти?

— И аз.

Рейко виждаше, че Сано се опитва да я щади точно както и тя не искаше да го натоварва със собствените си вълнения, но умората и скръбта бяха вдълбали дълбоки бръчки по лицето му. В съзнанието ѝ изникна образът му, такъв какъвто го виждаше след двайсет години... ако доживееха дотогава. Опита се да не си представя толкова време без Масахиро — време, което бе възнамерявала да прекара, гледайки го как расте и се превръща в мъж, как се жени и я дарява с внуци. Наложил си да се съсредоточи върху настоящия момент, върху усилието да се придвижва стъпка по стъпка към отмъщението — нейната единствена, горчива утеха.

Войниците затвориха нея и Сано в постройката, където бе толкова студено, колкото и навън. Двамата изуха само ботушите си в преддверието и останаха с палтата си. Докато вървяха към стаята си, Рейко каза:

— Трябва да ти разкажа какво научих.

Вратата на помещението, в което седяха хората на Сано, се отвори и на прага се появи Хирата.

— Какво се е случило?

— Ще ти кажа след малко.

Сано придружи Рейко до стаята им. Вътре беше леденостудено, завивките им не бяха прибрани, нямаше и оставена храна.

— Изглежда, слугите са ни напуснали.

Той отвори мангала и сложи в него въглища. Рейко разбираше, че също като нея съпругът ѝ изпитваше необходимост да върши нещо, но не можеше да потисне раздразнението си, защото действията му бяха тъй практични, тъй несъществени.

Трябва ли да правиш това точно сега?

— Не искаш ли да постопля това място?

Сано запали въглищата и използва ръкавицата си, за да раздуха огъня.

— Да, но имам нужда да ме изслушаш.

— Мога да слушам и докато работя.

В гласа му прозвуча остра нотка.

Имаха навика да се дърлят по този начин, но сега Рейко усети, че скръбта не само потискаше положителните емоции, а и усилваше отрицателните; изпита негодувание към съпруга си, задето не ѝ обръщаше достатъчно внимание.

— Спри само за момент. Важно е!

Сано постави капака на един мангал с пресилено старание и изтупа ръкавиците си.

— Добре. Слушам те.

— Мисля, че знам кой е убиецът на Текаре и Люляк.

— Така ли?

Разочарована от липсата на ентузиазъм, Рейко заяви:

— Или е госпожа Мацумае, или е Венте — и тя описа разговора си с двете. — Е? Коя е според теб?

— И двете изглеждат възможни извършители — каза Сано отегчено.

Рейко не можеше да разбере отношението му.

— Не те ли е грижа?

— Не е това — Сано я притегли да седне заедно с него до мангала, който излъчваше слаба неравномерна топлина. — Положението се промени — той ѝ разказа как бе отправил обвинение към владетеля Мацумае въз основа на дневника и как бе реагирал той.

Рейко бе учудена, че духът, обсебил владетеля Мацумае, се бе опитал да го убие.

— Значи според теб убиецът на Текаре е владетелят Мацумае?

— По-скоро той, отколкото някой друг, но духът на Текаре не му даде възможност да направи самопризнания. А Гизаефон обсеби властта. Той постанови край на разследването. Който и да е истинският убиец на Текаре или на Люляк, това вече не е от значение.

Рейко бе съсипана, тъй като усилията ѝ се бяха оказали безполезни, и гневна, защото по никакъв начин не можеше да се съгласи със Сано.

— За теб може и да е без значение, но не и за мен.

— Не казвам, че ми е все едно. Казвам просто, че...

— Че който и да е убил Текаре, истината вече е безсмислена, защото, дори и да я установим, не можеш да накараш никого тук да се съобрази с нея.

Сано въздъхна.

— Казано без заобикалки, да.

— Е, аз все още държа да разбера кой е убиецът, и възнамерявам да се възползвам от информацията. Той или тя са причината за онова, което се е случило с Масахиро. Искам този човек да си понесе наказанието. Искам отмъщение! — гласът на Рейко затрепери от гняв и скръб. — Само това ми е останало.

— Знам как се чувстваш — рече Сано. — И аз изпитвам същото.

— Така ли?

Рейко усети язвителността в думите си. Не смяташе, че смъртта на едно дете може да нарани бащата толкова, колкото майката, която го е родила.

— Разбира се — отвърна Сано, видимо засегнат от неизреченото в думите ѝ. — Масахиро бе и мой син.

Болката от това, че чува как съпругът ѝ го споменава в минало време, усили желанието ѝ да си го изкара на някого, а Сано бе единственият на разположение.

— Тогава престани да се държиш като пораженец. Хайде да разкрием кой е причината за цялото това бедствие!

— Не е толкова лесно — възрази Сано. — Вече не разполагам с предишната свобода да разпитвам заподозрени, да издирвам очевидци и да откривам улики. С Хирата *сан* вече нямаме възможност за обиколки из крепостта или града. Затворени сме тук. Ръцете ми са вързани.

Рейко разбираше, но неговата безпомощност я разгневи още повече.

— Вината за това май е твоя. Ако не беше обвинил владетеля Мацумае, той все още щеше да е главният тук и нямаше да ти откаже съдействие.

Вече видимо ядосан, а и засегнат от упрека ѝ, Сано каза:

— Съгласен съм, че това беше най-грубата грешка в живота ми, макар че в онзи момент ми изглеждаше добра идея — поклати глава озадачен. — Какво се случва на това място? Добрите идеи винаги се оказват погрешни — разтърка очи. — Ще ми се никога да не бях намирал този презрян дневник и изобщо да не бях опитвал да улича чрез него владетеля Мацумае.

Рейко изпита болка, слушайки самообвиненията му, но едновременно с това възможността да го уязви я изпълни със злорадо

задоволство.

— Винаги си толкова загрижен за справедливостта. А справедливостта за собствения ти син? Какво става със самурайския ти дълг да отмъстиш за смъртта му? Ако те беше грижа, щеше да намериш начин!

— Престани! — възкликна Сано. Полагайки усилия да се овладее, положи ръце на раменете ѝ и съзнателно сниши глас: — Знам колко си разстроена, но не си го изкарвай на мен!

Рейко загуби самообладание:

— Пусни ме!

Тя се нахвърли върху него и започна да го удря, подивяла от мъка и ярост. Част от него смътно осъзна, че вероятно така се е чувствал владетелят Мацумае след смъртта на Текаре. Сега тя също обезумяваше.

— Веднага престани — нареди ѝ той, като се бореше да я спре, — преди да си се наранила! Не позволявай всичко това да ни настрои един срещу друг.

Но Рейко заудря още по-ожесточено, ридаейки необуздано. Скъпоценния, любим плод на техния съюз вече го нямаше, нямаше я и любовта помежду им. Смъртта на сина им бе сложила край на брака им.

— Трябва да се поддържаме — настоя Сано. — Трябва да го преживеем.

— Защо? — изплака Рейко. С охота очакваше смъртта, която щеше да сложи край на страданията ѝ.

— Защото у дома имаме друго дете — гласът му бе изпълнен с настойчивост. — В случай че си забравила Акико.

Наистина Рейко почти не се сещаше за дъщеря си. Смъртта на Масахиросе бе обсебила мислите ѝ. Но сега споменаването на малкото момиченце я накара да млъкне, все едно безпощадно острие бе пронизало сърцето ѝ. Акико не можеше да ѝ замени първородния син, но Рейко внезапно изпита непреодолим копнеж по бебето, което бе оставила там далеч в Едо. Изведнъж в потрес осъзна, че положението е още по-лошо, отколкото си го бе представяла.

Втрещена с ужас в Сано, тя прошепна:

— Никога няма да се измъкнем от тук, нали? Никога повече няма да видим Акико!

— Не говори така — Сано бе не по-малко ужасен, че предсказанието ѝ можеше да се превърне в истина.

Рейко разбра по очите му, че той също не храни особено надежда да се върнат у дома невредими.

— Гизаемон няма да изпълни обещанието на владетеля Мацумае да ни освободи, ако разкриеш убиеца. Няма да ни пусне да се върнем в Едо и да разказваме истории за случилото се тук. Лично той предпочита да сме мъртви. Въпрос на време е да го осъзнае.

Сано остана безмълвен. Отчаяние бе набраздило челото му. Рейко седеше с него сред отломките на живота им, на брака им, на семейството им. Навън биеха барабаните на войната. Опиянени от вино войници с възторжени викове ознаменуваха днешната сеч, готвейки се за битка. Звучите напомниха на Рейко, че двамата със Сано и приятелите им не са единствените обречени. Местните също щяха да бъдат лишени от живота си, от общността си, от съществуването си като хора. И отново двамата със Сано нямаше какво да сторят, за да ги спасят.

Тогава Сано заговори с глас, приглушен от внезапно прозрение.

— Ако всичко е загубено, тогава нямаме какво повече да губим — на лицето му бе изписано изражение, което Рейко не бе виждала по-рано. Макар и изтерзано, то излъчваше сила и твърда решимост за победа, като същевременно бе озарено от съзнанието за ясна цел. — Ако часовете ни са преброени, нека се възползваме по най-добрия начин от времето, което ни остава.

Рейко си помисли, че сигурно така изглежда самурай, който се впуска в гибелна мисия, обречена да приключи със смъртта му. Долови у Сано плам и заразителна енергия. Въпреки неохотата си тя също усети прилив на бодрост.

— Какво ще правим?

— Онова, което каза. Ще отмъстим за смъртта на сина ни.

Рейко почувства искрица от пламенността, която бе изпитвала някога към своя съпруг. Макар и обречени, те продължаваха да бъдат свързани. С внезапно секнал от очакване дъх попита:

— Как?

— Още не знам — в тона му отсъстваше и най-малка нотка на страх или неувереност. — Но се кълна в честта на предците си, че ще

поправя всички грешки, допуснати тук, в Езогашима. И ще измисля как, преди да настъпи утрото.

27 ГЛАВА

След една безкрайна нощ слънцето изникна иззад хълмовете на Фукуяма кръгло и огненочервено на фона на бледото небе, набраздено от ръкойки виолетови облаци подобно на огромен боен флаг. Вън от крепостта главите на посечените местни жители стърчаха замръзнали върху копията. Вътре запаленият в главния вътрешен двор огън вече тлееше сред димяща пепел. Казармите бяха пълни с войници, които спяха непробудно след нощното пиршество. Навсякъде цареше тишина, сред която Езогашима бе застинала в равновесие на ръба на войната.

В крилото за гости Хирата се промъкваше предпазливо през безмълвния мрак, обгърнал постройката. Тренираните му сетива компенсираха липсата на видимост. Едва доловимият звук от собственото му дишане се отразяваше от стените и изграждаше звукова картина на празния коридор. Той пристъпваше безшумно. Спря пред помещението на стражите и усети ударите на сърцата им — бавно ритмично пулсиране, което означаваше, че са заспали на поста си. Не бяха чули проведения шепнешком разговор между Сано, Хирата, Рейко и детективите, продължил цяла нощ. Сега представляваха лесна мишена.

Хирата безшумно отвори вратата им. От мангалите с дървени въглища струеше окадена топлина. По-скоро почувства, отколкото видя, четирите човешки фигури, свити неподвижно на пода. Доближи на пръсти всеки един от мъжете, притисна пръст в шията му и изпрати силен поток от енергия. Спящите стражи потънаха в по-дълбок сън. Пулсът им се забави до границата, необходима за изтласкване на кръвта до отделните части на тялото им. Щяха да останат в несвяст няколко часа. Хирата прибра мечовете им — по един къс и един дълъг от всеки — и бързешком се върна в стаята, където го чакаха другарите му.

— Първа мисия осъществена — докладва той и подаде оръжията.

Сано, Маруме и Фукида извадиха дългите мечове от ножниците и внимателно огледаха остриетата на светлината на маслената лампа.

— Ще свършат работа — отбеляза Маруме.

— Крадците не придирят — рече Фукида.

Рейко протегна длани към Хирата. Той положи върху им един кинжал. Лицето ѝ бе сурово и безпощадно. Побиха го ледени тръпки. Беше виждал това изражение и по-рано у едни самураи, дошли в крепостта Едо да изпълнят няколко вендети срещу свои врагове. Но досега не го беше виждал изписано върху лицето на жена.

Детективите излязоха от стаята. Плъхът ги последва с неохота. Хирата, Сано и Рейко изостанаха. Сано се поклони на Хирата:

— Милион благодарности за преданото служене.

Думите му притежаваха тържественост, която говореше, че изказаната признателност се отнася не само за настоящия момент, а и за всичките им общи години на господар и васал. Беше ги изрекъл, защото можеше да не му се удаде друга възможност.

— За нищо — отвърна Хирата с разпаленост, която подсказваше, че няма да се провалят в своята мисия, няма да умрат, но и никога повече няма да говорят за това. В гърлото му заседна буца. Неспособен да погледне Сано или Рейко, се поклони и тръгна да посрещне съдбата, която бе дошъл да дири в Езогашима.

Рейко и Сано се озоваха сами, може би за последен път. Сано рече:

— Не е нужно да го правиш.

— Трябва — отсече Рейко.

Видя как съпругът ѝ я оглежда, за да открие някакви признаци на страх, но тя не изпитваше нищо подобно. Духът ѝ се бе установил отвъд страха и скръбта в едно място на неподвижен свършен покой. Тялото ѝ бе оръжие за отмъщение, целеустремеността ѝ — недосегаема за емоции.

— Не отивай сама — изрече Сано с умолителна настойчивост.

— Нали така решихме.

Всъщност решението бе на Рейко въпреки неговите енергични възражения. Гласът ѝ бе спокоен и невъзмутим. Тя знаеше, че мисията, която си бе избрала, ще завърши с успех. Не се вълнуваше от онова, което щеше да ѝ се случи впоследствие.

— Ела с мен — прикани я Сано. — Винаги сме работили добре заедно.

Думите му намекваха за престъпленията, които бяха разследвали в миналото, за опасностите, които бяха срещали и преодолявали, за цялата история на необикновения им брак.

— Работили сме добре и поотделно.

— Помня случаите, в които действаше самостоятелно, а аз се тревожех дали ще се върнеш при мен невредима.

Сегашният момент се сля с предишните. Дори когато Сано бе готов отново да възрази, Рейко каза:

— Ти си имаш своя задача, аз — моя. Така трябва да бъде.

Той сведе глава, примирен.

— Рейко *сан*...

Сано подири думите, с които да изрази любовта си към нея, да отдаде дължимото на брака им в краткото време, което им оставаше. Рейко сложи пръст на устните си, за да го прикани да замълчи. Не можеше да му позволи да съживи емоциите ѝ. Нуждаеше се от цялата си сила и концентрация, за да посрещне предизвикателствата, които я очакваха.

Сано хвана ръката ѝ.

— Може да нямаме друга възможност.

— Ще имаме — отвърна Рейко с възвишена увереност.

Дори и да не преживееха този ден, двамата щяха да се срещнат отново... когато смъртта ги събереше заедно с Масахиро. Тогава щяха да разполагат с цяла вечност, за да си кажат всички неща, които не бяха успели да изрекат приживе.

— Значи сме готови да тръгваме — гласът на Сано бе смирен, но и изпълнен със сила, породена от собствената му целеустременост.

Присъединиха се към другарите си в преддверието. Хирата отвори вратата. Алената зора освети напрегнатите им сериозни лица. Рейко си помисли за годините на съвместна работа, които приключваха сега. Хирата се заслуша за миг и после обяви:

— Чисто е.

Излязоха от постройката един по един. Безмълвно поеха в различни посоки — Сано заедно с Маруме, Фукида и Плъха, а Хирата и Рейко поотделно — през снега, който изгряващото слънце бе оцветило в кървавочервено.

Крепостта се събуди. Опияняващият дъх на войната бе пропилил въздуха, изтръгвайки войниците от пиянския им унес. Докато се приготвяха припряно, теглейки оръжия и провизии, те се боричкаха и си подмятаха шеги. Мястото бе основното бойно средище. Командири влизаха и излизаха и даваха заповеди на войниците. Заети с подготовката за нападението срещу най-близкото селище на айну, не осъзнаваха, че са под наблюдение.

Сано, Маруме, Фукида и Плъха бяха приклекли зад един каменен фенер. Докато наблюдаваха оживлението в двореца, Маруме каза с приглушен глас:

— Твърде много войници около владетеля Мацумае.

— Трудно ще успеем да се приближим достатъчно, за да го убием — отбеляза Фукида.

— Тогава да се откажем — изхленчи Плъха.

Но Сано бе обзет от увереност, която произтичаше единствено от решимостта му.

— Един от нас все ще успее.

Последната част от плана му предполагаше убийството на владетеля Мацумае като наказание за смъртта на Масахиро. Сано, Маруме, Фукида, Хирата и Рейко щяха да се пробват, след като изпълнеха първоначалните си задачи.

— Кой да е първи? Приемам залагания — рече Маруме с пресилена веселост.

Всички бяха наясно, че ще бъдат заловени и убити, при това съвсем скоро, и той бе решил да се позабавлява през оставащата част от живота си.

Сано знаеше, че с уменията му в тайните бойни изкуства от Хирата щеше да излезе страховит убиец. Същото се отнасяше за самия него, за Маруме и за Фукида, след като бяха отхвърлили принудата на дълга и се бяха превърнали в отстъпници. Колкото до Рейко, дори Небесата не можеха да застанат между нея и човека, когото тя обвиняваше за смъртта на сина си.

— Шансовете са равни — рече Сано. — Но всичко по реда си.

Трябваше да разбере кой бе убил Текаре, и да проследи веригата от събития, довела до този момент. После щеше да накаже със смърт

убиеца. Ако се окажеше, че е владетелят Мацумае — както си мислеше, — това щеше да улесни задачата му. Неговите предпочитани заподозрени бяха забранена зона, но един клон от разследването бе останал отворен — убийството на Люляк.

Той, Маруме, Фукида и Плъха крадешком поеха през терена на крепостта. Опитваха се да се възползват от заслона на камъни, дървета и постройки, но не можеше да избегнат всички открити пространства, които влизаха в обсега на наблюдателните кули. Веднъж доловиха стъпки, които приближаваха по пасажа, и успяха да се измъкнат през една врата точно преди да се появят войниците. За щастие те бяха твърде заети с подготовката за предстоящата битка, за да забележат присъствието на външни лица. Сано и другарите му пристигнаха пред постройката на прислугата, която се намираше непосредствено до женското крило. Скриха се зад един отрупан със сняг храст, за да преценят положението.

Прислужници излизаха навън, мятаха завивки по перилата на верандата, за да ги проветрят, и изпразваха нощни гърнета в кофите за нощните нечистотии. Войната не бе засегнала ежедневните им дейности.

— Някой ще ни види — прошепна Плъха. — Да се върнем в стаите си и тогава може би всичко ще бъде наред.

— Ако искаш да се връщаш, заминавай сам — срязва го Маруме. — Иначе млъквай!

Твърде голям страхливец, за да се отдели от тях, Плъха изстена и последва останалите до пристройката за прислужниците и от там във вътрешността. В широко пространство, разделено от бамбукови прегради, имаше около петдесетина жени, които се обличаха, бърбеха, миеха лицата си и решеха косите си. Щом зърнаха мъжете, те се разпищяха и се втурнаха да се прикрият.

— Всичко е наред — рече Сано, притеснен, че суматохата може да накара войниците да дотърчат. — Няма да ви сторим нищо лошо.

Жените продължиха да пищят тъй силно, че Плъха си запуши ушите с пръсти. Всички хукнаха да се крият, като бутнаха прегради и разплискваха вода от легените. Маруме извади меч си.

— Млъкнете! — заповяда той. — Никой да не мърда!

Млади и стари, красиви и невзрачни, прислужниците паднаха на колене, притискайки се една в друга, и млъкнаха ужасени. Сано

попита:

— Кой уби Люляк? Някой знае ли?

Не последва отговор. Щом отправеше поглед към някоя от присъстващите, тя извърещаше очи и поклащаше глава. Сано не можеше да прецени дали наистина не знаеха, или бяха твърде уплашени, за да говорят.

— Коя от вас бе най-близка с Люляк?

Единственото, което последва, бе ускореното им дишане. Стаята се изпълни с натрапчивия мирис на женска пот. Маруме заповяда:

— Говорете!

Сред прислужниците се разнесе яростен ропот. Те избутаха напред една по-възрастна жена с оредели прошарени коси и пълни, румени като ябълки страни. Тя изглеждаше не по-малко уплашена от останалите, но заговори смело от тяхно име.

— Люляк все се делеше. Смяташе се за нещо повече от нас и не търсеше приятелството ни.

Това съвпаднаше с думите на Рейко за Люляк — момичето с големите мечти. Сано продължи настоятелно с въпросите:

— Разговаряла ли е с някого през последните дни преди смъртта си?

Вероятно с господарката Мацумае. Или с войниците — неприязън обагри гласа на жената, която добави: — Хора, които според нея можеха да ѝ бъдат полезни.

— Изобщо каза ли нещо на теб или на другите прислужници?

Жената се озърна. Всички останали поклатиха глава, с изключение на една от тях — силно момиче с волеви черти, което изглеждаше като роднина на местните. Тя прошепна нещо на по-възрастната жена, която заяви: — Люляк каза, че готви нещо голямо. Била намерила човек, който да я отведе в Едо.

Можеше да е Рейко или пък някой друг... нейният убиец. Сано попита:

— Спомена ли кой?

Жената размени няколко думи с момичето със смесена кръв и после отвърна:

— Не. Люляк винаги разговаряше по този начин. Другите момичета не ѝ обръщаха особено внимание.

— Видя ли Люляк вчера, преди да отиде при горещия извор?

— Да. Тя стана първа, което беше странно, защото си беше мързелива и вечно се успиваше. Каза, че искала да тръгне преди началото на погребението. Спомена, че имала важна работа.

Сано бе заинтригуван. Той се запита дали Люляк не бе отишла на среща със своя убиец.

— Не каза ли каква? Или с кого?

Прислужниците отново поклатиха глава. Сано усещаше как времето неумолимо изтича. Плъхът хвърляше боязливи погледи към вратата, а Маруме подсказа с очи на Сано, че е време да тръгват. Сано осъзна, че единственият човек, който можеше да му каже нещо за Люляк, бе самата тя, но тъй като бе мъртва, вместо нея трябваше да проговорят нещата, които бе оставила.

— Покажи ми къде спеше Люляк — нареди Сано.

Жената го поведе през жилищното помещение покрай дюшеци и завивки, все още разстлани по пода, между тоалетки с огледала, гребени, фиби и други женски дреболии, отворени шкафове с натъпкани в тях дрехи и обувки. Жената спря в един ъгъл на стаята. Мястото бе голо, без разхвърляни наоколо вещи.

— Няма нищо за гледане — тя отвори един шкаф, за да покаже на Сано празното отделение.

— Изпратихме всички вещи на Люляк на семейството ѝ в града.

Сано се взря в тясното пространство, което изглеждаше твърде недостатъчно дори за един човек. Макар че биха могли да си присвоят мястото на Люляк, останалите прислужници не го бяха заели вероятно от страх, че ще ги застигне зла съдба. Сано видя едри сивкави кристалчета, разпръснати по пода, за да гонят злите духове. Разбираше защо Люляк бе копняла да напусне Езогашима, защо се бе опитала да се присламчи към Рейко. Но не намери никаква следа, която да сочеше към убиеца на момичето.

— Сега какво? — попита Маруме.

Лицето му отразяваше разочарованието, обзело Сано. Докато се опитваше да реши каква да е следващата им стъпка, Сано крачеше напред-назад в ъгъла на Люляк. Внезапно вниманието му бе привлечено от нещо, което зърна на пода. В една цепнатина между две дъски, малко по-голяма от останалите, се бяха събрали кристалчета сол. Сано спря и се вгледа. Едната от дъските бе по-къса,

приблизително колкото ръката му. Той стъпи предпазливо на късата дъска и тя поддаде под тежестта му.

— Тайно скривалище? — попита Маруме заинтригуван.

— Надявам се.

Сано коленичи. Опита се да повдигне дъската, но не можа да мушне пръсти в цепнатината. Обърна се към прислужниците, които го бяха наобиколили да гледат.

— Донесете ми фиба една. Той я тикна в цепнатината и повдигна късата дъска. Отдолу между подовите греди откри празно пространство, в което имаше малка кесия от кафяв плат. Когато я извади, тя се оказа по-тежка, отколкото изглеждаше, заради малките твърди предмети в нея. Сано изтърси в дланта си четири неравни, блестящи жълти бучки.

— Това злато ли е? — Маруме лапна една от тях, захапа я и обяви: — По моето скромно мнение на любител — да.

Прислужниците заахкаха благоговейно при вида на късчетата, чиято стойност надхвърляше целогодишната им плата. По-възрастната жена каза:

— Люляк винаги имаше хубави неща. Беше като катерица, все си ги криеше.

— Откъде може да се е сдобила с това злато? — попита Маруме.

— Мисля, че се досещам — Сано се обърна към жената: — Люляк познаваше ли Дайгоро... търговеца на злато?

Жената поклати глава, но момичето със смесена кръв я дръпна за ръката и ѝ зашепна нещо.

— Казва, че веднъж видяла Люляк да разговаря с него в града.

Разследването на Сано се пренасочваше към разпитания от Хирата заподозрян. Досега не се бяха занимавали с него, защото бяха притиснати от времето, а и останалите заподозрени им се бяха сторили по-важни. Сега Сано направи връзка между Дайгоро и Люляк. Той претегли в ръка златните късчета, които тя вероятно бе измъкнала от търговеца. Дайгоро отново излизаше на преден план — нова възможност за Сано да разреши случая точно когато вече си мислеше, че е изчерпал всичките си възможности.

— Време е за разговор с Дайгоро — рече той.

— И аз за това си мислех — каза Маруме, — но как ще се измъкнем от крепостта?

28 ГЛАВА

С кинжал в ръка Рейко притисна гръб о стената на една постройка в крепостта Фукуяма. Натоварени с оръжия войници бързешком прекосяваха двора наблизо. Щом се отдалечиха, тя се втурна по пасажа. Оглеждаше се на всички страни, нащрек за евентуални заплахи, но бе насочила вниманието си право пред себе си. Светът извън крепостта бе изчезнал от съзнанието ѝ. Нормалният човешки живот бе приключил за нея. Не чувстваше студа. Нямаше нито минало, нито бъдеще; съществуваше единствено в настоящия момент. Физическата и духовната ѝ енергии течаха през нея в наситен ритъм. Тя бе човек стрела със запалени краища, устремена към една-единствена цел.

Не си направи труда да дебне владетеля Мацумае. Той можеше да почака. Ако опитът на Сано и Хирата да го убият се провалеше, нейният със сигурност щеше да успее. Щеше да му пререже гърлото и с наслада да наблюдава как умира заради онова, което бе сторил на Масахиро. Собствената ѝ целеустременост бе унищожила съмненията и страха. Преди това обаче трябваше да се погрижи за други неща.

Смъртта на владетеля Мацумае нямаше да я удовлетвори. Макар че по всяка вероятност той бе взел решението за убийството на сина ѝ, един самурай господар не би изцапал собствените си ръце. Едва ли той лично бе натикал Масахиро в онази клетка и се бе държал с него като с животно. Бяха го вършили други. Рейко искаше и тяхната кръв. Трябваше да платят за страданията на Масахиро. Не знаеше точно кои от всичките войници наоколо, но знаеше откъде да почне издирването.

Отправи се към кулата. Лесно избегна стражите, които участваха в подготовката за военни действия, и слугите, които вършеха ежедневната си черна работа. Чувстваше се неуязвима.

Кулата представляваше черен монолит на фона на оранжевия изгрев. Изглеждаше като обгърната от пламъци, а ръкойките облаци — като дим. Рейко пое бързешком нагоре по хълма, следвайки пътеката, по която бе минала предишния ден, преди цяла вечност. Когато се

втурна през отворената врата, сърцето ѝ блъскаше в необуздан ритъм. Усещаше вкус на кръв от собствените си вътрешности, разкъсани от скръб, от онези, които щяха да умрат от нейната десница.

Всичките ѝ сетива и инстинкти бяха неестествено изострени. Те провериха въздуха в кулата и установиха наличие единствено на пропита от смърт пустош. Вътре нямаше никого. Загубила ориентация, излезе навън олюлявайки се и понечи да тръгне надолу по хълма. Спря при портата, за да премисли плановете си и да си поеме дъх. Чувстваше замаяност от енергията, която бушуваше в нея. Черни вълни заливаха зрението ѝ. Не можеше да си спомни откога не беше яла или спала. Тялото ѝ можеше да я предаде, преди тя да го унищожи. Даваше си сметка, че бе обезумяла също както владетелят Мацумае. Вероятно имаше нещо във въздуха на Езогашима, което тласкаше хората към крайни действия. Лудостта я унищожаваше, както бе унищожила него. Рейко се вкопчи в портата за опора и си пожела силите да не я напуснат преждевременно.

Докато дишаше дълбоко, притиснала чело о студения каменен зид, черният мрак се разсея. Вече виждаше грапавата сивкава повърхност на мазилката. Беше осеяна с дребни черни знаци. Приличаха на непохватно изписани йероглифи. Рейко примига и образът им се избистри. Наистина беше нещо написано. Тя успя да го прочете.

Мамо, тате,
избягах от затвора, ще си дойда.

Масахирос

От гърдите ѝ се изтръгна вик. Тя падна на колене в снега при зида. Дръпна ръкавицата си и докосна знаците. Страхуваше се, че думите от сина ѝ са халюцинация. Но почувства грапавите ръбове, където бяха издълбани в мазилката с някакъв остър предмет. Черният цвят бе от втрит в тях въглен, който остана по пръстите ѝ. Посланието беше истинско.

Рейко си представи как Масахирос дълбае думите върху зида с камък. Явно по някакъв начин бе успял да се измъкне от клетката и от кулата. Знаел е, че двамата със Сано ще дойдат да го дирят, но е решил

да опита сам да се освободи, в случай че пристигнат твърде късно, за да го спасят. Искал е да им съобщи, че е поел към дома. Написал е съобщението там, където му се е сторило вероятно родителите му да го намерят и където пазачите трудно щяха да го забележат. Рейко си представи как Масахиро натърква надписа с парче въглен, за да го открие, и после как се втурва навън през същата тази порта. Тя вкопчи ръце една в друга и се разрида. Нейното смело находчиво момче! Пълният смисъл на откритието ѝ я порази.

Може би Масахиро не е мъртъв!

Но ако е успял да се измъкне от крепостта Фукуяма, значи войниците на Мацумае не са го езекутирали и кръвта върху одеялото не е негова.

Може би е още жив!

Надеждата, която я бе изоставила, отново нахлу в Рейко. Тялото ѝ затрепери неудържимо от силата, с която взриви плановете ѝ, разби неестественото ѝ спокойствие, обузда лудостта ѝ. Съзнанието ѝ се пренасочи от отмъщението към неподозираната възможност да бъде отново с Масахиро. Тя се засмя, обладана от радост, не по-малко безумна от скръбта ѝ. Забеляза, че слънцето е изгряло, ослепително и златисто. Но смехът ѝ бързо секна.

Преди колко време е избягал Масахиро?

Какво му се е случило оттогава?

Милостиви Небеса, къде е сега?

Рейко се изправи с мъка и се огледа за някаква следа, която да ѝ подсказеше какво е станало с Масахиро. Но не видя нищо, освен пустото ограждение и изоставената кула. Докато се опитваше да измисли какво да прави, откъм другия край на зида долови нечий стъпки. В този момент един мъжки глас каза:

— Старият Гизаефон така ни товари с работа, че ще грохна още преди войната да е започнала.

Друг, подобен глас отвърна:

— И аз. Хайде да си починем тук. Може и да не забележи, че ни няма.

Портата се отвори и преди Рейко да успее да се скрие, пред нея изникнаха двама млади войници.

— Ей, коя си ти? — попита единият.

— Какво правиш тук? — добави приятелят му.

Рейко за миг отбеляза почти еднаквите им подпухнали лица, набитото им телосложение и войнствените им изражения. Разпозна в тях двамата стражи, които бе видяла при първото си идване в кулата, мъжете, които бе дошла да издирва. Не се бе отказала съвсем от натрапчивата идея за отмъщение; не бе забравила гнева си към тъмничарите на сина си. Все още искаше живота им.

Замахна с кинжала си срещу тях. Те отскочиха, твърде изненадани, за да отвърнат на удара ѝ.

— Ей! — възкликна единият. — Защо ни нападаш?

— Заради онова, което сте сторили на сина ми!

— Знам коя е — рече вторият. — Това е жената на дворцовия управител.

Рейко разсече яростно въздуха с кинжала си. Мъжете се отдръпнаха. Първият извади меча си. Тя замахна към ръката му. Той изкрещя и изпусна оръжието си, а от раната му бликна кръв.

— Тя е луда!

— Ще ви убия!

Вторият войник я сграбчи изотзад. Тя скочи върху нозете му и заби глава в лицето му. Той охлаби хватката си и тя се хвърли към другаря му, който се препъна и падна по гръб на снега. Рейко се наведе над него и опря кинжала си в гърлото му. Другият извади меча си.

— Хвърли оръжието колкото може по-далеч, иначе този е мъртъв! — нареди му Рейко.

Падналият лежеше с изцъклени от страх очи, с разперени ръце и забити в снега пети. Приятелят му се поколеба смутен.

— Това брат ти ли е? — попита Рейко.

Мъжът преглътна.

— Да — отвърна и метна меча си надалеч.

— И другия!

Той се подчини:

— Моля, не го наранявайте.

Рейко бе обзета от желание да убие и двамата, но гневът не я бе заслепил чак дотам, че да не си даде сметка, че те ѝ вършеха повече работа живи, отколкото мъртви.

— Къде е синът ми? — попита рязко. Когато я погледнаха недоумяващо, поясни: — Малкото момче, което сте държали в клетката. Къде е?

— Ние... не знаем — отвърна войникът на земята.

— Той избяга ли от крепостта?

Братята си размениха погледи. В очите им проблесна нов страх.

Правият измърмори с неохота:

— Май е по-добре да ѝ кажем.

— Какво? — прониза я ужасна мисъл.

Докато надеждата ѝ за пореден път се устреми към бездната, Рейко пое дълбоко въздух, готова да пререже гърлото на войника.

— Не! — викна той, като се гърчеше отчаяно. — Ние го пуснахме!

— Какво? — Рейко се втренчи първо в него, после и в брат му.

— Стана ни жал за Масахиро — рече братът. — Беше добро момченце. Държеше се учтиво, макар че го бяхме затворили в оная клетка.

Рейко поглъщаше жадно вестите за сина си. Сърцето ѝ се сгря, защото описанието, което войникът бе направил на Масахиро, отговаряше на характера му. Момчето ѝ бе не само добро и вежливо, а и достатъчно умно, за да се сприятели с тъмничарите си.

— Владетелят Мацумае ни заповяда да го убием — каза падналият, — но на нас сърце не ни даваше.

— Затова казахме на Масахиро, че ще го освободим — продължи брат му. — Изведохме го от кулата. Той искаше да остави съобщение за вас и за баща си. Дадохме му нож и парче въглен — и той посочи думите на зида. — Предполагам, че сте ги намерили.

Челюстта на Рейко увисна от изненада, че войниците, които бе дошла да убие, бяха помогнали на Масахиро да избяга. Ако синът ѝ бе оцелял, тя го дължеше на тях. Без да смее да си поеме дъх, попита:

— Кога беше това?

— Двайсетина дни преди да пристигнете.

Рейко потръпна, когато надеждата ѝ се възроди.

— Къде го отведохте?

— Извън портата. После трябваше да се оправя сам — отвърна братът.

Рейко изпита ужас.

— Сам? Осемгодишно момче, в непозната страна? — при това северната зима вече бе настъпила. — Дадохте ли му някаква храна, пари или топли дрехи? Посъветвахте ли го как да се прибере у дома?

— Ще ни се да го бяхме сторили, но нямаше време — побърза да извини действията им падналият войник.

— Трябваше да го изведем бързо.

В гърдите на Рейко се надигна вопъл. Самата мисъл за Масахиро, оставен сам да се грижи за себе си, бе ужасяваща. Всичко можеше да му се е случило, откак го бе напуснал крепостта. Тя отдръпна кинжала си. Войникът се освободи от нея и стана. Двамата с брат му я погледнаха със съчувствие, но и с предпазливост.

— Казахме на владетеля Мацумае, че сме го убили. Той ни повярва. Но нашият лейтенант поиска да види момчето. Нямаше как да му го покажем, затова измислихме, че Масахиро е избягал от клетката си.

— Лейтенантът ни прати заедно с още няколко войници да го дирим. Не беше в крепостта, затова отидохме в града.

— Двамата с брат ми тичахме пред другите и успяхме първи да го намерим. Беше на пристанището и се опитваше да уговори някакви рибари да го превозят с лодката си. Но после дойдоха и другите. Успяхме само да му кажем да бяга.

— Те се втурнаха да го преследват извън града и го изгубиха в гората. Тогавя го видяхме за последен път.

— Няколко дни подред всяка нощ ходехме да го търсим, но от него нямаше и следа. Не знаем какво е станало с момчето ви.

Двамата завършиха смирено:

— Съжаляваме.

Рейко не можеше да ги обвинява — те бяха спасили живота на Масахиро. Но това не променяше факта, че него вече го нямаше, нито ги отърваваше.

— Аз ще намеря сина си — заяви тя решително, — а вие ще дойдете с мен!

Рейко усещаше с цялото си същество, че Масахиро е жив. Не можеше да повярва, че изобщо някога го бе смятала за мъртъв. Колко се бе подвела по разни грешни следи, как се бе поддала на страха! Сега вече нямаше грешка. Тя се вкопчи в двамата войници със същата пламенност, с която замалко не ги беше убила.

Те я погледнаха тъжно.

— Съжаляваме — рече единият, а другият добави: — Не можем да напускаме поста си.

Рейко видя, че няма смисъл да спори. Дългът на войниците бе към клана Мацумае, а не към някаква непозната в нужда. Коленете й омекнаха и тя се опря на зида. Масахиро бе някъде там в дивата пустош на Езогашима, замръзнал и гладен, изгубен и сам, цели двайсет дни... а тя бе затворена в крепостта.

— Какво да правя? — прошепна тя отчаяна.

Първата й мисъл бе да каже на Сано и Хирата. Те щяха да измислят нещо. Но не знаеше къде са, а и дори да ги откриеше, избягвайки войниците на Мацумае, какво можеха да сторят? Не познаваха околността. Макар и интелигентни и силни, те бяха градски чеда. В гората щяха да са не по-малко изгубени и безпомощни от нея. Рейко познаваше само един човек, към когото можеше да се обърне. Бе отхвърлила приятелството му, макар че й бе помогнал великодушно. Дали този път щеше да откликне? А и Рейко все още го смяташе за заподозрян в убийство.

Венте.

— Има ли още нещо, което можем да сторим за вас? — попита разтревожен единият от войниците.

Мисълта на Рейко препускаше през идеи и стратегии, през спънки и заплахи. От тях успя да състави план.

— Да.

Обясни на мъжете какво й бе необходимо. Но успехът на замисъла й зависеше най-вече от Венте.

29 ГЛАВА

Докато прекосяваше терена на крепостта, Хирата използваше като прикритие няколко групи войници. Пристъпваше безшумно след тях, ограничавайки енергията, която излъчваше тялото му, вследствие на което те не усещаха присъствието му. Когато се разминаваха с други хора, се скриваше зад войниците, които му служеха за щит. Никой не го забелязваше, но той отчиташе всяко човешко присъствие още преди да попаднеш в полето на зрението или на слуха му. Хората излъчваха енергия, която светеше като маяк за вътрешния усет на Хирата. Щом доловеше, че зад гърба му по пътеката идват войници, той се шмугваше в някоя врата и ги изчакваше да отминат. После поемаше след тях като сянка.

Пътят му го отведе до склада, където бяха затворени двамата айну. Стените бяха обагрени в оранжево от изгряващото слънце. Долови енергията им вътре, два слаби пулса. Почувства се изкушен да влезе и да ги спаси. Това нямаше да го затрудни ни най-малко — трудното щеше да дойде по-късно, когато щеше да му се наложи да ги изведе от крепостта, а после да защити тях и хората им от цялата армия на Мацумае. Дори и най-добрият воин, владеещ бойни изкуства, нямаше да успее да се справи сам. А и дългът му бе към Сано преди всичко останало. Колкото и да се чувстваше изкушен от други интереси, винаги щеше да избере Сано, защото честта му зависеше от предаността, с която служеше на своя господар, а освен това той бе и неговият най-близък приятел. За Сано разкриването на престъплението и убийството на владетеля Мацумае стояха пред всичко останало, което ги правеше най-важни и за Хирата. Освен това имаше следи, които никой, освен него не можеше да се надява да разследва.

Той се отправи към портите на крепостта, през които бе минало погребалното шествие. Приблужи се до тях в заслона на един зид и спря. Двайсетина крачки по-нататък един пазач крачеше напред-назад на своя пост. Хирата се отдели от зида, приклезна, пое дълбоко въздух

и съсредоточи цялата си физическа сила в нозете си. Сви въображаеми мускули в съзнанието си и скочи.

В тялото му избликна мощна енергия, която рукна като огнен поток през нерви и сухожилия. Тя го отгласна високо във въздуха и описвайки рязка дъга, той стъпи безшумно върху зида, без да привлече вниманието на пазача. Приклепна горе и погледна от другата страна. Склонът на хълма и пътеката бяха безлюдни, гората — тъмна като нощ, единствено върхарите розовееха в заревото на утрото. Скочи от зида и се втурна към гората. Докато следваше пътеката, по която бе минало погребалното шествие, заличи сетивните си възприятия за дърветата и снега, за птичата песен и ледения въздух в дробовете си. Остави само малка част от себе си свързана с онова, което го заобикаляше; останалото премина в друго измерение.

Това измерение бе черна пустота, набраздена от светлинни дири от отминали човешки емоции. Часовете, които бе прекарал в медитация и в настройване към космоса, бяха развили у него умение да ги открива. По протежение на пътеката Хирата видя изблици светлина — скръбта, гнева и ужаса, изпитани от шествието опечалени. Пое по разклонението, което водеше към горещия извор. Пред него енергията избухна в искри и фонтани. Това бе мястото, където войниците на Мацумае бяха посекали местните жители. Хирата забави крачка и затърси наоколо, свел поглед към земята.

Не знаеше къде точно бе извършено престъплението, но спря при валмо от светлина, което потрепваше върху снега. Тук бе паднала Текаре, повалена от стрелата на пружинения лък. Той усети болката й, ужаса, който я бе връхлетял. Сано не бе намерил тук никакви следи, но откакто бе пристигнал в Езогашима, Хирата бе открил ново измерение на съществуване. По време на лова главатарят Аветок му бе позволил да надзърне в него, да усети мощта му и възможностите му за предоставяне на информация, която до този момент бе останала скрита. Сега Хирата се надяваше да използва новото си умение, за да разкрие убийството — както заради местните, така и заради Сано. Истината все още можеше да спаси Аветок, Урахенка и техния народ.

Точно както бе сторил по време на лова, Хирата изпадна в медитативен транс. Отново настъпи усещането за отделяне от тялото, за проникване в един нов, необятен и непознат свят. Духът на Айну Мосир протече през него. Той бе като пращинка, подхвърляна от

неговата мощ, носена от енергията на земята, на дивите същества, на гората и небето, които съставляваха могъщата му същност. Гласовете им го връхлитаха отвсякъде. Оглушал от послания, които не можеше да разтълкува, с чувството, че се е изгубил напълно, Хирата обхвана глава с ръце. Дори и светът на природата да пазеше някакви улики за убийството на Текаре, как щеше да ги открие в този хаос?

Той инстинктивно премина към дихателните практики, усвоени след дълги години на тренировки. Техният ритъм го успокои и забави потопа от усещания. Хирата се озова в равновесие между два свята — на хората и на природата, — все едно бе на сал в развълнувано море под бурно небе. В него се бяха задействали едновременно два плана — самурайското изкуство и магичността на айну. Той ахна, обзет от чисто, радостно въодушевление. Това бе пробивът, който диреше от толкова време. Усилните тренировки го бяха подготвили за него, но успя да го постигне единствено тук, в Езогашима. Този пробив обаче бе само поредна спирка по пътя му към върховната съдба. Преди да продължи нататък, трябваше да свърши важна работа.

Завъртя се под изсветляващото небе, в сенките, които се стопяваха с настъпването на деня. От един висок бор излетя кукумявка, устремена към гнездото си след нощния лов. Около птицата, около всеки клон и борова игличка, над цялата повърхност на земята пулсираше прозрачно зелено енергийно поле, което трептеше с жизнената сила на природата. Светлината на мястото, където бе паднала Текаре, и искрите от жестоката сеч се сляха с блясъка на нечовешкия свят. Хирата се позова на още един план — уменията, които бе придобил като детектив в полицията. Потърси нещо необичайно за тази картина — следа.

Зеленото енергийно поле не беше еднородно, вибрациите му на моменти прекъсваха. Имаше зони с нацърбени краища. Той зърна една в гората и излезе от пътеката, за да я огледа. Откри дупка в оголяло дърво, чиято вътрешност бе проядена от насекоми. Дървото умираше, гласът му бе мъчително стенание. Хирата се заслуша. Пронизителни шумове, които наподобяваха удари на метал в каменна повърхност, го отведоха до покрита със сняг купчина. Той отмахна снега и откри под него камък с размерите на човешка глава. Върху плоската му сива повърхност личаха малки бели драскотини. Хирата ги разпозна — беше виждал подобни на стрелбището в крепостта Едо, върху

каменния зид зад мишените. Понякога новаците в стрелбата с лък пропускаха целта си с голямо отстояние и стрелите им се удряха в стената. Това бяха следи от връх на стрела.

Хирата плъзна поглед по права линия през мястото, където бе паднала Текаре. Пружиненият лък е бил заложен някъде по нейното протежение, в гората от другата страна на пътеката. Убиецът бе изпробвал оръжието преди решителния удар, бе задействал капана, за да види къде ще отлети стрелата. Хирата огледа стволовете на дърветата около камъка. По грапавата кора на един бор се бяха закачили дребни влакнца от връвта, която бе привела в действие пружинения лък. Те притежаваха едва доловима вибрация в полето. Хирата си представи и проследи връвта, която прехвърляше пътеката и се губеше в гората. Намери влакна по още две дървета. Убиецът бе пробвал стрелба от различни положения и ъгли, за да прецени кой е най-добрият. Това подсказа на Хирата, че неизвестният извършител притежава методична мисъл... но не му разкриваше неговата самоличност.

Сиянието на зелената енергия намаля. Хирата не можеше да задържи завинаги трансa, който му позволяваше да я вижда. Звукът на храмова камбана прекъсна гласовете на природата. Хирата напрегна сетивата си, вслушвайки се с всички сили; главата му болезнено запулсира от усилието. Когато сиянието изчезна, почувства в гората някаква другост, излъчвана от малък чужд предмет.

Гласовете замлъкнаха. Хирата се върна в обикновения свят. Слънцето грееше, небето над дърветата бе синьо, мистичното измерение на гората изчезна. Краката му се бяха вкочанили от студa, сетивата му се бяха притъпили. Той затърси трескаво странния предмет, но не можа да види нищо, което да се откроява.

Спомни си думите на своя учител Озуно: *Действителността не е онова, което виждаш на повърхността, глупако! Тя има пластове под безпределни пластове. Когато истината ти убягва, дълбай по-дълбоко!*

Хирата впери поглед във влакната върху кората на един от боровете. Издълба окръжност в снега около ствола му. Стигна до пръстта, но не намери нищо друго, освен клонки и листа. Пробва при другия бор, като ровеше припряно с вкочанени от студa ръце. Предметът не се виждаше сред отпадъците по земята, но острото му

обоняние долови познат мирис — сладникав, остър, твърде непривичен за това място. Разрови наоколо и накрая вдигна къса тънка вейка от лаврово дърво.

Клечка за зъби.

Една от многото, които Хирата бе видял сдъвкани и изплюти, замърсили земята на Езогашима. Безобидният, но в този случай уличаващ навик на един човек.

Гизаемон.

Победата въодушеви Хирата. Представи си как Гизаемон пробва връвта около дървото с клечка за зъби в уста. Как, преди да прекоси пътеката, за да завърже другия край на връвта за лъка, изплюва клечката на земята. Вероятно го бе направил несъзнателно — навикът до такава степен се бе сраснал с него, че той дори не бе помислил да махне клечката. А и до този момент небрежността му не бе имала значение.

Никой друг не бе забелязал клечката. Но сега Хирата разполагаше с улика, която свързваше Гизаемон с убийството, беше се сдобил с вещественно доказателство, което Гизаемон не би могъл да обясни с твърдението, че е изпуснал клечката за зъби, когато се е натъкнал на тялото на Текаре. Тя бе намерена твърде далеч от мястото на смъртта ѝ. Не е имал никаква причина да се мотае около тези три бора... освен, за да подготви престъплението.

Хирата прибра клечката за зъби в ръкавицата си и хукна надолу по пътеката към крепостта. Трябваше да намери Сано и да му съобщи новината, че владетелят Мацумае не е единственият човек, чиято смърт желаеха. Гизаемон трябваше да бъде наказан за убийството на Текаре и за бедствените му последици.

Спокойна утрин озари с благодат женското крило. В градината голите клони на дърветата приличаха на черна бродерия върху лазура на небето, осеян с бели пухкави облаци. Косове кълвяха трохи, разпръснати върху снега. Върху перилата на верандата се проветряваха проснати дебели завивки в ярки багри. Ако видеше тази картина, човек никога не би предположил, че войната е неизбежна, помисли си Рейко. Но когато единият от стражите при кулата ѝ помогна да се промъкне незабелязано до постройката, докато другият наблюдаваше наоколо, тя

долови далечни пушечни изстрели от лагера на войниците, които изпробваха оръжия и мунициии. След всеки изстрел мъжете избухваха в одобрителни възгласи.

Приклепнала на верандата на постройката, в която живееха наложниците, Рейко продължи да чука по капака на един прозорец, докато накрая Венте повдигна рогозката отвътре. Изражението на момичето издаваше неприязнеността му — тя си спомняше твърде добре последния им разговор.

Съжалявам за вчера — каза Рейко. — Не трябваше да се държа с теб по този начин. Ще ми простиш ли?

— Защо?

— Защото не бях права да те обвинявам в убийството на сестра ти — Рейко би казала всичко, за да спечели отново добронамереността на Венте. — Не исках да става така.

Венте се втрени в нея с подозрение, но кимна, приемайки извиненията. Очите ѝ блестяха с повече ужас от ужаса, причинен от войната, която заплашваше народа ѝ.

— Случило ли се е нещо? — попита Рейко, отделяйки миг, за да прояви загриженост към другата жена.

— Нищо — Венте поклати глава по-скоро в знак на нежелание да сподели, отколкото на отказ. — Защо дойде?

— Имам новини. За сина ми — радостта на Рейко избликна през усмивки и сълзи. Масахиро е жив!

Когато ѝ обясни какво бе намерила в кулата, Венте бе залята от видимо облекчение. За миг жената затвори очи и изрече нещо на родния си език в универсалния ритъм на молитвата. Лъчезарна усмивка на споделена радост, много по-силна от онова, което бе очаквала Рейко, озари лицето ѝ. Тя се пресегна към Рейко и двете си хванаха ръцете.

— Къде? — попита нетърпеливо Венте.

— Там е работата. Не знам — Рейко описа как войниците бяха преследвали Масахиро в гората. Трябва да те помоля за нова услуга. Ще ми помогнеш ли да намерим Масахиро? Обещавам, че ще е за последен път.

Гласът ѝ затрепери, защото, ако сега се провалеше, Масахиро щеше да умре. В първия миг Венте не отговори. В погледа ѝ проблесна

низ от мисли, а от тъмнокафявите дълбини на очите ѝ избликнаха емоции. Накрая каза:

— Добре. Тръгва сега.

30 ГЛАВА

Зидът е твърде висок, не можем да го прехвърлим — рече Плъха, озарен от надежда, че Сано ще се откаже от опасните си намерения.

— Не се тревожи, няма и да се опитваме — отвърна Сано.

Бяха се скрили заедно е Маруме и Фукида в един гъстак от вечнозелени храсти до крепостната стена. Сано надникна през боровите иглички към най-близката порта, която се намираше на двайсетина крачки. Трябваша им часове, за да се промъкнат незабелязано, избягвайки войниците, до външната крепостна стена, и надеждата да избягат от крепостта, без да ги открият, го бе напуснала. До портата двама пазачи стояха над димящ огън, запален в метален съд. Нямахше друг начин да излязат, освен да минат покрай тях.

Маруме гребна малко сняг, направи две топки и изскочи от храстите. Пазачите се обърнаха. Той хвърли топките и ги уцели право в носа. Те възкликнаха изненадани, а Маруме се хвърли върху им. Сграбчи ги, удари главите им в зида и пусна безчувствените им тела в една снежна преспа. Сано и останалите мъже побързаха да се присъединят към него при портата, която Фукида отвори.

— Ще се свестят, преди да замръзнат до смърт — рече Маруме.

— Когато го сторят, ще докладват, че сме избягали — добави Фукида. — Ще ни бъде трудно да се върнем в крепостта.

— Да не мислим сега за това — рече Сано. — Да тръгваме.

Отвъд крепостните зидове поеа през гората по една покрита е дълбок сняг неравна пътека с тесен коловоз, отъпкан в средата от малобройни нозе. Влязоха в град Фукуяма откъм покрайнините. Това явно бе бедната част на града — с малки колиби, сгущени една в друга, със сняг, замърсен с пепел и сгурия, и със замръзнали в канавката отпадъчни води. Малкото хора навън изглеждаха мръсни, неугледни и примитивни. Един старец наглеждаше купчина горящ боклук. Когато Сано го попита как да стигнат до дюкяна на търговеца на злато, той измърмори и посочи накъде да вървят.

Сано и приятелите му поеха по малобройните улички и не след дълго се озоваха в главната част на града. Докато минаваха покрай едно светилище, вниманието на Сано бе привлечено от неясно движение зад затворените *тори*^[1]. Той надзърна в светилището и замръзна на място. Загърнато в кожено палто с качулка, малко момче заобиколи на пръсти месинговия гонг. То вдигна детски лък и стрела, явно тръгнало на лов за въображаем дивеч. Момчето се обърна към него и сърцето на Сано заблъска в гърдите му.

Беше Масахиро. Момчето се усмихна и му махна. Слисан, Сано му махна в отговор. Масахиро изчезна.

— Какво има? — попита Фукида.

— Нищо.

Сано не искаше да обяснява. Онова, което бе видял, най-вероятно бе духът на мъртвия му син. Не желаше хората му да решат, че си е загубил разсъдъка също както владетелят Мацумае.

Намериха магазина на търговеца на злато. Влязоха вътре и без да обръщат внимание на продавачите, които ги поздравиха, незабавно се отправиха към прохода в дъното. Един от тях се втурна подире им с думите:

— Това е лично помещение. Не може да влизате там.

— Само гледай! — отвърна Маруме.

Сано и хората му поеха бързо по прохода и нахълтаха в кабинета, пропит с мириса на смърт. Седнал върху меча кожа под няколко окачени животински глави, Дайгоро мастурбираше. Отворена пред него върху писалището му, лежеше книга с еротични рисунки на айну, дело на японски художник. Щом видя посетителите си, скочи изненадан.

— Ей! — той натика набъбналия си член в препаската, загърна коженото си палто и шумно затвори книгата. — Как смеее да нахлувате тук? — после изведнъж разпозна госта си и застина слисан. — Дворцов управителю Сано?! Какво мога да сторя за вас и другарите ви?

— Да отговориш на няколко въпроса — рече Сано.

— Аа. За какво?

Сано хвърли на писалището кесията на Люляк с бучките злато.

— Твои ли са?

— Може би. През ръцете ми минава голяма част от златото на Езогашима.

— Тези са намерени в стаята на Люляк.

— На кого? — Дайгоро се дръпна от тях, все едно можеше да се опари.

— На Люляк. Момичето, което вчера беше намерено мъртво при горещия извор — поясни Маруме.

— Защо си й ги дал? — попита Сано.

— Не съм. Изобщо не познавах онова момиче.

— Напротив — възрази Фукида. — По-добре не ни лъжи.

— Не ви лъжа — отвърна троснато Дайгоро.

— Тя те е изнудвала — рече Сано. До гуша му бе дошло от увъртанията, които му се предлагаха от самото начало на разследването. — За какво?

— За нищо. Който ви го е казал, е сбъркал.

— Ти ли уби Текаре? — попита настоятелно Сано. — Може би Люляк те е разкрила? И ти си й плащал, за да си мълчи?

— Не! Няма такова нещо!

— Оо, хайде престани да ни губиш времето — изчерпал търпението си, Маруме извади меча си, после сграбчи ръката на Дайгоро и я притисна върху писалището. — Почвай да говориш истината или ще ти отрежа пръстите един по един.

Дайгоро изхленчи и се задърпа.

— Не! Моля ви!

Обикновено Сано беше противник на изтезанията, но този път възнамеряваше да направи изключение. Дори и да не беше двоен убиец, който заслужаваше да си загуби главата, камо ли пръстите, Дайгоро беше звяр, който ловеше пляката си сред местните жени; освен това Сано смяташе, че търговецът укрива информация. Сега кимна на Маруме.

Маруме вдигна меча. Сано се подготви за предстоящо кръвопролитие. Чувстваше се така, все едно преминаваше някаква граница и изневеряваше на принципите си, но това беше Езогашима; тук идеалите нямаха стойност.

— Добре! — извика Дайгоро. — Спрете! Ще ви кажа, ако ме пуснете.

— Първо говори — Маруме продължи да държи Дайгоро, а мечът му бе готов да кълца. — Ще видим дали онова, което кажеш, ще си заслужава да ти пощадим пръстите.

Дайгоро се дръпна от острието.

— Люляк ме изнудваше, но не беше за Текаре. Беше за... — той изстена. — Ако кажа, ще загазя.

— Едва ли можеш да загазиш повече — рече Маруме. — Говори.

Дайгоро изтърси:

— Давам заеми на васалите на владетеля Мацумае. Когато не могат да ми ги върнат, крадат запаси от складовете му. Приемам ги вместо пари и ги продавам в града. Люляк ме видя с няколко войници, точно вземах от тях бали с ориз и приключвахме една сделка. Заплаши ме, че ще каже на владетеля Мацумае. Платих ѝ да не го прави.

Това бе незначително престъпление, но ако разбереше за него, владетелят Мацумае щеше да прати на смърт както Дайгоро, така и крадците за назидание на останалите нарушители. Сано разбираше защо Дайгоро не искаше да признае защо се бе поддал на изнудванията на Люляк.

— Значи Люляк е поискала от теб още злато и още, и още — предположи Сано. — Изстискала те е докрай. И ти си я убил.

— Не, не. Само онзи път. Остана доволна. Малката глупачка не знаеше, че бих ѝ платил и десет пъти повече, за да не се разприказва. Нямахте защо да я убивам. Не съм аз.

Звучеше правдоподобно, поради което Сано бе не само разочарован, но и вбесен. Въздухът в Езогашима сякаш бе изпълнен с пакостливи духове, които го подтикваха към насилие.

— Убий го! — нареди той на Маруме.

Маруме, Фукида и Плъха изглеждаха слисани от дивацината в гласа на Сано, но заповедта си беше заповед. Маруме сви рамене.

— Добре.

Той приклеци Дайгоро в желязна хватка и опря острие в гърлото му. Дайгоро взе да се гърчи и да крещи за помощ. Никой не се появи; неговите подчинени вероятно бяха твърде уплашени. Той заби нокти в ръката на Маруме, опитвайки се да я откъсне от гърдите си, а очите му се бяха изцъклили от страх.

— Чакайте! — изпищя той. — Не ме убивайте! Ако искате да разберете кой е убиецът на Текаре, за вас съм по-ценен жив, отколкото

мъртъв!

— Защо? Знаеш ли кой е? — попита Сано, макар че му нямаше доверие и разбираше, че това е последно отчаяно усилие на Дайгоро да си отърве кожата.

— Не точно — безочлив в отчаяното си лукавство, Дайгоро добави: — Но имам идея.

— Защото той е убиецът — рече Фукида. — Не му позволявайте да ви подвежда, Сано сан.

Но Сано не бе дотам обсебен от желанието за насилие, та да не се вслуша в интуицията си, а тя му подсказваше, че още не е време да убива Дайгоро.

— Как така?

— Бях там. Когато Текаре умря.

Сано нареди на Маруме:

— Пусни го, но дръж меча си подръка — Маруме се подчини; Дайгоро се отпусна и изстена с облекчение. Фукида взе да гледа подозрително. Сано се обърна към Плъха: — Почни да броиш от едно до сто.

— Защо?

— Убеди ме, че си бил там — рече Сано на Дайгоро. — Ако не успееш, докато свърши, ще се простиш с живота си.

— Едно... две... три... — подхвана Плъха.

Дайгоро преглътна и заговори припряно:

— Онази нощ отидох в крепостта да прибера поредната плата от един дълг. Моят човек ме чакаше при задните порти и се заплати с торба тютюн, която бе откраднал от владетеля Мацумае.

Плъхът продължаваше да брои. Дайгоро побърза да продължи:

— Поех обратно към града по пътя, който се спуска надолу по хълма покрай крепостта. Спрях да се облекча и тъкмо бях свършил, когато чух да приближават две жени. Караха се. Едната от тях претича покрай мен и влезе в гората. Не се обърнах достатъчно бързо, за да видя коя е. Другата пристигна тичешком — Трийсет... трийсет и едно... трийсет и две...

— Нея вече я видях. Беше тъмно, но имаше пълнолуние. Беше Текаре. Не бях я виждал, откакто се бе преместила при Мацумае, но все още я желяех. Когато мина покрай мен, си помислих: „Аз съм тук, тя дойде, тази вечер е моят шанс“. И я последвах.

Очите му заблестяха с алчна похотливост; усмивката му плувна в слюнка. Сано бе обзет от погнуса. Когато Плъха мина петдесет, Сано каза:

— Не ти остава много време. Какво се случи?

— Чувах как Текаре тича задъхана пред мен. После изведнъж изпищя. Чу се някакво тупване, все едно беше паднала. Продължих напред, докато я видях. Лежеше на земята. Стенеше и размахваше ръце. Не знаех какво да сторя. Тя изпищя отново. После се изправи и като се олюляваше, тръгна към мен. Уплаших се. Отстъпих назад в гората, за да се скрия — видя, че Сано се навъси. — Какво?

Очевидно Текаре е била ранена, а Дайгоро не бе и помислил да ѝ помогне. Сано рече:

— Няма значение. Продължавай! — Тя падна отново. Взе да се мята и да издава ужасни звуци. Макар че скоро след това спря. Просто лежеше там. Приблжих се на пръсти до нея — Дайгоро преглътна буцата, която се бе надигнала в гърлото му. — И какво да видя... о, милостиви небеса!

— Сто — обяви Плъха.

Сано вдигна ръка, давайки знак на Маруме да изчака.

— Цялата бе обляна в кръв. Знаех, че е мъртва. Затова се магнах веднага. Тичах през целия път до дома.

— Е, трябва да отбележа, че звучи точно в негов стил — заяви Фукида на Сано.

Маруме отбеляза:

— Мисля, че най-накрая казва истината.

Така смяташе и Сано, но беше бесен на Дайгоро.

— Не само че не си споменал за това на Хирата сан, като те е разпитвал за убийството, но не си го споделил и с никого друго, така ли?

— След начина, по който Текаре се отнесе с мен, бях доволен, че е мъртва — Дайгоро побърза да се извини. — Когато установих, че е била убита, реших, че някой ми е направил услуга. Защо да го издавам? За мен беше по-добре да не казвам, че съм бил там, защото владетелят Мацумае можеше да реши, че убийството е мое дело. А и не исках да разпитва какво съм дирел в крепостта онази нощ. По-късно, когато полудя... — Дайгоро млъкна за момент, после добави със смутена усмивка: — ... бях твърде уплашен.

Тези извинения не задоволиха Сано. Той сграбчи Дайгоро за коженото палто.

— Ако беше съобщил незабавно, може би нищо от това нямаше да се случи. Владетелят Мацумае нямаше да обезумее. И нямаше да убие сина ми — почти задавен от ярост и мъка, Сано завърши: — Нямаше да обяви война на местните. Тъй че вината е колкото на убиеца, толкова и твоя!

— Позволете да не се съглася — заяви надменно Дайгоро. — Кой би могъл да каже какво щеше да се случи, ако бях уведолил за станалото? Не съм убил Текаре. Онова, което видях, нямаше да помогне на владетеля Мацумае. Не знам кой е извършителят.

— Но имаш добра идея, както сам каза. Другата жена, която си чул, е примамила Текаре към пружинения лък. Сигурно тя го е заложила — Сано разтърси Дайгоро тъй яростно, че главата му се замята. — Коя беше’?

— Ей, причинявате ми болка.

— Да почна ли да броя отново? — попита Плъха.

— Госпожа Мацумае ли беше? — попита Фукида.

— Ако искате да ви кажа повече, трябва да ме пощадите — изхленчи Дайгоро. — Трябва да ми опростите кражбите от владетеля Мацумае.

Маруме го зашлеви през лицето.

— Не си в положение да се пазариш.

— Тогава ме убийте! Като умра, ще съжалявате.

Освен че закъсняваше фатално, на Сано му бе дошло до гуша от Дайгоро — твърде дребна риба в сравнение с онази, която му трябваше.

— Е, добре — раздруса го здраво за последен път и го пусна. — Сега говори!

Дайгоро се ухили победоносно и с облекчение.

— Жените говореха на езо.

— Значи е била от местните — заключи Сано. — Коя?

Вече имаше предположение за самоличността на жената, която е била скарана с Текаре и я е подмамила в нощта. Но трябваше да е сигурен.

— Изобщо не я видях. Тя сякаш изчезна.

Най-вероятно бе изчакала скрита в гората, докато чуе писъка на Текаре и шума от падането ѝ, което ѝ е подсказало, че капанът се е задействал. После се е прибрала в крепостта, все едно нищо не се е случило.

— Но мога да ви кажа какво чух — рече Дайгоро. — Аз разбирам езо. Тя каза нещо от сорта на „Вечно ме караш да изпълнявам капризите ти. Всичко ми вземаш. Не ме оставяш дори да имам някого, когото ти не желаеш! Е, няма да се примирявам повече с егоизма ти!“. А Текаре отвърна: „О, напротив. Ще го правиш — и още как. Аз съм шаманката. И любовницата на владетеля Мацумае. Длъжна си да правиш каквото ти кажа“. Другата ѝ заяви: „Първо ще трябва да ме хванеш“.

Винаги ме караш да правя всичко за теб. И ми вземаш всичко. Сано си спомни как Рейко му бе разказала, че Текаре е получавала най-хубавите дрехи, бижута и храна в селото на местните, където окаяните простосмъртни, в това число роднините ѝ, са били принудени да ѝ служат. *Дори не ме оставяш да имам някого, когото самата ти не желаеш!*

Този „някой“ бе Урахенка — мъжът, когото Текаре бе направила свой съпруг, а сестра ѝ обичаше.

Значи Текаре бе убита от Венте.

Съпровождана от двамата стражи на кулата, Венте пристъпваше тежко, докато прекосяваше задния двор на крепостта Фукуяма, водейки четири кучета, впрегнати в шейна, която бе натоварена с голям издут вързоп, покрит с одеяло.

— Хей — викна ѝ пазачът при портата, — накъде си се запътила?

Венте прехапа устни, твърде уплашена, за да говори, тъй че един от стражите отговори вместо нея:

— На малка разходка.

— О, не, не може — заяви пазачът. — Никой няма право да напуска крепостта, това е заповед на Гизаефон сан.

— Имам личното позволение на владетеля Мацумае да я пусна — излъга стражът.

Свита под одеялото до провизиите, които стражите бяха дали на нея и Венте за пътуването, Рейко изтръпна от страх. Ако двете с Венте не успеяха да излязат от крепостта, как щяха да спасят Масахиро? Нямахше какво друго да стори, освен да остане скрита в тясното пространство под бодливото одеяло. Ако пазачът я хванеше, докато се опитваше да избяга, всичко щеше да е загубено. Обгърнала с ръце коленете си, опрени в гърдите ѝ, тя слушаше, притаила дъх.

— Ами добре — в гласа на пазача прозвуча колебание, но и страх да прояви неподчинение към своя господар.

Рейко чу как портата се отваря със скърцане, и почувства как шейната натезжава, когато Венте седна отпред. Шейната потегли, първо бавно, като стържеше и се друсаше по покрития с лед сняг. После вече се носеха все по-бързо и по-бързо. Кучетата лаеха весело. Рейко се вкопчи в шейната, която летеше надолу по хълма, криволичейки между дърветата. Тялото ѝ се тръскаше по неравностите. Скоро краката ѝ изтръпнаха. Вече ѝ се струваше, че бяха минали часове, когато Венте викна на кучетата. Шейната постепенно спря.

— Вече може излиза.

Рейко отмахна одеялото. Леден въздух смръзна лицето ѝ. Заслепиха я бели петна слънчева светлина и ярки синкави сенки. Примижа, докато слизаше от шейната и с мъка раздвижваше схванатите си нозе. Намираще се на билото на малък, оскъдно залесен хълм. Градът и крепостта бяха изчезнали. Единственият белег от цивилизацията бяха тънките ивици дим, които се виеха далеч на юг. В другите посоки се простираха заснежени равнини и обгърната от зима гора. На север хълмовете се извисяваха до лавандуловосини планини, чиито върхове бяха покрити със сняг. Рейко усети благоговение пред красотата на този пейзаж и ужас от неговата необятност, от която надеждата ѝ да открие Масахиро ставаше нищожна.

Венте беше до нея.

— Дай нещо на момче.

Рейко подаде на Венте кожената торбичка с кончето играчка. Венте го поднесе към муцуните на кучетата. Те подушиха кесията, която Масахиро бе държал многократно. Дишаха тежко, а от изплезените им езици излизаше пара. Вдигнаха глава, изляяха и се втурнаха напред, пришпорени от мириса на плячката си.

Венте скочи на шейната и грабна юздите. Рейко едва успя да се покатери и да седне зад нея, когато, теглена от кучетата, шейната се понесе напред.

— Дръж се! — викна Венте.

[1] Порта към храм, светилище (яп.). — Б.пр. ↑

31 ГЛАВА

Сано, Маруме, Фукида и Плъхът се разпръснаха и поеха по хълма към крепостта, като се криеха зад дърветата, за да не ги видят стражите в наблюдателните кули. Маруме носеше намотано въже, което бяха откраднали от един магазин в града. На двайсетина крачки от крепостната стена Сано вдигна ръка и им даде знак да спрат. Всички залегнаха. Той посочи към една част от стената, засенчена от млади островърхи борове. Маруме направи хлабава примка с въжето, допълзя до дърветата и метна примката към металните шипове, с които бе обезопасен горният край на зида. Не уцели и въжето падна.

— Няма да стане — рече Плъха повече с надежда, отколкото с тревога.

Маруме опита повторно и отново не успя.

— Може би е по-добре да се върнем в града — рече Плъха — и да се опитаме да намерим лодка, която да ни откара у дома.

— Млъкни! — пресече го Фукида.

На третия опит примката се наниза върху един от шиповете. Маруме дръпна въжето, затегна възела, после се обърна и махна.

— Ще се кача първи и ще огледам — рече Фукида.

Той се присъедини към Маруме, хвана се за въжето, опря крака в стената и започна да се придърпва нагоре. Придвижваше се бавно заради тежестта на дрехите, ботушите и меча. Приклезна между шиповете, погледна в крепостта и после се спусна от другата страна на стената. Маруме го последва даже още по-бавно заради по-масивното си телосложение. Скоро и той се озова отвъд.

— Наш ред е — каза Сано.

Плъхът се дръпна.

— Страх ме е.

— Или тръгвай с мен, или се оправяй сам.

Сано запълзя. Макар и мърморейки, Плъха изтърча подире му. Сано му подаде въжето. Плъхът се изкатери, чевръст като съименника си. Сано го последва. Мускулите му се напрягнаха; твърде многото

работа на писалище го бе извадила от форма. Ранената му ръка го болеше; нозете му се плъзгаха по стената. Вдигаше такъв шум, че очакваше всеки миг над главата му да се разнесе врява. Успя обаче да стигне до върха на зида и видя останалите, които го чакаха долу в един проход между зида и близката постройка. Спусна се при тях и всички потеглиха.

Отмъщението продължаваше да му бъде цел. Венте заслужаваше да умре заради извършеното убийство, заради всичките беди, които бе причинила, пък било то и непреднамерено, но съжеляваше, че убиецът се бе оказал някой от местните. Щеше му се да ги смята за благородни от японците, които се държаха зле с тях. Сега трябваше да признае, че те бяха способни на ревност, омраза и насилие колкото и всеки друг. Имаше задръжки относно екзекуцията на жена, особено когато ставаше въпрос за онази, която се бе опитала да помогне на Рейко. Но трябваше да я убие. После щеше да дойде редът на владетеля Мацумае за това, че бе отнел живота на Масахиро.

Докато прекосяваха терена на крепостта, Сано за първи път видя войниците и веднага си даде сметка, че нещо се беше променило. Те все още бяха заети и търчаха наоколо, но сега изглеждаха по-малко организирани, по-разтревожени. Спираха се да си бърбят на групи и докато приказваха, погледите им блуждаеха. Клекнал зад някакъв храст с хората си, Сано изруга под нос.

— Знаят, че сме навън. И вече ни търсят.

— Е, това означава, че не разполагаме с много време — отбеляза Маруме.

В този момент някой извика:

— Хей! Ето ги там!

Група войници се втурнаха да ги преследват. Бръмнаха тетиви на лъкове, засвистяха стрели, които засипаха снега около бягащите им нозе. Войниците привикаха още хора да се включат в преследването. Сано и другарите му нахлуха в задната градина на двореца. Дирейки подходящо място за скривалище, Сано зърна една разхлабена част от решетка в основата на постройката. Двамата с Маруме я дръпнаха и пропълзяха под постройката, последвани от другарите си. Сано върна решетката на мястото ѝ миг преди войниците да се появят.

— Тук ли се вмъкнаха? — попита един войник.

Легнали по корем върху студената твърда земя в сумрачното пространство, Сано и другарите му притаиха дъх, без да смеят да помръднат.

— Не ги виждам, но по-добре да проверим — дойде отговорът.

Покрай решетката пробягаха нозе. Сано се надяваше мъжете да се откажат и да си тръгнат. В един момент нечий снишен глас произнесе в ухото му:

— Отидоха си.

Сано трепна и с изненада установи, че до него лежи Хирата. Плъхът подскочи така, че блъсна главата си в намиращата се над тях долна част на постройката. Хирата се бе промъкнал тъй тихо, че изобщо не го бяха чули.

— Направо ни изкара акъла! — възкликна Маруме.

— По-тихо! — прошепна Фукида. — Някой ще ни чуе.

— Отличен разчет на времето — рече Сано. — Установихме кой е убил Текаре.

— И аз — рече Хирата. — Можем да говорим спокойно. В тази част на сградата няма никой.

— Добра работа — рече Сано. — Сега можем да обединим усилията си, за да пратим на съд Венте и владетеля Мацумае.

Хирата се навъси.

— Венте ли? Но не тя е убиецът.

Сано видя, че техните независими разследвания ги бяха довели до различни резултати.

— А според теб кой е?

— Гизаемон — Хирата описа как бе претърсил мястото, където бе убита Текаре, и показа на Сано клечката за зъби от лаврово дърво. — Ето и доказателството.

— Аз пък установих, че е Венте — когато Сано разказа какво бе научил от търговеца на злато, изведнъж му просветна. — Моята версия на тази история не изключва твоята. И двете са истина.

Хирата кимна.

Гизаемон е заложил пружинения лък. Сигурно е бил наясно с отношението на Текаре към владетеля Мацумае... едва ли нещо тук му е убягвало от погледа. Искал е да накаже Текаре и да я прогони от живота на владетеля Мацумае. Но се е нуждаел от някого, за да бъде сигурен, че Текаре ще задейства лъка.

— И това е било работа на Венте — осъзна Сано. — Скарала се е с Текаре и я е подмамила да хукне след нея по пътеката.

Хирата се удиви.

— Значи японско-айну заговор.

Двама души от различни култури, исторически във вражда, бяха обединили усилията си. Интересите им се бяха пресекли в едно убийство. Сано беше наясно какво означаваше това за тях.

— Значи сега, освен владетеля Мацумае имаме да убиваме още двама души — рече Фукида. — С кого ще се разправим най-напред?

Сано съпостави непосредствеността и добротата на Венте към Рейко с безсърдечното лукавство на Гизаефон.

— Не мисля, че планът е бил идея на Венте. По-скоро ми се струва дело на Гизаефон. Според мен той е главният в техния заговор — Гизаефон бе и подстрекателят на войната, сега, когато владетелят Мацумае бе извън строя, той бе и основният противник на Сано. — Спирам се на Гизаефон.

— Това може да се окаже проблем — отбеляза Хирата с тона на главен васал, чийто дълг бе да се противопоставя на погрешните решения на своя господар. — Гизаефон е трудна цел, добре охраняван от войници. Нещо може да се обърка. Случи ли се, ще загубим шанса си да се разправим с Венте.

— Жената няма да ни затрудни. Трябва да премахнем първо нея — предложи Фукида.

— Добре — съгласи се Сано, докато си мислеше колко странно бе да обсъждат кое убийство да извършат първо, делово и безпристрастно, все едно решаваха какво да си поръчат за ядене на някоя сергия за хранене. Хрумна му, че повече никога няма да яде. Дори да успееш да поразят и трите мишени, едва ли щеше да им остане много живот, преди войниците да ги обградят и да ги посекат. — Нека бъде Венте.

— Последвайте ме — рече Хирата.

Той се плъзна по земята под двореца. Сано разчиташе, че главният му васал знае къде отива; вероятно бе в състояние да долови енергията на местните жени. Останалите запълзяха след него, макар и не тъй ловко. След като се бяха придвижвали толкова дълго, че вече бяха натъртили колене и лакти, Хирата внезапно спря. Той посочи първо нагоре, а после — към решетката в основата на най-близката

стена. Приблѝжи я, надзърна през нея и я блъсна с рамо. Дървената решетка падна. Мъжете предпазливо излязоха навън и се озоваха в градината пред женските жилищни помещения. Войниците си подвикваха един на друг, но наоколо не се виждаше никой. Сано и хората му хукнаха нагоре по стъпалата, от там през вратата и нататък по коридора. Сано чу наложниците да разговарят на родния си език. Маруме спря пред една плъзгаща се врата, откряна я леко, надзърна вътре и кимна на останалите. Всички нахлуха в стаята.

Скупчени една до друга, жените бяха коленичили със зяпнали татуирани уста, втрещени в Сано и хората му. Той разпозна древния им страх от японците. В стаята цареше погром — наоколо бяха разхвърляни дрехи и вещи, от ямата с огъня имаше разпиляна пепел върху рогозките, наоколо се виждаха обърнати мебели и отломки от потрошен стан. Жените толкова си приличаха, че Сано трябваше да ги огледа внимателно. Забеляза скорошни синини, кървящи устни и отекли очи, но онази, която му трябваше, не беше сред тях.

— Издирваме Венте — рече той. — Кажете къде е, и ще ви оставим на мира.

Най-възрастната — жена с красиво лице — отвърна нещо кратко. Плъхът преведе:

— Венте замина.

— Къде? — попита Сано, обзет от нетърпение.

Жената заговори отново и Плъха я последва:

— Напусна крепостта. Взе шейна, кучета и храна — тя посочи Сано и върху лицето на Плъха се изписа изненада. — И съпругата ви.

— Рейко? — нетърпението на Сано премина в недоумение. — Защо?

От устата на жената се изсипа цял водопад от думи.

— Не знае — рече Плъха. — Никоя от наложниците не знае. Но Рейко и Венте поели на дълъг път. Взели храна за няколко дни.

Сано поклати глава, опитвайки се да проумее станалото. Нещата се променяха твърде бързо. Какво бе накарало Рейко да се отклони от първоначалния си план и да поеме на далечно пътуване е Венте? Един от възможните отговори изпълни Сано е тревога.

— Може Венте да е излъгала, че Масахиро е жив... и е избягал от крепостта — предположи той. — Рейко е толкова отчаяна, че би

повярвала на чудо, и твърде лесно може да бъде измамена. Би отишла на края на света е всеки, който според нея може да ѝ върне сина.

— С всеки, в това число със заподозрян в убийство — отбеляза Маруме.

Щом схванаха думите на Сано, върху лицата на всички се изписа тревога.

— Възможно е Рейко да е попаднала на доказателства, които уличават Венте — рече Сано. — А може Венте просто да се е страхувала, че това ще стане. Каквато и да е истината, Венте вероятно е подмамила Рейко навън в пустошта, за да я накара да замлъкне завинаги.

Той не смяташе, че Венте би използвала открито физическо насилие срещу Рейко. Това не ѝ беше в характера, както личеше от ролята ѝ в убийството на Текаре. По-скоро щеше да отведе Рейко достатъчно далеч от града, за да не може да се върне сама, и после щеше да я изостави да умре в студа. Завоалираната жестокост на Венте изуми Сано. Само като си помислеше, че Рейко — тъй невинна и уязвима — бе сама с една убийца!

Жената извика нещо към Сано, махайки с ръце, за да привлече вниманието му. Прозвуча като предупреждение. Плъхът преведе:

— Казва, че съпругата ви и Венте са в опасност. Гизаемон знае, че са напуснали крепостта. Тръгнал е след тях.

Едно нещастие никога не идва само. Сега Рейко бе застрашена от двама убийци — животът ѝ изцяло зависеше от великодушието на единия, а другият бе по петите ѝ.

— Как е разбрал? Кога се случи това?

Жената взе да обяснява, а Плъхът преведе с тревога:

— Венте и Рейко тръгнали преди около три часа. Гизаемон дошъл тук точно преди нас. Търсел госпожа Рейко.

Сано осъзна какво се бе случило, докато той и хората му се опитваха да разкрият престъплението. Стражите в постройката за гости бяха дошли на себе си и бяха докладвали за бягството на затворниците. Гизаемон бе заповядал да ги издирят и бе потърсил Рейко в женските помещения.

— Попитал тези жени дали са я виждали — продължи Плъха. — Те отрекли. Венте ги била заклела да пазят тайна. Но той се досетил, че лъжат — жените посочиха към обърнатите мебели и разхвърляните

дрехи. — Той побеснял и потрошил стаята. После забелязал, че Венте я няма. Попитал къде е. Като разбрал, че е заминала, се вбесил още повече. Бил жените, докато му признали, че Венте е отвела госпожа Рейко някъде надалеч.

Сано навърза останалата част от историята.

— Вероятно след убийството на Текаре Гизаефон е заповядал на Венте да си мълчи. Може би е смятал, че е в безопасност, защото е бил наясно, че ако обвини него, Венте ще уличи и себе си. Но когато се заех с разследването на убийството, сигурно е започнал да се опасява, че Венте ще се пречупи — сега вече Гизаефон едва ли се тревожеше толкова, че Рейко, Сано и другарите им са на свобода, по-скоро се чувстваше застрашен, тъй като Венте се бе изплъзнала от контрола му. — Той не може да ѝ позволи да разправя на всички за ролята му в смъртта на Текаре; не може да рискува владетелят Мацумае да научи. Трябва да прикрие следите си, като извърши онова, което според него е трябвало да направи по-рано.

— Да отстрани Венте — заключи Маруме.

Сано осъзна какво означаваше това за съпругата му, и обзелият го ужас нарасна многократно.

— Като премахне Венте, Гизаефон не може да остави жив очевиден. Ако е с нея и види как Гизаефон я убива, Рейко ще съобрази защо го прави. Той няма да допусне тя да го издаде, а знае, че остави ли я жива, това е неизбежно. Ще я убие, ако Венте вече не го е сторила — за пореден път положението се бе променило драстично, както и плановете на Сано. — Трябва да стигнем до Рейко и Венте преди Гизаефон.

— Добре — рече Маруме. — Ще тръгнем след тях. Но какво ще правим с владетеля Мацумае? Да го оставим ли, или да убием първо него?

Отношението на Сано към владетеля Мацумае се бе променило в съответствие с новите обстоятелства. Владетелят Мацумае не беше убиецът на Текаре. И макар че Сано не беше склонен да му прости за всичко останало, в това число за смъртта на Масахиро, имаше причина да го остави жив. Помисли си за Венте и Рейко някъде там — в необятната снежна пустош на Езогашима. Той и хората му не притежаваха нужната екипировка, нито уменията да открият двете

жени. Със сигурност щяха да се изгубят и да умрат от студ, преди да успеят да спасят Рейко, а и Гизаефон бе спечелил голяма преднина.

— Не — отвърна Сано, — няма да оставяме владетеля Мацумае, но няма и да го убиваме... поне засега. Той ни е нужен.

32 ГЛАВА

Залезът обагри небето с блестящи медни ленти. Рейко и Венте се носеха с шейната през ливада, чиято снежна покривка сияеше с пламтяща отразена светлина. Заедно с кучетата, тичащи пред тях, те бяха съвсем сами сред пустия пейзаж, който се простираше, докдето им стигаше погледът.

Бяха прекарали дългия ден, следвайки диря, на която Масахиро вероятно се бе натъкнал, бягайки от преследващите го войници. Видима преди падането на снега, сега тя бе затрупана. Не бяха срещнали жива душа, не бяха зърнали нито една следа от човешки крак. Първоначално Рейко съзираше в далечината малки селца, заселени с японски търговци и земеделци, но в късния следобед вече бяха навлезли в територията на айну.

Сега тя се чувстваше така, все едно се бе откъснала от всичко познато. Земите на айну бяха най-самотното място, което някога бе виждала. Тя изпита характерния за един градски жител страх от природата, останала неопитомена от човека, и ужас, че няма да успее да намери Масахиро. Единственото, което я свързваше с него, бе невидимата диря на мириса. Беше се притиснала във Венте, докато шейната подскачаше върху леда. Тялото ѝ се бе вкочанило от студа. Изгря пълна луна; небето стана кобалтово и угаси заревото на залеза. Звездите — по-многобройни, отколкото Рейко бе виждала някога — искряха подобно на късчета кристал. Студът се усили. Как щяха да оцелеят и една нощ в това ледено царство?

Гората внезапно обгърна шейната. Лунната светлина по снежната диря не проникваше между гъстите сенки на дърветата. Следата бе тунел, заслонен от осеяно със звезди небе, път за никъде. Рейко бе почнала да се ужасява от онова, което щеше да открие в края му, когато пред тях изникна неголямо открито пространство. Венте викна на кучетата да спрат и слезе от шейната. Кучетата се разляяха срещу една колиба, която се бе появила внезапно, все едно бе плод на някакво

вълшебство. Венте се втурна към колибата, а Рейко се изправи непохватно.

— Какво е това място? — не можеше да повярва, че наоколо съществуваше нещо, съградено от човешка ръка.

— Мъжете спират тук, когато ходят на лов — отвърна Венте.

Ловната хижа бе обезопасена с отрупани със сняг сламени рогозки — заслон срещу студа. Цял ден Рейко бе отказвала да признае възможността кучетата да открият само вкочанения труп на Масахиро. Сега изпита неимоверно облекчение. Пое с несигурни нозе към хижата, викайки:

— Масахиро! Масахиро!

Венте повдигна една от покриващите стените сламени рогозки. Все още впрегнати в шейната, кучетата се хвърлиха към вратата, която се показва зад тях, петимни да застигнат плячката, която бяха преследвали цял ден. Венте надзърна вътре и се обърна към Рейко с помръкнало лице:

— Не е тук.

Колкото и да не искаше да приеме истината, Рейко бе пронизана от разочарование.

— Трябва да е тук! Масахиро!

Олюлявайки се, влезе в хижата. На бледата лунна светлина, която проникваше през вратата, видя боклук, натрупан покрай покритите с рогозки стени, и яма за огън, пълна със студена пепел. Хижата бе празна. Рейко се свлече на колене, а мъката, която я връхлетя, бе тъй силна, че не ѝ позволяваше да се разплаче.

Венте вкара кучетата в колибата и те настървено взеха да душат наоколо. Тя коленичи до ямата за огън, разрови пепелта и помириса пръстите си.

— Ловци отишли не дълго.

Рейко предположи, че Венте можеше да прецени преди колко време са угасили огъня си, но какво значение имаше това? Масахиро не беше тук. Кучетата лаеха и ръмжаха, разтревожени от нещо, което бяха намерили в един ъгъл. Беше купчина рогозки за под.

— Мирише на момче — рече Венте. — Той седи там, спи там.

Това не утеши Рейко.

— Но къде е сега? — изплака тя.

Неволно си представи Масахиро да лежи в снежна преспа със затворени очи, неподвижен. Но във видението ѝ гърдите му се повдигаха, макар и бавно. Надеждата да го спаси бе тъй упорита, че отказваше да умре.

Венте излезе от хижата, а Рейко изтича след нея.

— Трябва да продължим да търсим. Да тръгваме!

Но Венте свали вързопа с провизиите от шейната и го внесе в колибата.

— Остава тук през нощта. Утре тръгва пак.

— Не можем да се бавим толкова! — възкликна Рейко ужасена.

— Нощ студена, опасно — Венте разопакова храната и завивките. — Трябва топло, яде, спи.

— Не ме е грижа! — въпреки че беше премръзнала, Рейко възкликна: — Трябва да намеря сина си, преди да е станало твърде късно.

— Утре — тонът на Венте бе изпълнен със съчувствие, но категоричен. — Кучета трябва почива.

Изтощени, кучетата легнаха на пода на колибата и се сгушиха едно до друго. Рейко отстъпи, тъй като животът ѝ зависеше от доброто им здраве. Тя помогна на Венте да донесе съчки от гората и да накладе огън. Венте извади къс метал и кварцов камък и взе да ги удря един в друг. Искрите подпалиха дървесните стърготини. Тя поднесе горяща съчка към фитила на една керамична лампа с масло и я настани на ръба на ямата за огън. Безутешна, Рейко впери поглед в пода. Пламъкът на лампата освети върху рогозката размазани черни орнаменти от разсипана пепел, които наподобяваха изписани йероглифи...

Венте понечи да мине през тях. Рейко възкликна:

— Чакай! Недей! — и посочи към пода. — Това е ново писмо от моя син. Написал го е с пепел — тя прочете:

„Мамо, тате, срещнах едни много добри хора. Те са местни ловци. Сега отивам с тях в селото им.

Масахиро“.

Огромно блажено облекчение заля Рейко. Кошмарната картина, в която Масахиро умира в снега, се смени с щастливо негово изображение, в което нахранен и закрилян, местни ловци го отвеждат на безопасно място. За пореден път момчето ѝ бе надхитрило смъртта!

— Село не далеч — поясни Венте. — Утре стига там.

Тя стъкна малък огън и нахрани кучетата, които скоро след това заспаха. Двете пиха горещ билков чай и хапнаха супа с нишестени топчета от корени на лилия и сушена съомга. Храната, яркият пукащ огън и хъркането на кучетата, както и увереността, че на другия ден ще види Масахиро, успокоиха Рейко. Макар че в колибата съвсем не беше топло, тя потъна в приятна, спокойна дрямка. Венте обаче беше неспокойна; често отиваше до вратата и надзърташе навън в нощта.

— Какво има? — попита Рейко. Мисълта за опасност, която до този момент не ѝ беше хрумнала, внезапно я стресна така, че тутакси я разсъни. — Мечки ли има навън?

Венте поклати глава и седна, но продължи да се ослушва, а на лицето ѝ бе изписано безпокойство. Миг по-късно отново скочи на крак, за да надзърне навън.

— Нещо не е наред — рече Рейко. — Кажи ми какво има!

Сано, Хирата, Маруме и Плъха лежаха един до друг под постройката на двореца и надничаха през решетката. С падането на нощта дейностите в крепостта Фукуяма бяха стихнали и теренът бе пуст, ако не се смятаха двамата войници, които вървяха нагоре по пътеката към предния вход.

Фукида прошепна:

— Какво ще кажете за онези?

— Твърде нисши са по ранг за целите ни — отвърна Сано.

— Скоро вече ще е твърде късно да намерим, когото и да било — предупреди Маруме, но след няколко минути пред тях се появи капитан Окимото. — Аа, ето този вече става.

Маруме изскочи през решетката. Сано и останалите го последваха с извадени мечове и се хвърлиха върху Окимото.

— Ей, какво... — възкликна той и замръзна наместо слисан.

Сано и хората му го обградиха. Хирата го сграбчи изотзад, взе му мечовете и го стисна през гърлото в желязна хватка.

— Пуснете ме!

Хриптейки, Окимото се вкопчи в ръката на Хирата и се опита да я махне от гърлото си, като подритваше безпомощно. Хирата обаче го държеше без всякакво усилие. Пазачите при портата на двореца дотичаха да му помагат.

— Хвърлете мечовете си или е мъртъв! — предупреди Сано. Оръжията тупнаха на снега — мъжете бяха приятели на Окимото. — Добре. Сега отворете вратата.

Макар и с неохота, пазачите се подчиниха тутакси. Маруме и Фукида хукнаха по стъпалата. Хирата задърпа Окимото, който затътри нозе и едва поемайки си дъх, изхриптя:

— Какво искате?

— Да говорим с владетеля Мацумае — отвърна Сано.

— Ти ще ни помогнеш да стигнем до него — минавайки заднешком през вратата, той викна на стражите: — Не си и помисляйте да ни преследвате.

Подкараха Окимото през вътрешността на двореца. Срецнаха неколцина войници, които възкликнаха изненадани, извадиха оръжия и препречиха пътя им, но Сано извика:

— Не приближавайте! Капитанът ви е в ръцете ни!

— Хирата стегна хватката си около гърлото на Окимото и той взе да хъхри. — Пуснете ни да минем или ще го убием.

Нахлуха в стаята, където владетелят Мацумае виеше в леглото си, все още омотан в завивката и овързан с въже. Двама слуги държаха главата му. Лицето му бе изцапано с кръв, която се стичаше от устата му на алени струйки. Той се зъбеше и ръмжеше към слугите, които се опитваха да му отворят устата. Лекарят стоеше наблизко с керамична чаша в ръка.

— Какво става? — попита Маруме.

Лекарят изглеждаше по-разтревожен от състоянието на своя пациент, отколкото от внезапната поява на избягалите затворници.

— Владетелят Мацумае направи опит да се нахапе до смърт. Мъчим се да му дадем успокоително.

Той изсипа течност от чашата в устата на владетеля Мацумае. Владетелят Мацумае изрева и я изплю. Устните и езикът му бяха с дълбоки рани. Явно Текаре не се бе отказала от намерението си да го убие.

Окимото извика:

— Господарю!

Хирата го пусна. Окимото коленичи до владетеля Мацумае и избухна в сълзи. Сано видя, че този коварен, жесток човек наистина се вълнува от съдбата на своя господар, чието окаяно състояние го бе потресло. Той се обърна към лекаря:

— Не можете ли да го излекувате?

Лекарят поклати глава със съжаление. Сано каза:

— Нека опитам аз — даде знак на всички да се отдалечат от леглото и клекна до владетеля Мацумае.

— Текаре, чуй. Открих убиеца ти.

Тя озъби кървава паст срещу Сано.

— Вече знам. Той е! — и шумно прехапа устната на владетеля Мацумае.

Неговият глас нададе писък, а от устата му отново бликна кръв.

— Не — възрази Сано. — Той е виновен единствено за това, че е наказвал други хора за смъртта ти. Твоят убиец е сестра ти.

— Венте? — в гласа на Текаре прозвуча презрение. — Тя е твърде слаба и хрисима. Никога не би посмяла да ме докосне с пръст.

Сано поне бе успял да отвлече вниманието ѝ от владетеля Мацумае. Сега трябваше да я убеди.

— Била е с теб в нощта на смъртта ти. Втурнала се е в гората, а ти си я последвала.

— Да. Откъде знаеш?

— Твоят стар приятел Дайгоро ми каза. Бил е там. Видял ви е. Искаш ли да знаеш защо е тичала Венте?

— Защото беше разстроена. Защото искаше да избяга от мен.

— Искала е ти да смяташ така, но не това е истинската причина. Примамвала те е към собствената ти смърт.

Макар че Сано бе успял видимо да я разколебае, Текаре възкликна:

— Това е нелепо! Венте не е толкова умна, че да ѝ хрумне да използва пружинен лък.

— Не е било необходимо — отвърна Сано — Имала е съучастник, който е бил достатъчно находчив. Двамата са скроили план да те премахнат. Единият да постави капана, а другият да се увери, че си го задействала.

— Не!

Вече убедена, Текаре изплака в безсилен гняв. Нейната сестра, която бе смятала за по-низша, която бе тиранизирала цял живот, накрая я бе унищожила! Докато тялото ѝ се гърчеше, стегнато в завивката, и изпъваше въжетата, властта ѝ върху владетеля Мацумае поотслабна. Неговият глас изрече:

— Виждаш ли, любима, не съм аз. Аз съм невинен.

— Не искаш ли да научиш кой е бил съучастникът на Венте? — попита Сано.

Текаре изхлипа и изруга.

— Няма да се отърве безнаказано. Ще я преследвам и в гроба!

— Кой е бил? — успя да зададе въпроса си владетелят Мацумае.

— Гизаемон — отвърна Сано.

Владетелят Мацумае отграничи чертите си от чертите на Текаре. Те застинаха в потрес.

— Чичо!? Той никога не би навредил на човек, който е от значение за мен.

Капитан Окимото също изглеждаше изумен.

— Гизаемон никога не би предал нашия господар.

Хирата вдигна клечката за зъби.

— Всички знаете, че принадлежи на Гизаемон. Хвърлил я е, когато е поставял пружинения лък. Аз я намерих. Той е извършителят.

— Чичо!? Беше ми като роден баща. Толкова му вярвах, че бях готов да му поверя живота си — владетелят Мацумае имаше изражение на дете, което, припхайки по пътеката, внезапно усеща, че земята под нозете му е изчезнала. Гласът му прозвуча така, все едно долиташе от бездната на непоправимата загуба.

— А той ми е отнел любимата — гневът му се възпламени. — Ще отговаря за деянието си. Доведете го тук незабавно!

— Опасявам се, че няма да е възможно — отвърна Сано. — Той е заминал.

— Заминал ли? Къде?

Текаре отново се показва:

— Къде е Венте? Настоявам да я видя.

— Венте е избягала тази сутрин — отвърна Сано. — Гизаемон иска да я премахне, за да не ѝ позволи да разкаже как заедно са замислили убийството на Текаре. Тръгнал е след нея — Сано не

спомена за съпругата си; владетелят Мацумае и Текаре не биха проявили загриженост за Рейко. — С моите хора ще ги заловим. Но имаме нужда от помощта ти. Трябват ни шейни, кучета и войници.

— И водач — добави Хирата. — Позволете на двамата местни да ни придружат.

— Ваша воля — отвърна владетелят Мацумае. — Но аз идвам с вас.

— И аз — обяви Текаре чрез него.

Възможността двамата да обезумеят далеч не се понрави на Сано.

— Това не е добра идея. Пътуването може да се окаже дълго. А ти не си добре със здравето.

— Ако не дойдем, няма да ви дам нито войници, нито шейни, нито кучета, няма да пусна и варварите — обяви владетелят Мацумае. — А сами едва ли ще стигнете далеч.

Ако искаше да спаси Рейко, Сано нямаше време за губене в спорове, а и шансът за успех все повече намаляваше.

— Добре.

— Ако някой ще въздава справедливост на тези двамата, това ще съм аз — заяви владетелят Мацумае.

— Аз — прозвуча като ехо и гласът на Текаре.

— Тръгваме утре на разсъмване — обяви владетелят Мацумае.

— На разсъмване е твърде късно — възрази Сано.

— В Езогашима не бива да се пътува по тъмно, става твърде опасно — поясни владетелят Мацумае. — Трябва да изчакаме да се развидели. А сега да се заемаме с подготовката. Развържете ни.

— Бои се, намери нас тук — рече Венте.

— Хората на владетеля Мацумае ли имаш предвид?

Венте кимна.

С отдалечаването от Фукуяма този страх у Рейко все повече намаляваше.

— Не видяхме никой да ни преследва. Може би дори не знаят, че сме избягали от крепостта. Или пък не ги е грижа.

Рейко допускаше, че според войниците не си е струвало да се втурнат да преследват две жени. Единственият човек, който със

сигурност се тревожеше за нея, бе Сано. Мисълта за него я прониза със скръбен копнеж. Вероятно съпругът ѝ дори не знаеше, че е заминала; тя пък нямаше и най-малка представа, какво бе станало с него.

Без да обръща внимание на успокоенията ѝ, Венте закрачи из колибата, кършейки ръце. Рейко също започна да се напруга.

— Какво те кара да смяташ, че ни преследват?

Венте се поколеба, очевидно разкъсвана между желанието си да не засяга лични въпроси и изкушението да сподели опасенията си, за да ѝ олекне. Тя въздъхна:

— Той не иска аз отива далеч.

— Кой?

— Гизаемон.

— Защо би те преследвал?

Коленичила до огъня, Венте сведе глава и заговори с едва доловим глас:

— За да не кажа.

— Какво да кажеш?

Огънят се бе превърнал в тлееща жарава, но внезапните тръпки, който побиха Рейко, не бяха от студ.

— Че той убиец Текаре.

— Убиецът е Гизаемон?

Рейко не бе толкова слисана от разкритието на Венте, колкото озадачена. Този човек бе главният заподозрян на Сано; това, че се оказваше виновен, не бе потресаващо.

— Ти си знаела?

Венте кимна безмълвно.

— Откога?

— От нощта, когато Текаре умря.

Смуцението на Рейко премина в неверие.

— И досега си мълчала? — тя се приближи до Венте, която упорито избягваше погледа ѝ. — Даваш ли си сметка, колко беди щеше да предотвратиш, ако беше казала още тогава?

Нещастна, Венте сведе глава:

— Съжалявам.

— Съжаленията не вършат работа — макар че искаше да разтовари своята приятелка от напрежението, Рейко почувства в тази

история нещо повече, някакво зло. Опита се да проучи останалото. — Откъде знаеш, че Гизаемон е убил Текаре? Видя ли го да нагласява пружинения лък?

— Не — прошепна Венте.

Въздухът около нея бе наситен с тайни, подобно на мухи около развалено месо.

— Тогава откъде?

— Беше грешка — заяви Венте с жален тон.

Това бяха думите ѝ, когато Рейко първоначално я бе попитала за убийството. Сега тя осъзна смисъла им — Венте не е имала предвид, че според нея смъртта на Текаре е злополука.

— Каж ми какво се случи. Този път искам да чуя истината.

Втрещена в огъня, Венте подхвана глухо:

— Един ден аз бия с Текаре. Японски жени не обича шум и казва на Гизаемон. Той ни кара да престане.

Съчките в ямата на огъня изгоряха до бяло, описвайки кухня, която наподобяваше гръден кош. Между струйките дим, които се виеха около алени искри вътре в него, Рейко видя изображенията на Венте и Текаре, които крещяха една срещу друга, докато се биеха, деряха и скубеха, а Гизаемон се опитваше да ги разтърве.

— Той чува какво говорим — продължи Венте. — Разбира аз бясна на Текаре, защото тя мен държи лошо. По-късно идва при мен. Казва може прави така, че Текаре повече не причинява зло. Аз питам как. Той казва само изпълнява каквото нарежда.

Рейко ахна от удивление. Дори и в най-смелите си предположения не бе допускала, че убийството може да е таен замисъл между японец и някой от местните. Още по-малко заговор между начумерения и груб самурай и тази хрисима, блага жена, които нямаха нищо общо... освен желанието да се отърват от един и същ човек. Усети, че я обзема ужас.

— На другия ден казва вадя Текаре от крепостта по тъмно — продължи Венте — на пътека в гора. Казва Текаре гони мен към горещ извор. Вика аз не ходи чак до горещ извор, спира до голям дъб. Аз крия в гора, докато той минава. После аз тича вкъщи. Това всичко.

Тонът на Венте отразяваше удивлението, което бе изпитала, че проблемите ѝ с Текаре може да се разрешат с толкова малко усилие от нейна страна. Рейко бе изненадана, защото събитията не се бяха

развили според очакванията ѝ. Очевидно заговорниците изобщо не бяха обсъждали идеята за убийство.

— И аз прави какво го казва Гизаефон. Текаре помага. На вечеря вика, хока мен. Аз бяга навън от крепост. Тя идва след мен. Аз вода до пътека, тича. Става точно както иска Гизаефон. Но на друго утро...

Споменът помрачи лицето на Венте.

— Текаре мъртва. Тогава аз разбира защо Гизаефон иска вода. Текаре на пътека — тя отправя скръбен поглед към Рейко. — Да може убие нея!

— И ти изобщо не си го заподозряла? — възкликна Рейко удивена.

— Не! — Венте стовари юмруци върху коленете си. — Мисля той само види Текаре в гора, говори с нея. Може плаши, да остави мен на мира.

— И не си се запитала защо Гизаефон ще си прави труда да ти помага?

— Мисли жали мен — рече Венте, все едно едната жалост можеше да накара чичото на владетеля Мацумае да си създава грижи заради някаква си местна, чийто народ презира. Тя настоя: — Това грешка.

Нейна грешка, която се бе оказала фатална за сестра ѝ.

— Аз само иска отърве от Текаре! Не мисли тя умира!

Рейко си даде сметка, че отговорността на Венте за извършеното престъпление бе далеч по-малка от отговорността на Гизаефон; вината ѝ бе по-скоро за проявената наивност, отколкото за убийството. Но, така или иначе, Текаре бе мъртва, независимо от намеренията на Венте, а действията ѝ бяха допринесли за ужасяващите последици от убийството.

— Трябваше да кажеш! — възкликна Рейко разгневена. — Поне това дължиш на сестра си. Колкото и зле да се е отнасяла с теб, не е заслужавала да умре. А ти заслужаваш да бъдеш наказана!

Венте се сви унижена от обвиненията на Рейко.

— Аз иска каже. Гизаефон вика убие мен, ако говори. Аз мъчи изкупи вина — погледът на Венте бе изпълнен с угризения и молба. — Аз помага теб намери син.

Най-накрая Рейко проумя защо Венте се бе съгласила да поеме този риск, защо се бе сприятелила с нея. Не само защото Рейко я бе

защитила от госпожа Мацумае. Венте обвиняваше себе си за случилото се с Масахиро; искаше да изкупи вината си за стореното и за убийството на сестра си. Изгубеното момче и отчаяната му майка ѝ бяха предоставили този шанс. Но Рейко я заподозря и в друг, не толкова благороден мотив.

— Не си ме довела тук само заради мен и сина ми — предположи тя. — Била си уплашена от Гизаефон, особено след смъртта на Люляк. Вероятно си предполагала, че убийството ѝ е негово дело.

Огорчението, което се изписа върху лицето на Венте, бе нейният безмълвен отговор.

— Значи затова бързаше толкова да потеглим — продължи Рейко. — Гизаефон се опасява, че ще се пречупиш и ще признаеш. Искала си да избягаш от него, за да не убие и теб. Сега разбирам защо ни преследва.

Рейко си даде сметка, че Венте не е единственият човек, застрашен от Гизаефон. Откриеше ли ги, тя самата щеше да се озове в положението на поредния свидетел, който трябва да бъде премахнат.

— Съжالياва — прошепна Венте.

Но Рейко не можеше да ѝ прости, макар че Венте се бе държала добре с нея. Ако Венте бе предала себе си и Гизаефон, владетелят Мацумае вероятно щеше да ги накаже и да постигне удовлетворение; тогава може би нямаше да обезумее или да затвори Езогашима. Докато разсъждаваше така, опитвайки се да следва логиката на събитията, усети, че я обзема негодувание. Масахиро нямаше да бъде пратен тук и взет в плен. Никой от семейството ѝ нямаше да изпадне в това ужасно положение. Тя се премести от другата страна на огъня и се втренчи гневно във Венте над изстиващата съскаща жаравя.

След известно време Венте рече хрисимо:

— Ние тръгва по изгрев, по-добре сега спи.

Рейко бе твърде разстроена, за да заспи, но се чувстваше изтощена. Нуждаеше се от почивка. Донесе си една рогозка и легна на нея. Венте постла няколко рогозки и разгъна върху тях дебелия подплатени завивки, които бяха донесли.

— Ела спи с мен.

— Не, благодаря.

След всичко, което се бе случило току-що, Рейко не можеше да повярва, че Венте ще ѝ предложи подобна интимност.

— Трябва — поясни Венте. — Сама студено. Заедно топло.

Рейко си даде сметка, че малкият огън, който Венте бе успяла да стъкне, няма да топли помещението цяла нощ. Вече трепереща, с неохота отиде при Венте.

— Махни дрехи — рече Венте, докато си сваляше ботушите, палтото и робата.

Рейко се втрени в нея с неудобство и обида. Тя не изпитваше сексуално влечение към жени, а идеята, че може да докосне точно тази, я изпълваше с отвращение. Ръцете на Венте бяха изцапани с кръв, макар и без умисъл.

— Маха дрехи, по-топло — поясни Венте делово и с вещина. — Остава с тях, замръзва.

Осъзнавайки грешката си, Рейко реши, че ако иска да оцелее, трябва да слуша Венте. Съблече се по най-бързия начин. Треперейки неудържимо, тя се сви до Венте върху покритата със завивки рогозка. Голите им гърбове се докоснаха и тя потръпна. Венте натрупа още завивки върху им, така че накрая се озоваха завити през глава. Телата им стоплиха тъмното задушно пространство. Венте скоро заспа. Рейко се заслуша в тихото ѝ дишане, усети наситения ѝ мирис на жена. Докато се унасяше, почувства, че я обзема удивление. Намираше се наред снежната пустош, плът до плът с една убийца, от която зависеха животът ѝ, както и намирането на сина ѝ.

33 ГЛАВА

Щом следобедът отмести слънцето от връхната му точка на небето, през снежната пустош на Езогашима се понесе дълго шествие от шейни, теглени от кучешки впрягове. Начело бяха Урахенка и главатарят Аветок, които управляваха впряговете с такава лекота, сякаш летяха след кучетата. Сано се бе вкопчил в юздите, а шейната му се люлееше. До него Хирата, изглежда, бе успял да овладее новото си средство за превоз, но Сано чу ругатни зад себе си, погледна през рамо и видя как Маруме падна от шейната си. Фукида спря и му помогна да се качи отново. Четирийсетте войници избухнаха в подигравателен смях. Владетелят Мацумае стоеше прав на своята шейна, приведен леко напред, наподобявайки фигура на носа на кораб. Пазеше равновесие с безупречна вещица, направляван от Текаре, която бе родена да се носи сред снеговете.

Напред Сано виждаше дирите, които следваха още от зазоряване — дълбоки ивици, набраздили снега, които на някои места се движеха успоредно, а на други се сливаха и се пресичаха. Следите, оставени от Гизаефон и войниците му, минаваха върху следите на Рейко и Вейте. Същата сутрин Сано и другарите му бяха забелязали останки от огън, край който Гизаефон и хората му си бяха устройили бивак за през нощта. Недалеч се намираше ловната хижа на айну, където пепелта от друг скорошен огън подсказваше, че жените бяха пренощували в колибата. Гизаефон все повече ги застигаше. Може би вече ги беше заловил, дори и Венте да не беше убила Рейко. Докато спасителният отряд се носеше напред, Сано се молеше да не пристигнат твърде късно.

Рейко и Венте караха покрай поток, който се виеше сред осеяна с хълмове гориста местност. Под тях на слънцето искряха бързеи. Изсъхнали златисти тръстики стърчаха от леда близо до бреговете, които се издигаха сред покритата със сняг растителност към високи

борове и кедри, чиито клони бяха натезали от ледени висулки. В далечината се извисяваха заснежени планински върхове. Въздухът бе тъй чист, че изглеждаха на една ръка разстояние. По тюркоазеното небе се носеха величествени бели облаци. Красотата на пейзажа изпълни Рейко с благоговение. Тя си помисли как от незапомнени времена тази земя бе принадлежала на айну, които щяха да я загубят. Тъгата за тях се смесваше в сърцето ѝ с нетърпението да види Масахирос. Щеше ѝ се да можеше да сподели мислите си с някого, но до нея бе единствено Венте.

Макар че се бе притиснала до нея, а нозете ѝ обгръщаха тялото на другата жена, двете не си бяха разменили и дума от вечерта. Признанието на Венте бе издигнало помежду им непреодолима бариера. Рейко предполагаше, че трябва да прости грешката на Венте, особено след всичко, което Венте бе сторила за нея, но все още бе твърде гневна. Умислена, Венте явно се страхуваше да не предизвика Рейко, като я заговори. Единствено звуците от реката, от вятъра, от кучетата, които търчаха задъхани, и от стържещата по снега шейна, изпълваха тишината помежду им, докато Рейко не долови и някакъв друг шум. Звучеше като странна, нехармонична, но въпреки това ведра музика.

Венте за миг се усмихна през рамо.

— Село — рече тя, сочейки пред себе си.

Музиката се усили. Кучетата залаяха въодушевено и се понесоха в галоп. Шейната взе един завой покрай реката и селото се показа — десетина колиби с рошави сламени покриви и стени върху малко плато над реката. Венте спря шейната при една пъртина, отпъкана в снега от нозе, изминавали разстоянието между селото и брега. Освободи кучетата от впряга и те се втурнаха напред. Рейко и Венте хукнаха след тях. Всички пристигнаха задъхани в селото.

Изглеждаше празно, макар че Рейко вече различаваше гласове, които пееха под съпровода на някакви струнни инструменти, както и бързия ритъм на барабани.

— Къде са всички?

Тя погледна към къщите, скрити зад плетове от върбови пръчки, които бяха подрязани така, че да оформят метли с дълги отвесни дръжки и върхове от навити обрезки, към навесите на нужниците, към

издигнатите на колове складове, към висящите дървени скари с наредени върху тях късове риба и еленско месо.

Венте и кучетата се отправиха към гората отвъд селото. Рейко я последва. В неголямо открито пространство между дърветата се бе събрала тълпа от неколкостотин местни. Върху палтата от еленова кожа, гамаши и ботуши от рибешка кожа те носеха съшити от крѣпки роби с геометрични орнаменти. Мъжете биеха барабани и дрънкаха на нещо, което приличаше на местна разновидност на шамисен; жените свиреха на тънки бамбукови ленти, които държаха между зъбите си, произвеждайки тихо бръмчене. Приличаше на някакво увеселение с диво, шумно действие в средата, което Рейко не можеше да види през скупченото множество.

— Какво правят? — попита тя.

— Ийоманте — отвърна Венте, — обред на мечка — лицето ѝ засия от радост. — Ние почита божество на мечка, изпраца го у дома в света на духове. Племена идват от други села и празнуват.

Татуирани жени и снажни брадати мъже я наобиколиха, за да я приветстват с добре дошла у дома. Тя отвръщаше с обич на поздравите им. Изведнъж те забелязаха Рейко. Объркани, присъстващите се втренчиха в японката, появила се неканена в тяхната земя. Венте я представи и обясни присъствието ѝ. Рейко обаче се втурна през тълпата, дирейки единствения важен за нея човек.

— Масахиро! — завика тя.

Озова се в средата на разиграващото се действие. Върху отпъкания сняг тежко пристъпваше грамадна кафява мечка. Двайсетина-трийсет мъже я удържаха с дебели въжета. Тя ръмжеше свирепо и в същото време игриво. Десетки кучета ѝ налитаха с бесен лай. Тълпата пееше, пляскаше и надаваше възторжени викове. Майки скастриха група деца, които се бяха озовали твърде близо до мечката. Внезапно от групата се отдели едно момче, което се втурна към нея с вик:

— Мамо!

Беше Масахиро. Звукът на гласа му прониза Рейко с щастие, тъй могъщо, та чак мъчително. Когато дотича до нея, Масахиро протегна ръце, а тя разтвори обятия. Светлината около него заискри, заличавайки всичко останало. Той изглеждаше като илюзия, породена от копнежа ѝ по него, но после се озова в прегръдките ѝ от плът и

кръв, съвсем истински. Поемайки дъх, все едно го бе изтеглила от океан, който замалко не бе удавил и двама им, тя го запрегръща като обезумяла, после го отдалечи от себе си и го огледа с върховна наслада.

Момчето носеше същите дрехи, с които бяха облечени и останалите местни деца, и можеше спокойно да мине за едно от тях. Беше отслабнал, косата му бе дълга и несресана, но лицето му сияеше. Очите му искряха.

— Мамо, ти дойде! Намери ли съобщенията ми?

— Да — Рейко усети как лицето ѝ разцъфтява в първата истинска усмивка след изчезването му, която разхлаби мускулите ѝ, сковани от скръбта. — Точно те ме доведоха при теб. Какъв умник си ми ти!

Тя бе изплакала много сълзи за Масахиро, но тези, които сега се стичаха по лицето ѝ, нямаха равни на себе си. Задави се от тях и се свлече на колене, а тялото ѝ се сгърчи в болезнени спазми. Толкова време бе потискала страха си, че Масахиро е мъртъв; бе го изтласкала навътре в себе си и го бе запечатала там с упоритата си надежда, че ще види момчето си отново. Сега той изригна и духът ѝ го освободи, сякаш съществуването ѝ се освобождаваше от смъртоносна отрова. Рейко притисна лице до лицето на Масахиро, вдъхвайки сладкия му мирис. Чувстваше се така, все едно не бе поемала въздух, откакто го бе загубила, и сега можеше отново да диша с пълни гърди.

— Мамо потупваше я той по гърба, — не плачи. Всичко е наред.

Когато риданията ѝ стихнаха, тя почувства как я изпълва чист и блажен покой. Стана и избърса очи. Сълзите по страните ѝ не замръзваха на студения въздух; цялото ѝ тяло излъчваше топлина с разпален отново духовен огън. Усмихна се на Масахиро. Усмивката ѝ щеше да грее вечно. Картината около тях искреше със слънчевата светлина, с пъстротата на робите на местните, с блясъка на украшенията им, със смеха и музиката — един свят, възроден за багри и живот.

— Искам да се запознаеш с приятелите ми — рече Масахиро и посочи към две момчета, които стояха наблизо. Едното изглеждаше негов връстник, а другото — вече юноша, с току-що наболи мустаци и брада. Те наблюдаваха Рейко със свенливо любопитство. — Казват се Тоткамару и Вноток — Масахиро им заговори на родния им език —

явно го бе понаучил. — Казах им, че си моята майка — те ѝ се поклониха. — В деня, когато избягах от крепостта, бяха на лов с бащите си. Намериха ме, докато се скитах в гората, и ме взеха със себе си. И виж какво ми дадоха.

Той показа на Рейко малък лък и колчан със стрели, които носеше със себе си.

— За да мога да ходя на лов заедно с тях.

Рейко се обърна с усмивка към момчетата.

— Благодаря ви — рече тя с пламенна признателност. — Ще ви бъда задължена, докато съм жива.

Осъзнавайки, че дължи не по-малко благодарности на още един човек, се огледа за Венте. Каквито и да бяха греховете ѝ, Венте поне отчасти ги бе изкупила, събирайки я със сина ѝ. Венте разговаряше с група мъже и жени, като жестикулиреше трескаво. Рейко предположи, че им обяснява как владетелят Мацумае е обявил война на езо и как армията му е вече на път. Те откликнаха с изненада, недоверие и въпроси. Когато се отдалечиха бързешком и разпространиха вестта, музиката и празненството секнаха; страх скова събраното множество.

— Мамо, какво се е случило? — попита Масахиро.

Възрастни мъже, които носеха корони от сплетени клонки — племенните старейшини, предположи Рейко, — дадоха нареждания с резки гласове. Жените побързаха да съберат децата. Мъжете, които водеха мечката, я затеглиха към голяма дървена клетка. Венте дотича при Рейко и ѝ каза:

— Трябва крие — и я задърпа към гората.

— Ще ти обясня по-късно — Рейко задърпа Масахиро, да тръгне с нея след бягащите майки и деца.

Но в този момент чу в далечината лай на кучета, които бързо приближаваха сякаш от всички страни. Обзе я отчаяние, защото Гизаефон бе успял да ги застигне. Той и войниците му се бяха справили много по-добре с времето от нея и Венте. Селските кучета започнаха да ръмжат и да вият, усещайки приближаването на врагове. Жените побягнаха, но онези, които първи навлязоха в гората, спряха тъй внезапно, че идващите след тях връхлетяха върху им. Разнесоха се писъци. Прозвучаха резки викове на японски:

— Спрете!

Тълпата се втурна обратно. Жени и деца тичаха покрай Рейко, Венте и Масахирос, преследвани от група войници, които водеха кучета на каиши.

— Бяга! — изкрещя Венте.

Тя, Рейко и Масахирос се втурнаха обратно към селото. Там други войници обграждаха местните и стягаха обръча около колибите, като отрязваха всякакъв път за бягство. Мечката се озова на свобода, докато селските кучета се хвърляха с бесен лай срещу кучетата на войниците. Рейко видя как старейшините се караха с Гизаеомон и с командирите, настоявайки да разберат какво са сторили, за да заслужат тази война. Гизаеомон ги разпитваше с рязък глас, докато не спираше да оглежда наоколо.

— Не, нека намери нас — настоя Венте.

Тя я дръпна тъй рязко, че Рейко изпусна ръката на сина си.

— Масахирос! — изкрещя тя и го видя наред тълпата, която войниците събираха. Опита се да се отскубне от Венте. — Не мога да го изгубя отново!

Но Гизаеомон и командирите се насочиха към тях. Венте я бутна в една колиба, вече пълна с уплашени жени, бебета и деца, и двете се мушнаха сред тях. Отвън войниците завикаха името на Венте и заповядаха на селяните да им я доведат. После се разнесе тропот от тичащи нозе, които спираха пред всяка колиба. Рейко усети как Венте стиска ръката ѝ. Даде си сметка, че, макар и на практика убийца, не заслужаваше да умре от ръката на другия заговорник. Това не бе справедливост, особено ако означавате, че Гизаеомон ще се измъкне безнаказано въпреки основния си принос в престъплението.

Войниците дръпнаха рогозката, която закриваше входа към колибата. Нахлулата дневна светлина откри жените, сгъшени от страх една в друга. Войниците изкрещяха:

— Излезте! — и започнаха да издърпват жените от колибата.

Рейко опипа стената, намери рогозката, която закриваше прозореца, и я вдигна.

— От тук! — викна тя на Венте, докато се катереше навън през отвора.

Но чу как войниците нахлуха в колибата и хванаха Венте, която се разпищя. Рейко се скри зад колибата, надникна иззад ъгъла и видя двама мъже, които се бореха с Венте, влачейки я към Гизаеомон.

Местните наблюдаваха озадачени, но Рейко не видя сред тях Масахирос. Гизаефон викна на подчинените си:

— Прекратете диренето! Хванахме я!

Войниците принудиха Венте да коленичи и дръпнаха главата ѝ назад, за да оголят гърлото ѝ. Гизаефон извади ножа си. Тълпата ахна ужасена. Венте пищеше и се молеше. Местните мъже се хвърлиха напред, размахвайки ножове, мечове и копия към Гизаефон. Но войниците им пресякоха пътя и ги атакуваха. Местните се сражаваха яростно, но врагът ги превъзхождаше многократно. Остриетата на японците ги покосяваха. Те падаха, докато жените им виеха и ги оплакваха. Рейко усети, че я обзема ужас. Кръвта им изцапа церемониалните роби и обагри в червено снега. Мечката ревеше, побесняла от масовата сеч.

Гизаефон се изправи високомерно до Венте. Изглежда я с нескрито презрение; очите ѝ бяха затворени, а устните ѝ се движеха в отчаяна безмълвна молба. Той щеше да я заколи, все едно бе животно. Нямахше кой да я спаси, освен Рейко. Тя се почувства разкъсана в различни посоки. Здравият разум ѝ казваше да бяга и да се крие, майката в нея искаше единствено да намери Масахирос, но честта не ѝ позволяваше да бездейства, докато Венте умира. Тя се показа иззад колибата и извика:

— Гизаефон *сан*!

Всички очи се обърнаха към нея. Гизаефон се спря.

— Аа, господарката Рейко.

В гласа му прозвуча удоволствие, че я вижда, което не беше добър знак. Венте я гледаше, все едно бе спасителят.

— Не я убивайте! — може би поне щеше да отложи неизбежното.

— Не можете да ме спрете — отвърна презрително Гизаефон.

Импровизирайки с цялата бързина, на която беше способна, Рейко заяви:

— Венте не заслужава да бъде наказана, задето ме е извела тайно от крепостта — не биваше да позволява на Гизаефон да разбере, че е наясно с истинските му основания да желае смъртта на Венте. — Вината е моя. Аз я убедих да го стори — Рейко потисна порива си да потърси Масахирос в тълпата; беше вперила поглед право в Гизаефон: — Моля, не я наранявайте!

Гизаефон я изгледа с враждебно любопитство. Рейко почувства как той се питаше дали наистина тя не подозираше за тайния му заговор с Венте, както си даваше вид.

— Това не е ваша работа. Не се месете!

Очите на Венте бяха станали стъклени. Скована от паника, тя бе престанала да се съпротивява. Снегът под нея се оцвети в жълто.

Отчаяна, Рейко каза:

Всички тези хора ще видят как я убивате. Те ще бъдат свидетели.

Гизаефон се изсмя презрително:

— Какъв ужас!

Замахна леко с меча си към Венте. Острието преряза гърлото ѝ. Тя издаде ужасен гъргорещ вопъл. Кръвта изблизна от раната в грозен ален гейзер. Гизаефон отстъпи назад, за да не се изцапа. Войниците пуснаха Венте. Тя се строполи в снега; тялото ѝ потръпваше.

— Венте! — Рейко се втурна напред и коленичи до нея. Положи главата ѝ в скута си и застана, докато притискаше ръкавица върху раната в безплоден опит да спре кръвта. — Съжалявам!

Беше твърде късно за извинения. Тялото на Венте застина неподвижно. Духът угасна в очите ѝ. Рейко се разрида за жената, която докрай бе останала нейна вярна приятелка. Накрая Венте заслужи опрощение за участието си в смъртта на сестра си. Беше си платила за ревността, за омразата и за лековерието си.

Върху Рейко падна студена сянка. Тя вдигна поглед и видя, че Гизаефон е застанал над нея; на фона на слънцето фигурата му изглеждаше черна.

— Варварите няма да посмеят да кажат, а и те не са важни. Единственият свидетел, за когото ме е грижа, сте вие, господарке Рейко — Гизаефон бе наясно, че Венте ѝ бе признала всичко, и тонът му го подсказваше. — Само че няма да живеете достатъчно дълго, че да се разприказвате.

34 ГЛАВА

Двама войници сграбчиха Рейко. Тя се съпротивяваше с всички сили, налагаше ги с юмруци, риташе ги в корема, в нозете и в слабините. Те викнаха другарите си на помощ. Четирима, петима, шестима мъже се струпаха около нея в опит да я усмирят. Ръкавиците ѝ паднаха и тя се опита да ги одере, но те вече я държаха здраво за ръцете и краката, които не можеха да помръднат, макар че тя продължаваше да извива тяло и да мята глава.

— Ще я оставим в гората, където няма да я открие никой — рече Гизаефон на мъжете.

Докато я отнасяха, Рейко не можеше дори да изкрещи за помощ, да не би синът ѝ да се втурне да я спасява и да го убият заедно с нея.

Дирите, оставени от шейната, изведнъж прекъсваха в началото на една пътека, която тръгваше от реката и поемаше нагоре. Сано и хората му скочиха от шейните си в покрайнините на селото, към което вероятно се бяха отправили Рейко и Венте. Сърцето му се сви при вида на войниците, които вилнееха между колибите. Гизаефон ги бе изпреварил.

Заедно с Хирата и детективите той се заизкачва по пътеката пред главатаря Аветок и Урахенка. Когато пристигнаха в селото, установиха, че земята около тях е осеяна с трупове на местни жители. Оцелелите бяха обградени от войници. Ужас заля Сано, защото явно войската на Гизаефон бе нападнала селото. Какво се бе случило с Рейко и Венте?

Войниците ги чува да се приближават и се обърнаха. Сано извика:

— Къде е Гизаефон? Къде е съпругата ми?

Те замръзнаха, слисани от неочакваното му появяване. Изненаданите им погледи се отместиха към другарите им от войската на Мацумае, които прииждаха по пътеката след Сано. Вдигнаха мечове

в готовност да се сражават, но владетелят Мацумае пристигна залитайки и останал без дъх, заповяда:

— Спрете!

Косите му бяха разчорлени, очите му горяха трескаво върху измършавялото му лице, но самият той се бе посъвзел по време на пътуването. Сега имаше възможност да отмъсти за себе си и за Текаре.

— Свалете оръжията! Пуснете ни да минем!

Изумени, че виждат своя господар, те отстъпиха встрани и сториха път на Сано, Хирата и детективите, които бързо прекосиха селото заедно с владетеля Мацумае и войниците му. Сано замалко не се спъна в мъртвата жена, която лежеше с прерязано гърло в кървава киша сред останалите трупове.

Беше Венте. Гизаеон вече бе отстранил своята съучастница. Сано предположи, че сега е по петите на Рейко, която по някакъв начин бе разбрала, че той е убиецът, и бе единственият оцелял, който можеше да свидетелства срещу него.

Съзирайки трупа на Венте, владетелят Мацумае зяпна. Дивашката ярост на Текаре помрачи лицето му. Той започна да рита Венте и да я ругае на местния език — Текаре бе разстроена, защото ѝ бе отнета възможността да отмъсти на сестра си. Сано се запромъква напред през тълпата от местни жители, докато накрая зърна Рейко в ръцете на четирима войници, които я отнасяха към гората. С тях беше и Гизаеон.

— Гизаеон! — викна Сано.

Мъжът се обърна и щом разпозна Сано, смръщи вежди неприязнено. После забеляза войниците, които придружаваха дворцовия управител, и чертите му се изкривиха в потрес. Той замръзна на място. Хората му, които носеха Рейко, го последваха. Ужасът, изписан върху лицето ѝ, премина в неистова радост.

Макар и преливащ от щастие, че я вижда, Сано впи поглед в Гизаеон.

— Кажи на хората си да я пуснат!

— Как, по дяволите, се измъкнахте от крепостта?

— Владетелят Мацумае ни освободи.

Лицето на Гизаеон застина в изненада и неверие, когато владетелят Мацумае мина покрай войниците си и застана до Сано.

— Да, чичо, истина е.

— Племеннико — Гизаефон се олюля, все едно шокът го бе зашеметил. — Защо?

Владетелят Мацумае се обърна към войниците, които държаха Рейко:

— Пуснете я!

— Не, недейте! — възрази рязко Гизаефон.

Войниците се съобразиха и с двамата, като пузнаха Рейко на земята, но продължаваха да я държат. Тя отправи към Сано поглед, в който надеждата си съперничеше със страха.

— Дворцовият управител разкри престъплението — обяви владетелят Мацумае с треперещ от гняв глас. — Той изпълни задължението си към мен. Това, че му върнах свободата, бе най-малкото, което можех да сторя в ответ.

Лицето на Гизаефон побледня и стана пепеляво, щом проумя смисъла на думите му.

— Какво правиш тук?

— Ти си убил Текаре. Дойдох, за да те накарам да отговаряш пред мен — заяви владетелят Мацумае.

— Дворцовият управител ли ти каза, че съм я убил?

Това са глупости — зад прикритието на презрението си Гизаефон бе видимо разтревожен.

— Уликите не лъжат. Оставил си една от твоите клечки за зъби в гората, където си заложил капана за Текаре — поясни владетелят Мацумае. — Трябва да внимаваш къде си ги хвърляш.

— Вероятно съм я пузнал, когато сме дирили Текаре след изчезването ѝ — Гизаефон размърда челюст, търсейки други извинения. — Или пък дворцовият управител я е подхвърлил нарочно. За да ми припише убийството. Да те настрои срещу мен.

— Не, чичо — макар че още не бе решил дали да вярва на Сано, владетелят Мацумае бе разчел признаците за вина в поведението на Гизаефон. — Ти си се обърнал срещу мен — и той го посочи рязко с пръст, след което се удари с юмрук в гърдите. Как? — попита той с дрезгав от обида глас. — Как си могъл да ме предадеш, убивайки жената, която обичам?

Това обвинение в предателство — най-тежкото, което един господар може да отправи към своя самурай, сякаш разтърси нещо в душата на Гизаефон.

— Никога не бих го сторил — прошепна той.

— Престани с тези лъжи! Сега ще ми кажеш истината, дори и да ми се наложи да я изтръгна от теб!

Владетелят Мацумае даде знак на хората си. Те извадиха мечове и пристъпиха към чичо му. Гизаемон вдигна ръце в жест на настоятелна молба:

— Беше за твое добро. За да те предпазя от тази варварска уличница, която те съсипваше.

— Не смей да я наричаш уличница! — възкликна владетелят Мацумае.

Аз уличница! — повтори като ехо гласът на Текаре.

— Пожела да научиш истината, сега я чуй — рече Гизаемон с тон, който вероятно бе използвал, за да възпитава своя племенник още като малко момче. — Такава беше. Използваше мъжете. Използваше и теб!

— Тя ме обичаше!

— Замъгляваше разсъдъка ти с магиите си — Гизаемон говореше с горчиво негодувание към Текаре и със съжаление заради заблудата на своя племенник. — Беше като останалите варвари — ненавиждаше японците заради неправдите, които смяташе, че са причинили на нея и на народа ѝ. Виждах го в очите ѝ, когато поглеждаше някого от нас. Обвиняваше теб, владетеля на Езогашима. Караше те да плащаш всеки път, когато се отдаваше на друг мъж буквално пред очите ти.

— Грещиш! — възкликна владетелят Мацумае, макар че изглеждаше слисан от образа на отношенията му с Текаре, отразени в огледалото, което му бе поднесъл Гизаемон.

— Любовната напитка, която ти даваше, беше отровна. Тя те разболяваше и те правеше немощен. Знаем... изпробвах я върху едно куче, което побесня и умря. Същото щеше да се случи накрая и с теб, ако не бях взел мерки.

Сано разбра, че Гизаемон се опитва да пренасочи към Текаре гнева, който владетелят Мацумае изпитваше към него. Щеше да е добре, ако чичото и племенникът се сдобряха, дори и това да означаваше, че Гизаемон щеше да избегне правосъдие. Сано щеше да му опрости убийството и последствията от него, стига да пуснеше Рейко. Той видя как тези мисли хрумнаха и на съпругата му и разпалиха надеждата в очите ѝ.

Владетелят Мацумае отсече:

— Не ме е грижа! По-скоро бих умрял от нейната ръка, отколкото да живея през всичките тези месеци без Текаре!

— Без нея си много по-добре!

— Не си имал право да вземаш подобно решение!

— Това бе моят дълг на самурай — заяви Гизаеон. — Да освободя своя господар от вредното влияние, дори и той да не иска да се отърве от него. Това е Пътят на воина.

Сано не можеше да оправдае убийството, което бе нанесло такива поражения върху владетеля Мацумае, но воинът в него одобряваше действията на Гизаеон. Неговата движеща сила бе честта; той бе приел присърце благополучието на своя господар, макар и да не бе успял да предвиди последствията.

— Откъде можех да знам, че Текаре ще продължи да издевателства над теб дори и след смъртта си? — възкликна Гизаеон, чиято отбранителна позиция се срина, пометена от връхлетялата го мъка. Той протегна ръка към владетеля Мацумае. Изведнъж се състари, все едно тялото му се бе вкаменило около тайната, която бе пазил, и сега, след като истината бе излязла наяве, отново бе станал смъртен, тленен. — Ако знаех какво ще се случи...

Угризения вдълбаха нови бръчки в задебелялата кожа на лицето му.

— Откакто си на този свят, все съм те напътствал и закрилял. Ти си ми повече от син, ти си моят живот. Никога не съм искал да ти причиня зло. Съжалявам. Ако можех да отменя убийството й, бих го сторил.

Думите му стопиха непримиримостта на племенника му. Владетелят Мацумае прошепна:

— Знам, чичо — и олюлявайки се, пристъпи и се пресегна да хване десницата на Гизаеон.

Сано бе трогнат въпреки неохотата си да приеме опрощаването на едно престъпление. Видя как Рейко си отдъхна, и почувства как напрежението се разсейва и у останалите, които наблюдаваха сцената. Добро бе всичко, което завършваше мирно, макар и недотам удовлетворително.

Внезапно тялото на владетеля Мацумае се сгърчи подобно на хваната от рибар змиорка. Чертите на Текаре, изкривени от гняв,

замениха неговите.

— Е, аз пък не знам! — разнесе се от устата му резкият ѝ глас. — А и не можеш да отмениш онова, което си ми сторил.

Тя се нахвърли върху Гизаемон, който се сви стреснат.

Кой си ти, да ме упрекваш, че съм използвала владетеля Мацумае? Ти и сънародниците ти използвате моя народ. Грабите рибата, която хващаме, животните, които ловуваме, нещата, които майсторим, и ни ги плащате с жалки оскъдици. Твоите хора ме използваха за свое удоволствие. А ти ми отне живота! — тя се обърна и попита: — Ще го оставиш ли да се измъкне безнаказано, господарю мой?

Върху лицето на владетеля Мацумае се изписа колебание. Тъй като не желаше тя да предизвика повече неприятности, Сано заяви:

— Всичко свърши, Текаре. Вече наказва достатъчно хора за отнетия си живот. Сега ни остави.

Владетелят Мацумае се извърна рязко към Сано:

— Ти не се меси! — и заби юмрук в челюстта му.

Сано се олюля, но Хирата го хвана.

— Каза, че искаш да отмъстиш за мен — продължи да го подстрекава Текаре. — Твърдеше, че ме обичаш!

— Вярно е.

— Тогава го докажи! Дай ми живот за живота, който ми бе отнет. Убий го!

Владетелят Мацумае се втрени ужасен в собствената си десница, която сочеше към Гизаемон.

— Но... той ми е кръв и плът. Винаги е искал само онова, което е най-добро за мен. Не мога...

— Страхливец! Ти си владетелят на Езогашима, но се страхуваш от този човек, защото винаги се е разпореждал с живота ти — Текаре забълва яростни ругатни през устата на владетеля Мацумае. — Ако не можеш да го убиеш лично, остави да го сторят войниците ти!

Безпомощен пред отмъстителния дух, който го бе обсебил, владетелят Мацумае изстена:

— Добре, ако това ще те направи щастлива, любов моя — той даде знак на войниците си. — Убийте чичо ми!

Обзети от неохота, но покорни, те пристъпиха към Гизаемон с извадени мечове. Всички негови войници, освен онези, които държаха

Рейко, се хвърлиха напред да го защитят. Гизаемон изкрещя:

— Пипнете ли ме, госпожа Рейко умира!

Войникът притисна острие до гърлото ѝ. Паника сгърчи ръцете ѝ, разшири очите ѝ и скова устата ѝ в гримаса. Сано извика:

— Не!

Войниците на владетеля Мацумае размахаха мечове срещу войниците на Гизаемон в опит да се доберат до него. Неговите хора отвърнаха на ударите, закриляйки господаря си. Сано, Хирата и детективите се хвърлиха в битката и изтикаха войниците на владетеля Мацумае. Той самият обсипваше с юмруци Сано и хората му. Двамата с Текаре крещяха:

— Махайте се! Оставете ги да го екзекутират!

— Аз съм по-висш по ранг от вашия господар заяви Сано на войниците му. — Отменям заповедта му. Оттеглете се!

Дали защото уважиха авторитета му, или в действителност не искаха да убиват другари, с които бяха служили на един и същ клан през целия си живот, те се подчиниха на Сано. Владетелят Мацумае изкрещя с гласа на Текаре:

— Тогава ще го убия със собствените си ръце!

Той се втурна към Гизаемон. Детектив Маруме го сграбчи. Макар че Маруме бе по-едрият и по-силен, владетелят Мацумае замалко да се отскубне. Фукида помогна да го задържат. Текаре ругаеше и се опитваше да ги одере.

Вбесен, Сано насочи меч към Гизаемон:

— Незабавно пусни жена ми!

— Съжалявам. Тя е моят начин да се измъкна от тук невредим — Гизаемон вирна брадичка към войника, който държеше Рейко, и към останалите си хора. — Да тръгваме!

Те поеха заднешком към гората, като държаха пред себе си Рейко, техния щит. Сано попита:

— Къде, си мислите, ще отидете?

— На територията на езо има куп тайни убежища за човек, който знае как да оцелее тук. А аз знам.

Сано видя, че главатарят Аветок и Урахенка са издебнали Гизаемон в гръб. Те вдигнаха лъковете си, готови за стрелба. Неколцина от местните държаха мечката вързана.

— Не се сърди на айну, ако според тях вече не си добре дошъл на тяхна земя — Сано кимна към тях.

Мятайки поглед назад, Гизаефон отвърна:

— Хората ми и аз можем да удържим тези животни достатъчно дълго, за да стигнем до брега — войниците му се бяха събрали, готови да потеглят със своите шейни и кучета; те насочиха лъкове, стрели и копия към местните. — Ще се качим на някой кораб.

— Закъде? — попита Сано. — Ще бъдеш издирван из цяла Япония.

— Тогава съм обречен, каквото и да сторя — язвителен и безразсъден, Гизаефон добави: — Може и да успея да се измъкна.

— Предай се — и ще ти опростя двете убийства и всички последствия от тях — рече Сано.

— Дори и да ти имах доверие, макар че ти нямам, един истински самурай никога не се предава — заяви Гизаефон точно както бе предполагал Сано. — Сега чуй — не се ли измъкна жив от това село, няма да оцелее и жена ти!

Сано се вцепени от отчаяние, защото нямаше как да се разправи с Гизаефон, без да изложи Рейко на смъртна опасност. А оставеше ли го да си тръгне, той пак щеше да я убие, само че по-късно. Местните не отстъпваха, готови за битка. Владетелят Мацумае виеше и се съпротивляваше яростно в ръцете на детективите. Сано видя, че войниците започват да губят търпение. Този моментен застои бе твърде нестабилен и трудно можеше да бъде удържан. Очите на Рейко умоляваха Сано да стори нещо, каквото и да е. Той никога не се бе чувствал толкова безпомощен.

Въздухът затрептя от тихо бръмчене. Последва шум от глух удар. Мъжът, който държеше Рейко, изкрещя. Пусна я, хвърли меча си и устреми ръце към дясното си око. От него стърчеше къса стрела със забити в края пера. Лицето му се обля в кръв. Той се олюля, политна и се строполи мъртъв.

Сред зрителите се разнесоха възклицания на удивление. Сано погледна в посоката, от която бе долетяла стрелата. На покрива на една от колибите стоеше Масахиро. Той бе вдигнал лъка си и се смееше тържествуващо.

Огромно бреме от смазващ мрак се смъкна от Сано. Светлината нахлу обратно в света; съществуването му затрептя от радост. Синът му

беше жив! Прииска му се да падне на колене, да плаче, да благодари на Небесата! Но нямаше време да го стори, нито да се диви как Масахиро бе постигнал такъв съвършен изстрел. Вече освободена, Рейко се спусна към Сано. Гизаефон изкрещя:

— Хванете я!

Войниците му се втурнаха след нея. Докато тя криволичеше в опит да им се изплъзне, Сано тичаше след тях, стиснал меча си, и нанасяше удари по преследвачите ѝ. Хирата и детективите също се спуснаха след него. Войниците на владетеля Мацумае се сражаваха с войниците на Гизаефон. Местните мъже и жени размахваха копия, тояги и ножове срещу всички японски войници, без да правят разлика между двата вражески лагера. Мечката се бе развилняла — ръмжеше свирепо и стоварваше лапи върху всеки, който се изпречеше на пътя ѝ. Масахиро продължи да пуска стрели, а така също и останалите местни момчета, накацали по съседните покриви. Гората кънтеше от бойни викове, звън на оръжия и ужасени писъци.

Докато Сано се сражаваше, мъчейки се да стигне до Рейко, тя се подхлъзна на леда и падна. Гизаефон се хвърли върху нея, но тя успя да се претърколи встрани точно навреме. Изправи се и се втурна напред, но някакъв войник я издебна отзад и я сграбчи. Вдигна я от земята и я завъртя, докато тя риташе ожесточено и размахваше ръце във въздуха. Сано нанесе удар с меча си. Острието разсече коленете на войника. Той изрева, пушна Рейко и се строполи на земята. Тя побягна, но друга група войници успяха да я откъснат от Сано и я въвлякоха в бушуващата наред селото битка. Владетелят Мацумае крещеше несвързани слова, давайки непонятни заповеди със собствения си глас. Ругаеше пронизително с гласа на Текаре и посичаше собствените си войници. Гизаефон настъпваше устремно към Сано.

Ярост бе изкривила лицето му в грозна гримаса. С обезумелия си от отчаяние поглед изглеждаше дори по-луд от владетеля Мацумае. Размаха диво меча си срещу Сано. Двамата кръстосваха оръжия, нанасяха удари и парираха тъй бързо, че се движеха сред ураган от остриета. Хирата и местните се притекоха на помощ и се хвърлиха в битка с войниците на Гизаефон. Местните жени се обединиха с Рейко и се втурнаха да се сражават с войниците, които я преследваха. Хората на Гизаефон рухваха един след друг покосени от стрелите на момчетата, които бяха заели позиции върху покривите на колибите.

Сано почти не забелязваше хаоса. В пространството, разсичано от остриетата, нямаше време за мислене. Тялото му се привеждаше, извиваше се и се въртеше, направлявано единствено от инстинкта. Звънът от ударите на метал в метал го оглушаваше. Така и не видя фаталната стъпка, която предопредели изхода от схватката. В един момент Гизаефон се сражаваше свирепо с него. В следващия Сано почувства как острието му разсича плът и кости. Гизаефон изрева. Стисна дясната си китка, от която бликаше кръв, а ръката му я нямаше. Сано я бе отсякъл. Тя лежеше на снега, а пръстите все още стискаха меч. Гизаефон се втренчи в нея ужасен.

Внезапната победа слиса Сано. Сърцето му продължаваше да блъска диво, дробовете му свистяха, мускулите му все още бяха напрегнати за схватка. Но около него сражението секна, тъй като войниците на Мацумае забелязаха поражението на Гизаефон, който вече не бе в състояние да ги насъсква един срещу друг, възползвайки се от чувството им за дълг към господаря. Хирата и мъжете айну заобиколиха Гизаефон. Той падна на едно коляно, обграден от остриетата на мечове и копия. Вдигна поглед към Сано победен, но твърде горд, за да моли за милост.

Сано почувства как някой го изблъска грубо с лакът. Владетелят Мацумае размахваше меч си, вече почервенял от кръвта на японците, които Текаре бе убила. Духът ѝ се бе изписал върху лицето му поотчетливо от всякога. Сано различаваше дори татуировката около устата ѝ.

— Той е мой! — викна тя.

Гизаефон погледна племенника си с трагично, отчаяно изражение. Вече беше пребледнял от загубата на кръв, полумъртъв. Мацумае замахна с меч си и го обезглави. Щом главата на Гизаефон тупна на земята и от врата му рукна кръв, владетелят Мацумае нададе пронизителен протяжен вик. Гърбът му се изви, а болката изкриви лицето му в ужасна гримаса. Мускулите му се сгърчиха; мечът му падна. Пръстите на краката му се свиха и изтласкаха тялото му над земята. От него се изтръгна човешка сянка с формата на гола жена. Онези, които я видяха, възкликнаха изумени. Владетелят Мацумае рухна в безсъзнание. Сянката постепенно добиваше все по-плътни очертания, докато накрая пред тях изникна самата Текаре.

Сано гледаше удивен. Тя бе великолепна, с мургава кожа и сочни устни като екзотично цвете в яркосинята татуировка, с дълги черни коси, които се спускаха на вълни върху раменете, с тъмни, дълбоки, пронизателни очи. Зърната на гърдите ѝ бяха изпъкнали, мускулите ѝ бяха силни като на мъж и в същото време с женствена заобленост и гъвкавост. Текаре огледа Гизаефон и се усмихна удовлетворена — най-накрая бе постигнала своето отмъщение.

Тя отправи тържествуващ поглед към публиката, която я съзерцаваше безмълвна, омаяна и неподвижна. После се обърна и пое към гората. Дърветата пред нея заискриха подобно на рисунка върху копринена завеса, развяна от вятъра. Гръмовен трясък разтърси земята, когато порталът към отвъдното се отвори. Текаре мина между трептящите дървета. После се разпадна, все едно се състоеше от милиони частици светлина, които угасваха бързо една след друга. Блещукането внезапно секна, светът застина безмълвен. Всички се взираха в гората, където бе изчезнала.

Капитан Окимото извика:

— Владетелю Мацумае! — и се втурна към господаря си, който все още лежеше неподвижно, разтърси го и го потупа по лицето. — Не може да се свести.

Войниците се скупчиха около владетеля Мацумае. Обединени в страха си, че той е мъртъв, а те вече са самураи без господар, съвсем забравиха, че доскоро се бяха сражавали един срещу друг, за да се убиват. Сано коленичи, приближи ухо до носа на владетеля Мацумае и опипа шията му.

— Диша и пулсът му е силен.

Главатарят Аветок заговори, а Плъхът преведе:

— Духът на Текаре го напусна и това е потрес за тялото и за ума му. Сега известно време ще спи непробудно. После ще бъде добре. Отведете го вкъщи. Неколцина войници качиха владетеля Мацумае на една шейна. Други събраха посечените и ранените си другари. Местните коленичиха и оплакаха своите мъртви. Урахенка бе прегърнал тялото на Венте и го люлееше в скута си, разтърсван от ридания. Въздухът се изпълни със скръбни вопли.

Сано пое нещата в свои ръце. Той се обърна към главатаря Аветок:

— От името на клана Мацумае и на режима на Токугава и лично от мое име се извинявам за страданията, причинени на вашия народ. Ще се погрижа да получите подобаващо обезщетение. А междуременно прекратявам войната.

Главатарят Аветок кимна в знак на съгласие, ако не на опрощение. Сано се озърна тревожно и чу гласа на сина си, който го викаше. Видя, че Масахиро и Рейко тичат към него хванати за ръка. Масахиро се откъсна от Рейко и се хвърли към баща си, който го пое в обятията си и го вдигна. И двамата се засмяха щастливо. Сълзи замъглиха очите на Сано. Не беше честно толкова хора да умрат и да страдат на този ден, а той да прелива от щастие. Но везните на съдбата можеха да се наклонят на другата страна още утре. На този етап той просто ознаменувахе своето чудо.

— Тате, аз знаех, че сте в Езогашима. Бях сигурен, че ще дойдете — рече Масахиро.

Сано бе трогнат от доверието, което имаше в него синът му.

— Откъде?

— Видях ви.

— Така ли? — Сано се усмихна ласкаво, докато си мислеше какво прекрасно въображение има Масахиро, доволен, че му бе вдъхнало утеха. — Къде?

— Вчера бях на лов с новите си приятели в гората. И внезапно ти изникна пред мен. Беше с детективите Маруме и Фукида. С вас вървеше и Плъха. Не си ли спомняш?

Странно усещане прониза Сано, когато си спомни видението, което бе получил в град Фукуяма. Масахиро закачливо заби юмрук в гърдите си.

— Аз ти магнах, тате. И ти ми отвърна. Ти също ме видя.

35 ГЛАВА

Владетелят Мацумае лежеше в леглото си. Мършавото му тяло бе увито в дебел юрган, а на главата си имаше нощна шапчица. Той се размърда и се прозя. Очите му, лепнещи от сън, се отвориха премигвайки и се втренчиха в Сано, който бе коленичил до него.

— Добре дошъл обратно в нашия свят — рече Сано.

— Дворцов управителю Сано — владетелят Мацумае звучеше объркан, но с ясно съзнание. — Къде съм?

— Вкъщи.

Владетелят Мацумае се повдигна на лакът и се огледа с присвити очи.

— Последното, което си спомням, бе, че съм в някакво село на местните. Чакай да погледна навън.

Сано стана и отвори прозореца. Поредната снежна буря бе затрупала градината чак до перилата на верандата. Масахиро се биеше със снежни топки с Рейко, двамата стражи, които му бяха помогнали да избяга, детективите, Плъха и наложниците айну. Целеха се един друг и се смееха весело. Крехката хармония между местните и японците бе възстановена — поне временно. Убитите от двете страни засега бяха забравени.

Слънчевата светлина озари брадясалото лице на владетеля Мацумае.

— Откога спя?

— От пет дни.

— Милостиви Небеса! Какво се е случило?

— Не помниш ли?

В погледа на владетеля Мацумае внезапно нахлу тревожен спомен.

— Обезглавих чичо Гизаефон. Защото той е убиецът на Текаре — после ахна. — Текаре! Къде е тя?

— Вече я няма — отвърна Сано. — Пресели се в отвъдното.

— Няма я.

С изражение, в което се съчетаваха печал и облекчение, владетелят Мацумае седна в леглото и се огледа, свивайки ръце, които вече управляваше сам. Опипа лицето си, което принадлежеше само нему.

— Да — рече Сано. — Тя почива в мир.

Владетелят Мацумае повтори като ехо:

— В мир. За какъвто копнея и аз — той въздъхна отчаяно. — Ще я обичам и ще скърбя за нея цял живот. Но се радвам, че вече я няма. Чичо Гизаефон беше прав. Докато тя беше с мен, правех ужасни неща против волята си, но не можех да ѝ противостоя — срам обагри скръбта му. — Не спазвах разпоредбите на шогуната, пренебрегнах дългата си и оставих владението си на произвола на съдбата. Отнесох се с вас възмутително и отнех живота на сина ви — той се втрени в Сано озадачен. — След всичко, което съм ви сторил, как можете да седите и да разговаряте така спокойно с мен? Защо не ме убиеете?

— За щастие твоите хора не са изпълнили заповедта ти да убият сина ми. Ето го там — Сано посочи през прозореца към Масахино. — Той е жив и здрав.

— Но не благодарение на мен — рече владетелят Мацумае, все още обладан от чувство за вина. — Трябва да изкупя прегрешенията си. Връщам владението на шогуната. Моля, дайте ми няколко дни да уредя делата си и да се сбогувам с хората, които ми служиха вярно дори по време на лудостта ми. После ще извърша сепуку^[1].

Сано видя, че разкаянието му е искрено. Владетелят Мацумае бе възвърнал разсъдъка си и отново бе предишният почтен човек. Но това не бяха единствените причини, поради които Сано каза:

— Ритуалното самоубийство не е необходимо. Ще посъветвам шогуната да ти прости и да те остави владетел на Езогашима — той самият не знаеше доколко бе запазил влиянието си над шогуната, но си струваше да опита.

— Но аз трябва да поема отговорност за действията си — владетелят Мацумае звучеше по-скоро непреклонен, отколкото готов за лесен изход.

— Вината не е твоя, а на Текаре.

Първоначално, когато бе пристигнал в Езогашима и бе установил стореното от владетеля Мацумае, а после го бе наблюдавал в действие, Сано не бе и предполагал, че ще изпита желание да оневини този

човек. Доскоро голяма част от него не вярваше в обсебвания от духове, макар че той лично се бе сблъсквал с доказателства за това. Но след като бе станал свидетел на това, как Текаре се преселва в отвъдното, след като бе разбрал, че собственото му видение, в което му се бе явил Масахиро, е реалност, съзнанието му бе приело, че Езогашима е място, където невъзможното се случва. Сега бе убеден, че владетелят Мацумае наистина е бил обсебен, че не е бил в състояние да контролира собствените си действия и е невинен поради временна невменяемост. Освен това имаше и още една причина да остави владетеля Мацумае да управлява Езогашима.

— Но вината е моя, че позволих на Текаре да ме обсеби още приживе — възрази владетелят Мацумае. — Заради моите грешки страдаха и загинаха мнозина. Не е редно да бъда оставен да се измъкна безнаказано.

— Няма — увери го Сано. — Ще платиш обезщетение на семействата на убитите. Ще осигуриш по-добри условия за търговия на местните. Можеш, освен това да им предоставиш повече свобода и да ги закриляш от японците, които ги ограбват — ако някой друг поемеше областта, само Небесата можеха да помогнат на местните. Един нов господар щеше да ги експлоатира по-безмилостно от всякога.

— Добре — рече владетелят Мацумае, не особено убеден, но въпреки това благодарен. — Задължен съм ви за цял живот. Ако има нещо, което мога да ви дам, само кажете. Банкет? Ловно пътуване? Кораб да ви закара у дома? Всички кожи, злато и целебни билки в складовете ми? Мога ли да ви убедя да останете за една обиколка на Езогашима през пролетта?

Владетел, който се чувства задължен, бе достатъчна награда за човек в несигурното политическо положение, като Сано, а и отсъствието му от Едо се бе проточило.

— Не бих отказал кораба.

Три дни по-късно Фукуяма бе дарена със синьо небе. Слънчевата светлина искреше над океана, осеян с малки пенести вълни. В пристанището моряците на Мацумае оглеждаха кораба, докато войниците товареха припаси на борда. Селяни в гребни лодки, въоръжени с брадви, цепеха леда, който бе сковал водата край брега.

Астрологът на крепостта бе предрекъл, че хубавото време ще продължи достатъчно дълго, за да могат Сано и другарите му да се приберат у дома.

Детективите Маруме и Фукида се изкатериха по трапа.

— Щом се върнем в Едо, ще скоча в една топла вана и ще остана там до пролетта — закани се Фукида.

— И аз ще дойда с теб — рече Маруме. — Ще добавим няколко момичета, малко музика и много саке, за да живнем.

Плъхът ги следваше, натоварен с вързоп, пълен с неща, които бе купил от местния пазар.

— Повече никога няма да се върна тук. Следващия път, когато дворецовият управител Сано има нужда от преводач, само ми кажете, за да мога да офейкам навреме.

На кея се беше струпала тълпа от любопитни, които искаха да видят как корабът отплава. Хора от простолюдието, които живееха в града, се бяха смесили с войниците и прислугата от крепостта. Встрани от тях Хирата стоеше заедно с главатаря Аветок, който го бе придружил до пристанището.

— Благодаря на теб и на господаря ти, че разкрихте извършителя на убийството и постигнахте мир — рече Аветок.

Хирата си спомни за множеството жертви, дадени от местните, за семействата в траур и за айну, който бе загубил и двете си любими жени.

— Съжалявам за всичко. Надявам се, че Урахенка ще се оправи.

Двамата се замислиха за младия мъж, когото бяха оставили в селото. Главатарят се навъси:

— Той е като острие, което се опитва да разсече каменен зид. Или ще се научи да обуздава гнева си към вашите хора, или той ще го затрие. Времето ще покаже какво ще стане с него и с всички нас.

Айну бяха избегнали унищожението, но Хирата се опасяваше, че щеше да настъпи ден, когато това нямаше да е възможно. Тъгуваше за тях, за богатството на културата им, която бе застрашена от сънародниците му.

— Искам да ти благодаря за уроците. Те ми разкриха цял нов свят. Само да не ми се налагаше да тръгвам! — но Едо го зовеше, а и той знаеше, че върховната му съдба го очаква там. — Ще ми се да можех да остана и да науча повече.

Усмивка набразди суровото лице на главатаря.

— Ти може да напуснеш Айну Мосир, но Айну Мосир няма да те изостави. Вече е част от теб. Ще те обучава.

Наблизо госпожа Мацумае и помощничките ѝ се поклониха на Рейко. Госпожа Мацумае измърмори:

— Желаяем ви спокойно пътуване.

Рейко можеше да се обзаложи, че госпожа Мацумае не би се обляла в сълзи, ако корабът потънеше и тя се удавеше.

— Благодаря. Много мило от ваша страна, че дойдохте да се сбогуваме.

Размениха си погледи, студени като северното море. Според Рейко госпожа Мацумае вероятно бе дошла да се увери, че тя наистина си тръгва. Нищо от случилото се не я бе променило. Все още ожесточена заради смъртта на дъщеря си, тя продължаваше да обвинява Текаре. Тази нейна непримиримост бе отрова, която не можеше да навреди на Текаре, но бе в състояние да съсипе собствения ѝ живот. Рейко предположи, че ще трябва да се поучи от госпожа Мацумае, макар че не одобряваше отношението ѝ. Тя хвърли поглед към кораба, който щеше да я отнесе далеч от Езогашима.

Масахиро търчеше из палубата, бъррейки със Сано, който се бе облегал на перилото и го гледаше с усмивка. Гневът ѝ към владетеля Мацудайра се бе забил в сърцето ѝ подобно на остра кукичка за риба. Не можеше да преглътне отвличането на сина им, което едва не му бе коствало живота. Докато се качваше на кораба, тя усети същата потребност от отмъщение, която бе обзела госпожа Мацумае, а Текаре бе изпитвала към японците. Къде щеше да я отведе, можеше да покаже само бъдещето.

Масахиро възкликна:

— Нямам търпение да се прибера у дома и да разкажа на приятелите си за всичко, което се случи. Смяташ ли, че ще се впечатлят, като разберат, че съм участвал в истинска битка?

— Разбира се.

Сано се питаше какво ли го очакваше в Едо. Какви ли политически позиции бе завзел владетелят Мацудайра, възползвайки се от отсъствието му? Знаеше, че им предстои да си разчистят

сметките, даже смяташе, че са закъснели, и с нетърпение очакваше този миг.

— Застрелях петима врагове — похвали се Масахирос, докато подскачаше из палубата.

Рейко отиде при Сано. На лицето ѝ бе изписана тревога.

— Ще ми се Масахирос да не се радваше толкова, че е отнел човешки живот.

Той е самурай — рече Сано с печал и в същото време с гордост. — Войната е в кръвта му.

— Но е едва осемгодишен.

— Той е наш син — тонът му загатваше, че двамата с Рейко също бяха проливали кръв. — И живее в нашия свят.

Рейко кимна утвърдително, макар ѝ е неохота, но каза:

— Ще ми се да не беше преживял всичко това. Ще ми се да имаше място, където на хората да не им се налага да убиват, за да оцеляват. Място, където да живеят в мир.

— Стигнахме до самата граница на Япония и не го открихме — изтъкна Сано. Човешката вражда бе оставила своя отпечатък дори върху красивите диви простори на Езогашима. — Не мисля, че някъде съществува такова място.

Рейко проследи с поглед как Масахирос се катереше по въжетата, пъргав като маймуна.

— Какво ще стане с него?

— Той е силен и умен. Ще продължи фамилията — мисълта на Сано се насочи към по-неотложни въпроси от бъдещето на сина им.

— Какво те тревожи?

— Онази част от загадката, която не успяхме да разрешим.

— Имаш предвид убийството на Люляк? — попита Рейко. — Сигурно е бил Гизаефон. Според мен тя го е видяла да залага пружинения лък. В началото не е казала нищо. Изчакала е, за да прецени как най-добре да се възползва от онова, което знае. Когато започна да разследваш убийството, тя ми обеща важна информация. Но сигурно е изнудвала и Гизаефон. Не е повярвала на никого от нас, че ще ѝ дадем онова, което иска, затова е преговаряла и с двамата ни. По някакъв начин той е разбрал, че Люляк е разговаряла и с мен. Може и да се е похвалила на някого, който му е казал. Тогава Гизаефон се е уговорил да се срещнат при горещия извор, за да ѝ даде парите, които

са й били нужни да отиде в Едо. Вместо това я е убил, за да не може да каже нито на мен, нито на някой друг, че той е отнел живота на Текаре — Рейко въздъхна. — Находчивостта на Люляк се оказа и нейната гибел.

— Звучи правдоподобно — рече Сано.

— Естествено, никога няма да научим истината — добави тя.

— Но въпросът, кой е убиецът на Люляк, не е единственият, който ме занимава.

— Какво друго? — Рейко се замисли за момент и после попита: — Кой те е нападнал в крепостта?

— Да. Разпитах войниците на Мацумае и открих един, който се закле, че Гизаефон е бил с него по време на нападението. Мисля, че казва истината. Покушението над мен не е дело на Гизаефон. И досега не съм успял да установя кой е извършителят.

— Може би е някой от неговите войници, който е загинал в битката при селото, и затова няма как да направи самопризнания.

— Възможно е — рече Сано, изпълнен със съмнение, — но защо им е било да ме нападат?

— За да предпазят Гизаефон?

Това бе единствената разумна теория, която му бе хрумнала, но нещо му подсказваше, че е погрешна.

— Мисля, че покушението няма нищо общо с убийството. Според мен то е част от поредицата събития, които ни доведоха тук.

— Случаите на саботажи срещу теб и владетеля Мацудайра?

— Именно. Убедих се, че колкото аз имам вина за покушенията над него, толкова и той е отговорен за покушенията над мен.

— Тогава кой стои зад тези саботажи?

В съзнанието на Сано се оформяше някаква идея, която обаче му се струваше невъзможна. Споделеше ли я с Рейко, тя нямаше да повярва.

Всички пасажери вече бяха на борда. През заледената вода покрай брега бе прокаран канал към открито море и екипажът се зае да откачи въжетата, привързващи кораба към кея. Тълпата любопитни, които се бяха събрали, за да ги изпратят, замахаха възторжено, когато гребците под палубата напрегнаха мишци и корабът пое курс на юг.

— Когато се върнем в Едо — рече Сано, — ще разбера.

[1] Ритуално самоубийство, при което коремът се разпаря с кинжал; привилегия на кастата на войните след опозоряване или смъртна присъда. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.